
PROLOGUE

The civilized world regards, it is a right of every human being to live without being tortured and treated with cruelty, inhumanity and contempt. The United Nations also accepts this right by including the particular right into the Universal Declaration regarding human rights which was passed in 10th December 1948. It does not stop there and for the linkage of every country, the United Nations' International Convention against Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments was passed in the General Assembly of United Nations, for securing the right of human being for living free of tortures and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments.

Sri Lanka also became a member of partnership of this Convention by signing for it starting from 1994. The Sri Lankan government acted for passing the Act of Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments, No.22 of 1994 for imposing the constitutional provisions, in order to implement the linkage of Sri Lanka to this Convention. By this act, the tortures done by officers who practice law can be convicted. The authority of filing cases under this act, after the investigations, is given to the Attorney General. Thus, the Attorney General acts to file cases in the High Court.

The enforcement of this act in Sri Lanka meets 25 years to the 20th of December 2019. This document contains details and information about how this act was implemented in these 25 years and the decisions and sentences by the High Court given to the 20 of selected cases under this act. Peculiarly, this document can be identified as a foundation document for a broad examination on the Act of Torturing and its' functionality and how the law is implemented for torturing in Sri Lanka.

I oblige to pay my gratification and honour for the Executive Director of the Human Rights Organization of Right to Life, the Convener of the Sri Lankan Union against Torturing: Mr. Philip Dissanayake, Attorney Ishara Sauvis who encouraged and cooperated in data collecting and other various activities, Attorney Dilhara Kambulumulla, Attorney Pubudu Randima, Anthony Vinoth, the Project Manager of Right to Life and my wife, Wishma Vinodani who waited with equanimity until I complete this research. This is truly a collective effort.

Dulan Dasanayake

(B.A. (Honours), L.L.B), Attorney of High Court,
Centre of Right to Life. No.07, Kopyawatta Rd, Colombo 09.

0718130552/0779477525

dulandasayanake@gmail.com

01. INTRODUCTION

The United Nations' Convention against Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments was passed by the 34/46 proposal in 10th December 1984 at the United Nations' General Assembly. Hence it was open for the member countries for signing and ratification and was enforced since 26th June 1987.

Sri Lanka accepted this Convention since 3rd of January 1994 by a practicable letter sent to the Secretary General of the United Nations in 19th December 1993. Thus, this Convention was enforced, apropos on Sri Lanka since 2nd of February 1994.

The Conventional Act of the Convention against Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments was passed in the parliament in 1994 as it was needed to impose provisions for implementing the commitment of Sri Lanka under this International Convention. It was passed in the parliament in 25th November 1994 and is apropos since 20th December 1994.

Even the preface of the act clearly professes that it is an act for the effectiveness of the Convention against Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments and for the other conjunctive facts related to it.

With the imposition of this act, the law in Sri Lanka became broader and more direct. Previously abstinence of Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments through executive and administrative acts were affirmed and the Penal Code could condemn for direct or indirect torturing and cruelty. With the passing of Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments, No.22 of 1994, became a criminal offence directly.

According to this act the Attorney General was in charge of the prosecution against the accused and since then the Attorney General does the prosecutions in the high court. Following a request of the Human Rights organization of Right to Life, under the act of Right for Information, No12 of 2016, there are 115 cases filed by the Department of the Attorney General with indictment in the High Court till 28th Marc 2019. According to the statistics of the Department of Attorney General, 34 cases out of 115 were given decision. This report expects to investigate on 20 cases out of the 34 cases which were given decision. Apart from the case investigation, the law regarding torturing in Sri Lanka, international linkage to Sri Lanka being against torturing, are expected to be investigated. The particular investigation is being implemented for opening the space for a broader study in the cases of the Act of Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments, No22 of 1994.

Sri Lankan law regarding Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments.

There were certain laws in the Penal Code which consists criminal law regarding torturing since 1883. The sections from 310-329 regard a person who does a damage to another person such as torturing, as a criminal offence. This does not consider whether the who has done the damage is a commoner or a public officer.

By the Constitution since 1978, the right of abstinence from torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments was given not only to Sri Lankan citizens, but also for everyone, which was under the 11th Constitution. Specially the 126th Constitution has given the possibility of acting by filing a petition when the aforesaid rights and other basic rights were broken or being about to break. Thus, the High Court has the judicial power regarding the basic rights in the 126th Constitution.

The law frame against torturing was set up in 25th November 1994, making torturing as a criminal offence by the Act against Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments No.22 of 1994, which was passed in the parliament and enforced since 20th December 1994. Sri Lanka accepted Convention of the United Nations against Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments, since 3rd January 1994 by placing an instrument to the Secretary General of the United Nations in 29th December 1993, and the Convention is enforced since 2nd February 1994. Sri Lankan government passed the **Act of Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments, No.22 of 1994** in the parliament for imposing provisions regarding the implement of the linkage of Sri Lanka to this international Convention.

02. ACT OF TORTURING AND OTHER CRUEL, INHUMANE OR CONTEMPTIBLE TREATMENTS AND PUNISHMENTS - AN ANALYSIS

According to the subsection of the first section (2(1)) a person who tortures another person becomes convicted. Thus, torturing is an offence.

Not only that, but also a person who helps, cooperates, compels or abets in torturing also become an offence.

According to the 2(4) section of this act, the imposition of cases is under the High Court and after the trial of the case the convict is under either less than 7 years of imprisonment or more than 10 years of imprisonment and fines of either more than Rs. 10,000/= or less than Rs. 5,000/=.

Thus, it is possible to give maximum penalty without considering the damage caused by the torture. According to this act, the minimum imprisonment of the convict for an any scale of torture is 7 years. Compared to other penalties in Sri Lanka, it is a high penalty. For instance, considering the size of the wound caused by a certain strike, the penalties in the Penal Code can differ from one to another.

Moreover, this act names torturing as aand an offence without bail. (2(5) section).

The third section is a most important section in this act. It is as follows.

3. An act which constitutes an offence

In a war situation, war threat, internal political instability or in any public emergency

This states the fact that, as done by a higher officer or a government authority, and for clearing the doubt that there is no defence for the offence.

This confirms the possibility of not being tortured or harmed even in any case of a war situation, political instability, emergencies and in special emergencies. It means even in such a situation, no officer with the authority of executing law, can do harming or torturing.

According to the 4(1) subsection of this act, if a Sri Lankan citizen does an offence under this act, the High Court of Sri Lanka has the power to conduct trials for the offence.

Furthermore the 4(1) subsection has given the power to the High Court of Sri Lanka to conduct trials even against non-Sri Lankan citizen, if the particular person is staying within the Sri Lankan borders or in a ship or an aeroplane registered in Sri Lanka. Also, if a non-Sri Lankan citizen does any offence against a Sri Lankan citizen, the High Court can conduct trials against the particular person.

Under the 10th section of this act, as a state, Sri Lanka should give support to other states for cases against persons with the offence of torturing.

Hence, a broad law system against torturing and other cruel, inhumane treatments and punishments is established in Sri Lanka by the Act against Torturing and other cruel, inhumane and contemptible treatments and punishments No.22 of 1994.

03. AN ANALYSIS ON TRIALS UNDER THE ACT OF TORTURING AND OTHER CRUEL, INHUMANE OR CONTEMPTIBLE TREATMENTS AND PUNISHMENTS

The Attorney General is given the power under this act. Yet, the Attorney General cannot do any investigation. Only the police have the authority of conducting investigations. After receiving the reports of police investigation, the Attorney General decides whether to file a case in the High Court.

Accordingly, the Law Division of Right to Life Human Rights Organization did an inquiry in the Department of Attorney General under the act of Right for Information about the cases filed by the Attorney General under this act. According to the statistics given by them, there are only 115 cases since 1994 till now.

As requested, the Department of Attorney General presented the annual statistics on filing cases under the act of torturing. They are as follows. A chart is demonstrated for further information.

Year	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2016
Filed	6	0	1	9	4	8	9	8	6	2	2	8	1

Table - 1

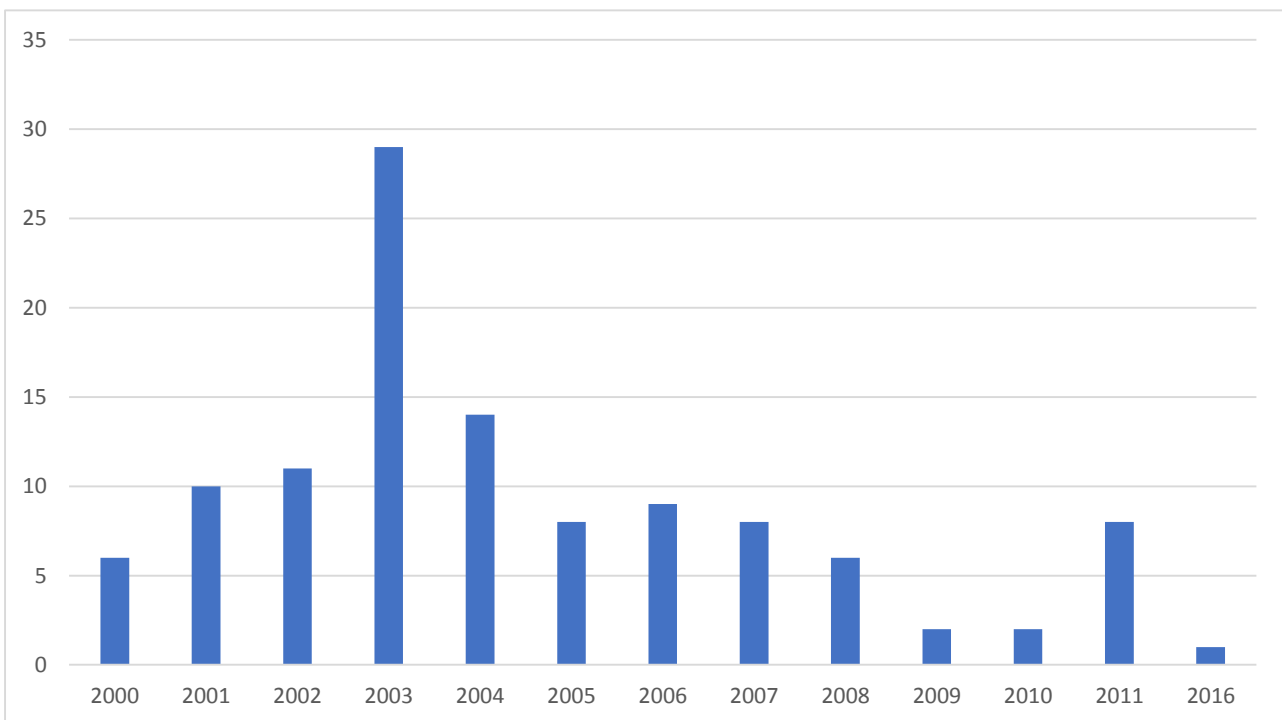

Chart for table - 1

Although the total of the chart is 114, the Department of Attorney General informed via the letter R1/2019-08 dating 28.03.2019, that the indicted cases of number is 115, when the Human Rights Organization of Right to Life again requested for a detailed report of the case numbers and the High Courts of the cases under the act of Right for Information. The detailed information letter is included in this report as “Attachment1”. According to the letter, only 34 cases were given decision out of the aforementioned indicted cases.

As aforesaid statistics, the information of cases under this act from the 6-year period from 1994 to 1999 and 4-year period of 2012-2015 and the period of 2017-2018 are not presented. Hence, the Department of Attorney General files cases for the first time in the year 2000. As a partner of the Convention of the United Nations against Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments, Sri Lanka clearly states in the 5th page of the first state report which was directed to the Council of Human Rights’ Committee against torture in 1997, that there were not any cases filed till then. (https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CAT%2fC%2f28%2fAdd.3&Lang=en)

Apparently, the Department of Attorney General has filed a few cases under the act against torturing. It is obvious by comparing the time since passing the act and the number of cases which were filed. It is clearer with considering the number of complaints received by the Commission of Human Rights regarding torturing.

The table below illustrates the complaints regarding torturing from the complaints regarding violation of human rights, received by the Commission of Human Rights from 2011-2017.

Year	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	Total
Cases	569	535	551	481	311	286	251	2984

Table - 2

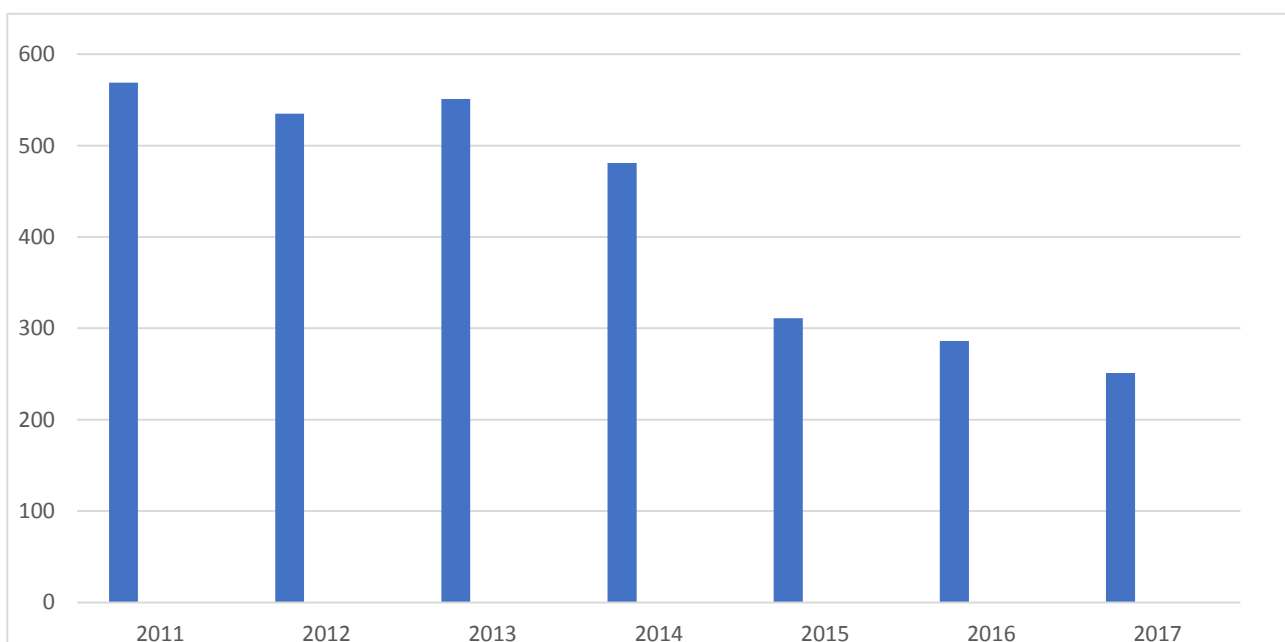

Chart for table - 2

A report handed over to the Committee against Torturing of the United Nations by the Sri Lankan Committee of Human Rights (when Sri Lankan government handed over the periodic report in 2016), stated that the received 3,404 of complaints only regarding torturing, were received from 2010 to 31st of August 2016. The following table shows the complaint centers in the report.

Centre	2010	2011	2012	2013	2014	2015	Till 31.08.2016
Head Office	369	358	389	380	329	315	160
Ampara	15	17	07	15	06	02	02
Anurdhapura	59	58	40	69	53	40	14
Badulla	04	12	01	19	11	00	01
Batticaloa	00	03	03	04	00	07	05
Kalmunai	02	04	07	07	09	03	03
Jaffna	02	03	04	00	02	00	02
Kandy	29	35	28	28	28	18	04
Matale	75	81	59	63	28	23	10
Trincomalee	05	07	02	10	02	02	03
Vavuniya	06	01	02	05	21	10	04
Total	566	579	542	600	489	420	2018

Table - 3

(This report can be downloaded from www.ohocht.org)

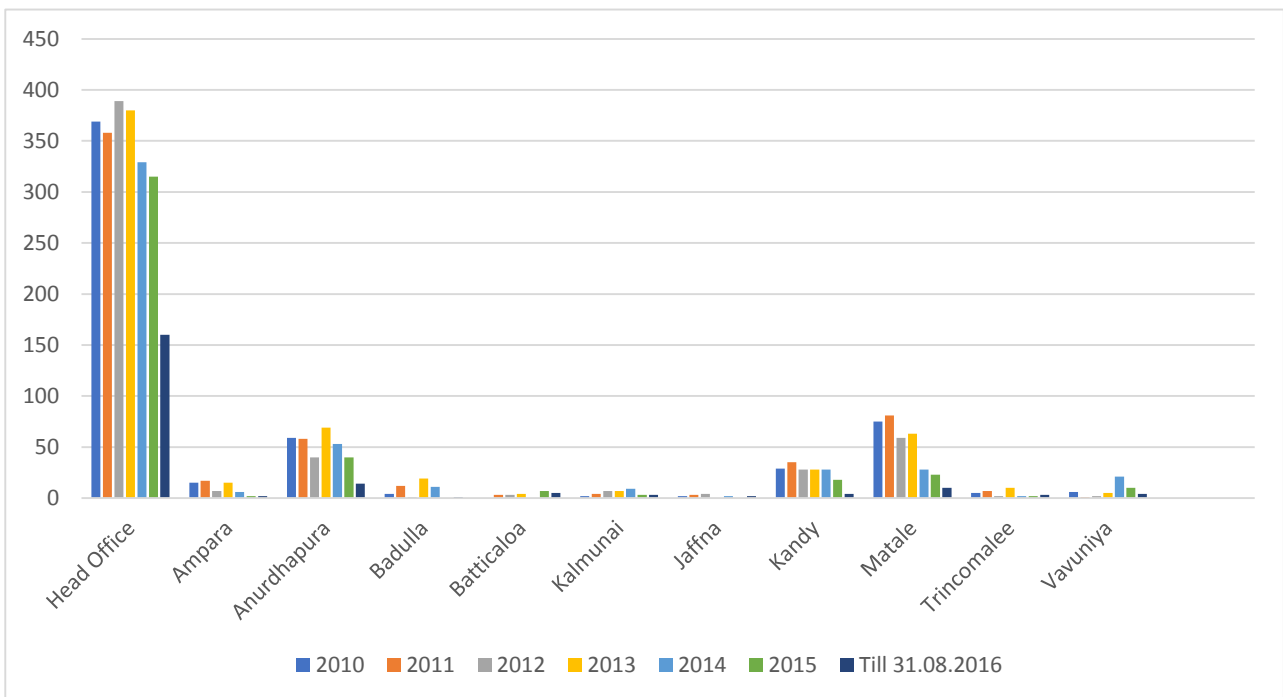

Chart for table - 3

According to these statistics, it is clear that there is a huge shortage in filing cases under this act. The relevant laws are meaningless if there are no cases filed against the abusers. It is not acceptable that there are only 115 cases indicted when there are many reports about torturing.

Most of the torturing is done by police officers. It is the police who should investigate on tortures under the Act of Torturing. How would it be if the police investigate on the officers of the police itself? This is one of the major issues regarding filing cases against torturing. As Table.1 illustrates, most of the cases are filed in the years of 2002, 2003 and 2004. It was an era in which the amendment of 17th Constitution implemented some sort of a powerful independent commissions including the Police Commission. Also, the investigations on tortures done by police officers were conducted by the State Intelligence Service.

04. AN ANALYSIS ON THE CHOSEN CASES UNDER THE ACT OF TORTURING AND OTHER CRUEL, INHUMANE OR CONTEMPTIBLE TREATMENTS AND PUNISHMENTS

As described previously, according to the statistics given by the Department of Attorney General for the request of Right to Life Human Rights Organization, under the Act of Right for Information No.12 of 2016, the number of cases indicted in the High Court by the Department of Attorney General under the Act of Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments is 115 till the 28th of March 2019.

As the statistics of the cases which were given decision so far are 34 out of 115. The document R1/2019-03 dating 28.03.2019 which presented the information is attached to this report as “Attachment 1”.

Based on the particular information, the filed cases with each High Courts are illustrated in the below chart.

High Court	Number of cases	High Court	Number of cases
Colombo	10	Kandy	09
Gampaha	06	Batticaloa	02
Kalutara	10	Anuradhapura	07
Panadura	06	Ampara	06
Avissawella	02	Vavuniya	01
Negombo	12	Badulla	05
Chilow	05	Monaragala	03
Kurunegala	07	Jaffna	00
Matara	02	Mannar	00
Galle	06	Ambilipitiya	00
Tangalle	01	Polonnaruwa	00
Hambantota	05	Puttalam	00
Balapitiya	06	Tricomalee	00
Kegalle	01	Total	
Ratnapura	03		

Table - 4

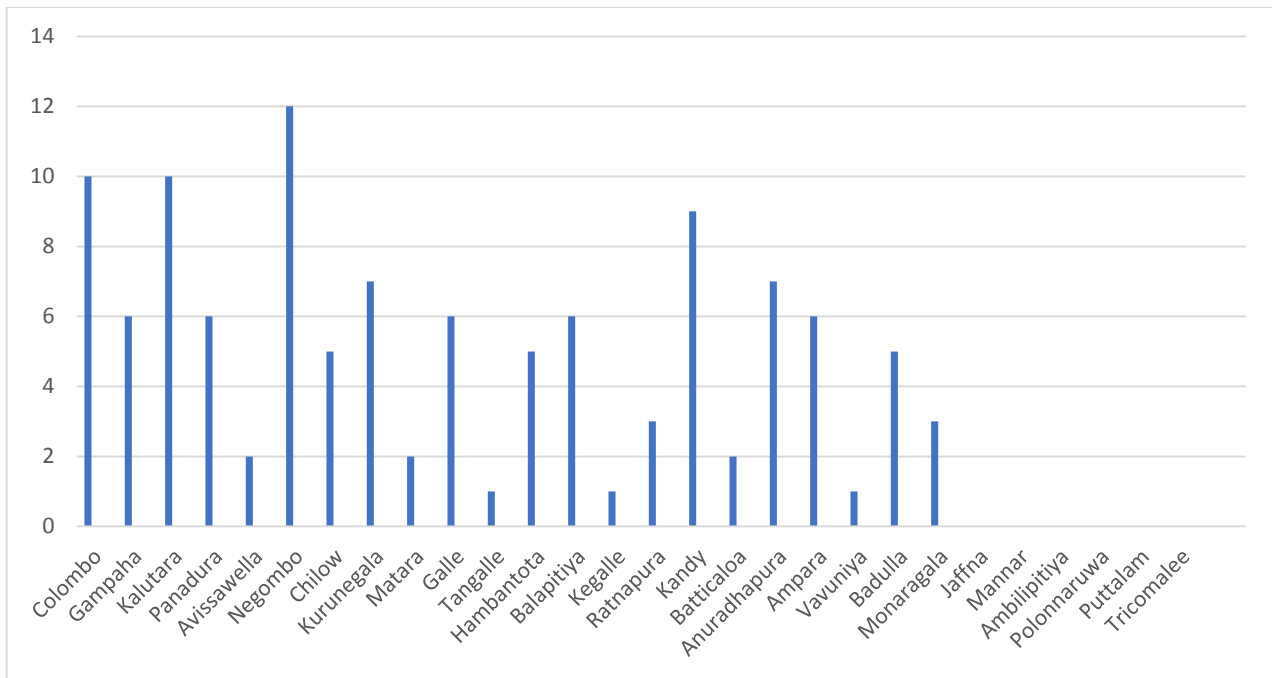

Chart for Table - 4

As per the statistics, it seems even after 25 years of passing this act, the Department of Attorney General has not indicted cases in the High Courts of Jaffna, Mannar, Ambilipitiya, Polonnaruwa, Puttalam and Tricomalee. Only the High Courts of Negombo, Kalutara and Colombo have 10 or more indicted cases. The total of the indicted cases is 115. (Please refer to the Table.1 and the chart with the annual cases which are indicted.)

According to the report of the Department of the Attorney General, the number of cases which were given decision is 34 out of total 115 of indicted cases. This analysis intends to use 20 cases of the 34 cases with decisions.

4.1. The 20 chosen cases

	Case Number	Incident
High Court of Kalutara	HC 296/03	Torturing after arresting on suspicion for gambling
	HC 276/03	Torturing for confession after being arrested on suspicion for keeping illegal liquor
	HC 352/04	Tortured after arresting on suspicion for a murder which happened near the residence
	HC 375/04	Torturing after being arrested on suspicion for scaring into confession about a murder which is suspected to be done by the suspect
	HC 512/05	Torturing after arresting on suspicion for smuggling illegal liquor

Table - 5

	Case Number	Incident
High Court of Balapitiya	HC/B/1242/2009	-Arresting on suspicion for getting aggressive being drunk and assaulting with a gun belt
	HC/B/1368/11	-Assaulted being questioned and arrested while returning home with his sister after attending a funeral

Table - 6

	Case Number	Incident
High Court of Kandy	HC/183/2/2007	Punishing, scaring and cruelty and inhumane assaulting for objecting when the accused tried to obtain the motorcycle of the complainant into his custody
	HC 326/2006	Torturing for confession after being arrested on suspicion for a theft
	HC 231/2005	Torturing for confession after arresting on suspicion for a robbery

Table - 7

	Case Number	Incident
High Court of Panadura	HC 1765/2003	Torturing and scaring into confession for a certain deed done by the victim after arresting on suspicion for inappropriately entering to Walana Jubilee school in 30 th July 2002
	HC 2303/2007	Torturing and scaring the victim into confession for a deed done by him during the period of 01.06.2004-03.06.2004, after arresting on suspicion
	HC 2350/2007	Assaulting inhumanely for confession after arresting on suspicion for keeping a gun
	HC 1966/2005	Torturing for punishment after arresting for the drunken action which caused public displeasure

Table - 8

	Case Number	Incident
High Court of Negombo	HC 216/16	Assaulting at home and making nude and assaulting while heading and after arriving the police station
	HC 326/2003	Torturing for confession after arresting
	HC 259/2003	Torturing for confession after arresting
	HC 25/2003	Incident is not mentioned in the case decision as the Attorney General has cleared the indictment
	HC 82/2016	Assaulting after arresting regarding a theft

Table - 9

	Case Number	Incident
High Court of Badulla	182/2007	Assaulting after arresting for driving neglecting the police signal to stop as the two riders on the motorcycle were not wearing helmets

Table - 10

The usual public opinion is that the officers implementing the law including the police, set upon for seeking information. However, it is obvious that there have been incidents in which there have been charging without reason and setting upon not only for seeking information but also for showing off power. The following table shows reasons for charging of 19 cases of 20 chosen cases.

Charging meant for information	Charging meant for showing off power
11	08

Table - 11

The charges of the cases HC 294/03, HC 276/03, HC 352/04, HC 572/05 of the High Court of Kalutara, HC 326/2006, HC 231/2005 of the High Court of Kandy, HC 2303/2007, HC 2350/2007 of the High Court of Panadura, HC 326/2003, HC 259/2003 of the High Court of Negombo have been done for information.

This indicates that other than charging, Sri Lankan Police is unable to follow a higher technique for seeking information. Moreover, that there are incidents where police officers charge without any reason. It is the mentality which creates violence in Sri Lanka.

4.1.1. Vindication and Conviction

Vindication	Conviction
14	06

Table -12

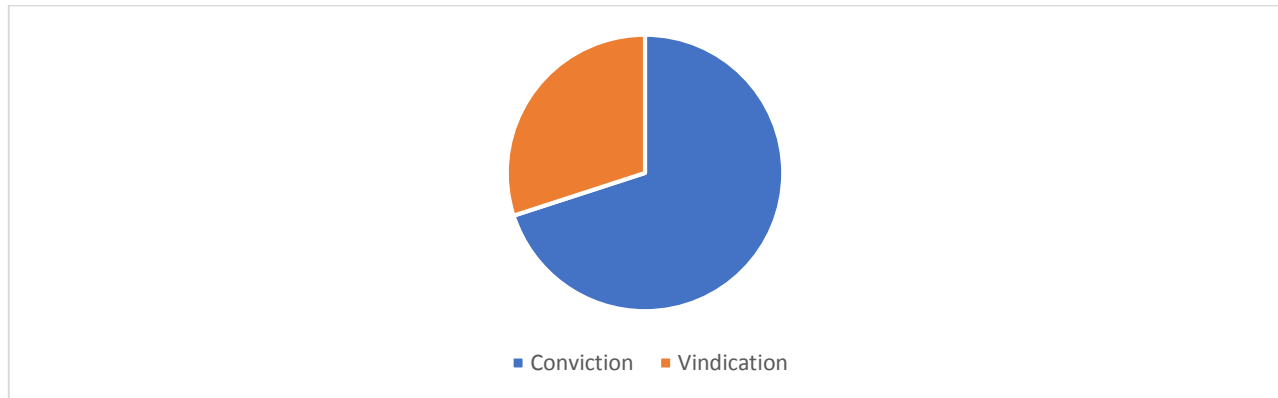

Chart for Table - 12

4.1.1.1. Vindication

The following table describes the 14 convictions out of the 20 chosen case decisions.

14 Vindications	
Vindications without calling the defenses	Vindications after calling the defenses
06	08

Table - 13

The cases of HC 294/03, HC 375/04 of Kalutara High Court, HC 82/2016 of Negombo High Court and HC 23/2005, HC 326/2006 of Kandy High Court and HC 1966/2005 of Panadura High Court have vindicated the accused without calling the defense. Thus, the court has decided to vindicate the accused of 6 cases out of 14 without calling the defenses.

The judge of the High Court can vindicate the accused without calling the presence of the defense, under the section of 200(1) of the Criminal Procedure Code, of the party of the complainant or prosecutor has presented a trivial case.

Section 200(1) of the Act of the Criminal Procedure Code No.15 of 1979 mentions as below,

“when the case is being finished presenting for the prosecutor party, the judge should report a declaration of vindication, if the judge discredits the evidence presented by the prosecutor or if the standpoint of the judge is that the evidence does not prove the guilt of the accused.”

Therefore, only the accused of weak complaints are being vindicated without calling the defense to the trial.

Reasons for vindication

Let's pay attention to the aforementioned cases in which the accused people were vindicated without calling the defenses.

	Case Number	Reason for order
High Court of Kalutara	HC 294/03	Being not subjected to the definition of Torturing under the 12 section of No.22 of 1994
	HC 375/04	Contradictions in evidence and inability to prove the accusations against the accused. In general, complainant could not prove the accusations beyond suspicion.

Table - 14

	Case Number	Reason for order
High Court of Negombo	HC 82/2016	The witness stated that the ones who charged him are not in the dock and he cannot remember them.

Table - 15

	Case Number	Reason for order
High Court of Kandy	HC 231/200	Contradictions in medical reports and being unable to prove beyond the suspicion that his wound is caused by a charge
	HC 326/2005	Contradictions in evidence. Considering the matter, the case is not enough for calling defense against the accused

Table - 16

	Case Number	Reason for order
High Court of Panadura	HC 1966/2005	The case couldn't prov the accusation beyond suspicion

Table - 17

Vindications after calling the defenses

	Case Number	Reason for order
High Court of Kalutara	HC 276/03	Contradictions between the evidence given to the Human Rights Commission and the evidence given to the Special Criminal Investigation Unit. Accusation couldn't be proved beyond suspicion
	HC 512/05	Contradictions between the evidence of the complainant and the evidence of the medical report. Accused being a person with a good service report and the accusations couldn't be proved beyond suspicion

Table - 18

	Case Number	Reason for order
High Court of Balapitiya	HC/B/1242/2009	01 accused proved his alibi 02&03 not enough evidence against the accused

Table - 19

	Case Number	Reason for order
High Court of Panadura	HC 2303/2007	Evidence for the accused's identity was unacceptable. Therefore, the accusations against the accused of the indicted case couldn't be proved beyond suspicion

Table - 20

	Case Number	Reason for order
High Court of Negombo	HC 216/16	Being unable to identify the police officers who charged him Contradictions of the evidence of the witness
	HC 259/2003	Contradictions in evidence and not enough evidence
	HC 25/2003	Regarding the indictment, holding the right for charges against the accused

Table - 21

The Appeal Court of Badulla, vindicated the accused and cancelled the decision of the case which convicted the accused by the High Court of Badulla.

	Case Number	Reason for order
High Court of Badulla/ Appeal Court of Badulla	HC 182/2007 CA 156-157/2014	At first the indictment was filed under the Torture Act No.22 1994. Yet it has amended under the 317 section of The Penal Code. However, the judge of the High Court has given the decision under the first indictment. The Appeal Court has decided that there is no penalty as the judgement is wrong. Thus, considering the matters it was decided that there is no re-trial as the case is not enough for a re-trial

Table - 22

4.1.1.2. Conviction

Regarding conviction, it is clear that only 6 cases out of 20 chosen cases have convicted the accused. The court has given loose penalty to a half of the particular cases i.e. 3 cases.

The accused people of the cases HC 352/04 of the High Court of Kalutara, HC/B/1368/11 of the High Court of Balapitiya, HC 1765/2003, HC 2350/2007 of the High Court of Panadura, HC 326/2003 of the High Court of Negombo, HC 183/2007 of the High Court of Kandy have been convicted by the court. Yet the convicts of HC 352/04 of the High Court of Kalutara, HC/B/1368/11 of the High Court of Balapitiya and HC 1765/2003 of the High Court of Panadura had loose penalties.

Reasons for the particular loose penalties

	Case Number	The way how penalty loosened	Reasons for loose penalty
High Court of Kalutara	HC 352/04	Accused of 01,02,03 have loose penalty of imprisonment of 6 months, and 18 months imprisonment for second indictment and it has been suspended for 7 years. The accused ones are paying 1,500/= rupees as government charges	As for accused ones being police officers and having no other misdeeds reported and being obvious that they had no preplanning or intention for committing offence

High Court of Balapitiya	HC/B/1368/11	The court accepts that the complainant has suffered mentally and physically. Every accused had to apologize before the court and were ordered for 1,500/= rupees as government charges or else an imprisonment for a week	The court should consider on giving a message to the society when giving penalty for such charges. Or else should avoid disrupting the family of the accused ones or depriving their professions. Considering that the accused is police officer with 20 years of service, unemployed wife and being a father of a one moth old infant , the court decided to give a penalty without affecting professional and private life.
High Court of Panadura	HC 1765/2003	First accused charged for 2-year imprisonment with heavy work and a fine of 10,000/= rupees, later the imprisonment was suspended for 10 years. It was ordered to pay a solatium of 100,000/= rupees to the wife of the victim.	Considering the previous behavior of the accused and the fact that having no other misdeeds and considering his age, the imprisonment was cancelled.

Table - 23

According to these facts, it is evident that the cases and vindication under the Act of Torturing No.22 of 1994 are not very common. In these situations, the court acts to give loose penalties considering the professional and private lives of the accused ones. It is on doubt whether the Act against Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments is successful and practical in this situation.

HC 326/2003 case of the High Court of Negombo had the highest penalty under this act for torturing Jerad Mervin Pereira, without loosening the penalty after conviction. After the reasoning of the lawyers of the accused, about his previous good behavior, the Counsel Nawaratne MArasinghe who represented for the lawyer of the complainant, stated that this case has gone to extension as an internationally known violation of human rights and since the international attention is directed to this case, the decision of the High Court is supposed to convey a message. The court sentenced imprisonment with heavy work for the accused 01&02 and a fine of 50,000/= rupees.

05. CONCLUSION AND RECOMMENDATIONS

The facts of this basic document clear out that there is a low number of indictments in High Court under this act of Torturing No.22 Of 1994. Particularly, the commission of Human Rights in Sri Lanka received about 500 complaints about torturing before the year of 2015 while a few number about 250 complaints were received after 2015. Only 115 cases were indicted for this period of 25 years. As it is said, although filing cases began from 2000, for the past 19 ears till now, only 115 cases are indicted.

Previously (since 1978), it was only the security from basic human rights which supported the people in Sri Lanka regarding torturing done by establishments practising law, including the police. The accused people were not convicted, even the Supreme Court accepts it was a violation of human rights, after trailing a petition of basic human rights. Therefore the purpose of the act No.22 of 1994 was to eliminate torturing from Sri Lanka and subduing the officers of law practicing including police officers under this act. Yet it seems unsuccessful because of the low level of filing cases.

The cause for the lower level of filing cases is because of the absence of proper investigation regarding torturing. It is not a secret that most of the torturing is done by the police. It is a serious issue that general police units conduct investigations against the torturing done by police itself. The Department of Attorney General can file indictments only with a proper investigation report. It will be useless to file cases without proper investigations.

The paragraphs from 201-213 in the 41st page of the State Report of 2012 describes the law against torturing even it was supposed to be presented in the year of 2007, under a linkage between Sri Lankan government and the International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR).

Hence a Special Investigation Unit (SIU) receives and investigates cases regarding torturing. These investigations are supervised by the Torture Perpetrators Unit (TPU-PTP) in the Department of Attorney General. The SIU reports their progress to PTP. Cases are filed after considering investigation of the SIU reported to the PTP.

https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR%2fC%2fLKA%2f5&Lang=en

Yet this mechanism is not currently being implemented. Investigations regarding torturing is done by general police units. A police unit does the investigations mostly as per the command of the Senior Superintendent of Police or the Deputy Inspector General of Police (DIG) of the respectable province.

It is essential to establish a strong and independent unit either inside or outside of the police to avoid this situation. The officers of the particular unit must have a special training for investigating under this act. As mentioned before, a practical technique is presented by the government regarding this. Therefore, implementing the State Report presented by the Sri Lankan government under the Convention of ICCPR is really important. Thus, a special unit under the Department of Attorney General would conduct investigations and it is an important reform which Sri Lankan government can easily put into practice.

Loosening the penalties after the trial of cases under the Act No.22 of 1994 also required to be considered, especially, loosening penalties regarding the professional life of the government officers and ordering too pay government charges. The reason for this is probably because of the high penalty for the convicted person i.e. imprisonments of less than 7 years and more than 10 years.

An assessment regarding the damage of the victim caused by the inhumane treatments of torturing is not related to the penalty. No matter how small the damage is, the minimum penalty is 7 years of imprisonment. The accused can appeal for a loose penalty on the facts that they are government officers and when the penalty is too high for a trivial damage. Thus, it is practical to do a classification on the damages and via that, the appellant can object and request for loose penalties. This can be an important reform by amending this act.

It is also important to call trials in a certain period of time, without considering whether they are special cases or general cases for eliminating the tortures and inhumane and contemptible treatments and punishments done by officers who practice law.

Under this situation, it is evident that the Act NO.22 of 1994 is not effective in the country. Thus, is the responsibility of the government to find solutions and fix this issue for eliminating torturing. It is a compulsory responsibility of a civilized and cultured government to eliminate torturing and other cruel and inhumane and contemptible treatments by using aforementioned reforms and other political and constitutional reforms and it is a responsibility of a civilized and decent citizen to influence on implementing the reforms as well.

AFTERWORD

The organization of Right to Life which was established in 2002, is dedicated to improve the condition of current human rights in Sri Lanka and to secure the human rights of the people. Although the organization pays attention to all human rights generally, it; special attentiveness is towards the right of abstinence from torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments.

Right to Life perform a special job against torturing. Particularly, offering legal support to victims of torturing when they file petitions of basic human rights in the Supreme Court, is one of the major concern of Right to Life. Hence, it was a great achievement of us as members of Right to Life, to direct the victims of torturing into filing cases in the Appeal Court under the Act of Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments, No.22 of 1994, and supporting them in filing cases and providing psychological counselling services.

On the other hand, Right to Life functions in directing victims for Independent Commissions, supporting the victims in filing cases in the District Court, supporting in filing cases in the Appeal Court when needed and directing the victims for filing cases under the Act No.22 of 1994 and providing services of psychological counselling.

Apart from these legal supports, Right to Life supports various struggles including picketing and street struggles. Moreover, it provides intellectual support for struggling by issuing various statements.

For proceeding the struggle more energetically, Right to Life gets linked with Sri Lankan Union against torturing. Even before the establishment of this union, Right to Life acted for presenting a complete report to the International Committee against Torturing for presenting the Review Session following the presentation of the State Report regarding Torturing and other cruel, inhumane or contemptible treatments and punishments via an unofficial union.

This way Right to Life which was involved in the struggle against torturing in Sri Lanka, attempts to create a conversation about the past 25 years for meeting 25 years after passing the Act of Torturing, No.22 of 1994, which was included to the law of Sri Lanka in 20th December 1994. Thus, a group of members from Right to Life leaded by Attorney Dulan Dasanayake was focused to investigate on the cases filed under this act, in the High Court. They could receive the related information from the Department of Attorney General as a result of multiple requests under the Act of Right for Information. This activity began by finding=g the respected cases from the correspondent courts, based on the information from the Department of Attorney General. In that way, Attorney Dulan Dasanayake proceeded the investigation on selected 20 cases with the information given by the Commission of Human Rights and the Department of Attorney General.

It is the way how you receive this document. This document leads to a broader study of law against torturing in Sri Lanka. Apart from this, an investigational document on 100 cases of basic human rights filed by victims, will be disclosed on 20th December 2019 for the meeting of 25 years of the Act against Torturing. This investigation was also led by Dulan Dasanayake with a group of members from Right to Life.

Philip Dissanayake

Executive Director,
Centre of Right to Life,
No.07, Kopiyawatta Rd, Colombo 09.

පෙරවදන

වදහිංසාව හා කෲර අමාත්‍යවරයාගේ අවමන් සහගත සැලකිලි හා දඩුවම් වලින් තොරව ජීවත් වීමට සෑම පුද්ගලයකුටම අයිතියක් ඇති බව අද ශිෂ්ට ලෝකය පිළිගන්නා කාරණයකි. එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානයද 1948 දෙසැම්බර් මස 10 වන දින සම්මත කර ගත් මානව හිමිකම් පිළිබඳ විශ්ව ප්‍රකාශනය තුළටද මෙම වදහිංසාවෙන් හා කෲර අමාත්‍යවරයාගේ අවමන් සහගත සැලකිලි හා දඩුවම් වලින් තොරව ජීවත් වීමට ඇති අයිතිය ඇතුළත් කරමින් එම අයිතිය පිළි ගෙන ඇත. ඉන් නොනැවතී පාර්ශවකාර රාජ්‍යයන් වඩාත් බැඳීමකට ලක් කිරීම සඳහා වදහිංසාවට හා කෲර අමාත්‍යවරයාගේ අවමන් සහගත සැලකිලි හා දඩුවම් වලින් තොරව ජීවත් වීමේ අයිතිය සියලු ලෝකවාසීන්ට වඩාත් තහවුරු කිරීම සඳහා වදහිංසාවට හා අනෙකුත් කෲර, අමාත්‍යවරයාගේ හෝ නින්දිත සැලකීම්වලට හෝ දඩුවම්වලට එරෙහි එක්සත් ජාතීන්ගේ ජාත්‍යන්තර සම්මුතිය සකස් කර එය මහා මණ්ඩලයේදී සම්මත කරන ලදී.

ශ්‍රී ලංකාවද එම සම්මුතියට අත්සන් කරමින් වර්ෂ 1994 සිට එහි පාර්ශවකාර රාජ්‍යයක් බවට පත් විය. මෙම සම්මුතිය යටතේ ශ්‍රී ලංකාව වෙත ඇති බැඳීම් ක්‍රියාත්මක කිරීමට අදාළ ව්‍යවස්ථාමය විධිවිධාන පැනවීම සඳහා 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා අනෙකුත් කෲර අමාත්‍යවරයාගේ හෝ නින්දිත සැලකීම්වලට හෝ දඩුවම්වලට එරෙහිව වූ සම්මුති පනත පාර්ලිමේන්තුවේදී සම්මත කර ගැනීමට ශ්‍රී ලංකා රජය කටයුතු කරන ලදී. නීතිය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ නිලධාරීන් විසින් සිදු කරනු ලබන වදහිංසාව අපරාධ වරදක් වන්නේ මෙම පනත මගිනි. මෙම පනත යටතේ අදාළ විමර්ශන අවසන් වූ පසු නඩු පැවරීමේ කාර්යය ඇත්තේ නීතිපතිවරයාටය. ඒ අනුව නීතිපතිවරයා අදාළ මහාධිකරණයන්හි නඩු පැවරීමට කටයුතු කරයි.

මෙම පනත ශ්‍රී ලංකාව තුළ බලාත්මක කර වසර 25ක් සැපිරෙන්නේ වර්ෂ 2019 දෙසැම්බර් මස 20 වන දිනටයි. මෙම පනත ශ්‍රී ලංකාවේ නීති පද්ධතියට ඇතුළු වී ගත වූ වසර 25 තුළ මෙම පනත ක්‍රියාත්මක වූ ආකාරයත් මෙම පනත යටතේ පැවරූ නඩු සඳහා මහාධිකරණයන් විසින් ලබා දුන් තීන්දු 20ක් පිළිබඳවත් සිදු කරන ලද විමර්ශනයක තොරතුරු මෙම ලියවිල්ලේ අන්තර්ගත වෙයි. විශේෂයෙන් මෙම ලියවිල්ල වදහිංසාවට එරෙහි පනත හා එහි ක්‍රියාකාරීත්වයන් එමෙන්ම ශ්‍රී ලංකාවේ වදහිංසාවට එරෙහි නීතිය ක්‍රියාත්මක වන ආකාරය පිළිබඳ සිදු කෙරෙන පාඨල පර්යේෂණ සඳහා යොදා ගත හැකි පාදනම් ලේඛණයක් ලෙස හැඳින්විය හැක.

මෙම කටයුත්ත සඳහා අවස්ථාව ලබා දුන් රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් මධ්‍යස්ථානයේ විධායක අධ්‍යක්ෂක හා වදහිංසාවට එරෙහි ශ්‍රී ලාංකික එකමුතුවේ කැඳවුම්කරු පිලිප් දිසානායක මහතාටද, මෙහි තොරතුරු එකතු කිරීමේදී හා විවිධ කටයුතු වලදී සහය හා ධෛර්යය ලබා දුන් නීතිඥ ඉෂාරා සෝවිස් සහෝදරියටද, නීතිඥ දිල්හාරා කඹුලුමුල්ල සහෝදරියටද, නීතිඥ පුබුදු රත්දීම සහෝදරියටද, ආධුනික නීතිඥ ඉසුරු හානු සහෝදරියටද, ආධුනික නීතිඥ හිරෝෂන් ලක්ෂාන් සහෝදරියටද, රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් මධ්‍යස්ථානයේ ව්‍යාපෘති කළමනාකරු ඇන්තනී විනෝද සහෝදරියටද, මෙම කටයුත්ත අවසන් වනතෙක් උපේක්ෂාවෙන් බලා සිටි මාග් සෙනෙහෙබර ජීවන සහකාරිය විශ්මා විනෝදනී හටද මාග් ගෞරවය හා ස්තූතිය මේ අවස්ථාවේදී පිරිනැමීමට අමතක නොකරමි. මෙය සැබවින්ම සාමූහික ප්‍රයත්නයකි.

දුලාන් දසනායක (බී.ඒ (ගෞරව), එල්එල්.බී)
ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයේ නීතිඥ
රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් මධ්‍යස්ථානය
අංක 07, කෝපියාවත්ත පාර,
කොළඹ 09
0718130552 / 0779477525
dulandasanayaka@gmail.com

01. හැඳින්වීම

වදහිංසාවට හා අනෙකුත් කෲර, අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීමවලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහි එක්සත් ජාතීන්ගේ ජාත්‍යන්තර සම්මුතිය වර්ෂ 1984 දෙසැම්බර් මස 10 වන දින 39/46 යෝජනාව මගින් එක්සත් ජාතීන්ගේ මහා මණ්ඩලයේදී සම්මත විය. එය එදින සිට එකී සම්මුතිය අත්සන් කිරීම සඳහා හා අපරානුමත කිරීම සඳහා සාමාජික රාජ්‍යයන්ට විවෘත වූ අතර එකී සම්මුතිය වර්ෂ 1987 ජූනි 26වන දින සිට බලාත්මක විය.

වර්ෂ 1993 දෙසැම්බර් මස 29 වන දින එක්සත් ජාතීන්ගේ මහලේකම්වරයා වෙත තැන්පත් කරන ලද සාධන පත්‍රයක් මගින් ශ්‍රී ලංකාව වර්ෂ 1994 ජනවාරි මස 03වන දින සිට මෙම සම්මුතිය පිළිගැනීමට කටයුතු කරන ලදී. ඒ අනුව ශ්‍රී ලංකාවට අදාළව මෙම සම්මුතිය බලාත්මක වීම ආරම්භ වූයේ වර්ෂ 1994 පෙබරවාරි මස 02 වන දින සිටයි.

මෙම ජාත්‍යන්තර සම්මුතිය යටතේ ශ්‍රී ලංකාවට ඇති බැඳීම් ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා අදාළ ව්‍යවස්ථාමය විධිවිධාන පැනවීමට අවශ්‍ය බැවින් ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් වර්ෂ 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා අනෙකුත් කෲර අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීමවලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහිව වූ සම්මුති පනත පාර්ලිමේන්තුවේදී සම්මත කර ගැනීමට කටයුතු කරන ලදී. එය පාර්ලිමේන්තුවේදී 1994 නොවැම්බර් මස 25වන දින සම්මත වූ අතර සහතිකය සටහන් කරමින් පනත බලාත්මක වූයේ 1994 දෙසැම්බර් මස 20 වන දින සිටයි.

එකී පනතේ පූර්විකාවේදී පැහැදිලිව දක්වන්නේ වදදීමට හා අනෙකුත් කෲර, අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීමවලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහි එක්සත් ජාතීන්ගේ ජාත්‍යන්තර සම්මුතිය එල ගැන්වීම සඳහා හා ඊට සම්බන්ධ වෙනත් අනුශංහික කරුණු සඳහා පනවන ලද පනතක් බවයි.

මෙම පනත පැනවීමත් සමග වදහිංසාවට එරෙහි ශ්‍රී ලංකාවේ නීති තත්වය වඩාත් පුලුල් සහ සෘජු මට්ටමකට පැමිණුණි. මෙයට පෙර විධායක හා පරිපාලන ක්‍රියාවක් මගින් සිදු කරන වදහිංසාවෙන් හා වෙනත් කෲර අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීමවලින් හෝ දඬුවම්වලින් වැළකී සිටීමේ අයිතිය තහවුරු වී තිබුණු අතර දණ්ඩ නීති සංග්‍රහය මගින්ද යම් අයකු වදයකට කෲරත්වයට ලක් කිරීම සෘජුව නොවුනද චක්‍රාකාරයෙන් අපරාධමය වරදකට ලක් කිරීමට හැකියාව ලබා දී තිබුණි. මෙම 1994 අංක 22 දරණ පනත පැනවීමත් සමග යම් අයකු වදයකට හෝ හා වෙනත් කෲර අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීමවලින් හෝ දඬුවම්වලට ලක් කිරීම සෘජු ලෙසම අපරාධමය වරදක් බවට පත් කරන ලදී.

මෙම පනත යටතේ වරද සිදු කරන සැකකරුවන් හට නඩු පැවරීමේ වගකීම පැවරුණේ නීතිපතිවරයාට වන අතර ඒ අනුව මේ පනත යටතේ මේ දක්වා නීතිපති වරයා විසින් මහාධිකරණයේ නඩු පැවරීම සිදු කරගෙන යනු ලබයි. රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් සංවිධානය විසින් වර්ෂ 2016 අංක 12 දරණ තොරතුරු දැන ගැනීමේ පනත යටතේ නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවෙන් කරනු ලැබූ ඉල්ලීමකට අනුව වර්ෂ 2019 මාර්තු මස 28 වන දින වන විට මෙකී පනත යටතේ නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුව විසින් මහාධිකරණයන්හි අධිචෝදනා ගොනු කර ඇති නඩු ප්‍රමාණය 115 ක් වේ. මේ වන විට මෙම අධි චෝදනා ගොනු කල නඩු 115න් 34කට නඩු තීන්දු ලබා දී ඇති බව නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවේ සංඛ්‍යාලේඛන පෙන්වයි. මෙම වාර්තාව තුළදී එකී තීන්දු ලබා දුන් නඩු 34 න් 20 ක් පිළිබඳව විමර්ශනයක් සිදු කිරීමට අපේක්ෂා කරයි. එකී නඩු තීන්දු විමර්ශනයට අතිරේකව ශ්‍රී ලංකාවේ වදහිංසාව පිළිබඳ නීති තත්වය, වදහිංසාවට එරෙහි වීම සම්බන්ධයෙන් ශ්‍රී ලංකාවට ඇති ජාත්‍යන්තර බැඳීම් පිළිබඳවද යම් විමර්ශනයක් සිදු කිරීමට අපේක්ෂා කරයි. මෙම විමර්ශනය සිදු කරන්නේ ඉහත කී 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා අනෙකුත් කෲර අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීමවලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහිව වූ සම්මුති පනත යටතේ සිදු කරන නඩු පැවරීම් පිළිබඳව යම් පාපුල අධ්‍යයනයකට අවකාශය විවර කර දීමක් වශයෙනි.

02. වදහිංසාවට හා අනෙකුත් කෲර අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීම්වලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහිව ශ්‍රී ලංකාවේ පවතින නීති තත්වය

වදහිංසාවට එරෙහිව වර්ෂ 1883 සිට ශ්‍රී ලංකාවේ යම් ආකාරයකට නීති පනවා තිබූ බව කිව හැක. ඒ ශ්‍රී ලංකාවේ අපරාධ නීතිය සංයුක්ත වන දණ්ඩ නීති සංග්‍රහය තුළිනි. එහි 310 සිට 329 වගන්ති තුළින් යම් පුද්ගලයකු තවත් පුද්ගලයකුට එරෙහිව වදහිංසනයකට සමාන හානියක් කිරීම දඬුවම් ලැබිය යුතු අපරාධ වරදක් බවට පත් කර ඇත. මෙහිදී වදහිංසාව සිදු කරන්නා සාමන්‍ය පුද්ගලයකුද එසේ නැතහොත් රජයේ නිලධාරියෙක්ද යන බෙදීම සිදු නොකරයි.

1978 සිට බලපැවැත්වෙන ශ්‍රී ලංකා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් වදහිංසාවෙන් හා වෙනත් කෲර අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීම්වලින් හෝ දඬුවම්වලින් වැළකී සිටීමේ අයිතිය මෙරට පුරවැසියන්ට පමණක් නොව සියලුම තැනැත්තන්ට හිමි වී තිබුණි. ඒ ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 11 වන ව්‍යවස්ථාව මගිනි. විශේෂයෙන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 126වන ව්‍යවස්ථාව මගින් ඉහත කී අයිතිවාසිකම ඇතුලු අනෙකුත් සඳහන් කර ඇති මූලික අයිතිවාසිකම් කඩ වූ හෝ කඩවීමට අත්‍යසන්න තත්වයකදී ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයට පෙත්සමක් ගොනු කරමින් කටයුතු කිරීමේ හැකියාව ලබා දී ඇත. එනම් මෙම 126 වන ව්‍යවස්ථාවට අනුව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සඳහන් මූලික අයිතිවාසිකම් සම්බන්ධයෙන් වන අධිකරණ බලය ගරු ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයට පවරා ඇත.

කෙතෙක් වදයට පත් කිරීම අපරාධමය වරදක් බවට පත් කරමින් වදහිංසාවට එරෙහිව ප්‍රභල සෘජු නීති රාමුවක සැකසුනේ වර්ෂ 1994 නොවැම්බර් මස 25වන දින පාර්ලිමේන්තුවේදී සම්මත කර වර්ෂ 1994 දෙසැම්බර් මස 20 වන දින සිට බලාත්මක වූ 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා අනෙකුත් කෲර අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීම්වලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහිව වූ සම්මුති පනත මගිනි. ශ්‍රී ලංකාව විසින් වර්ෂ 1993 දෙසැම්බර් මස 29 වන දින එක්සත් ජාතීන්ගේ මහලේකම්වරයා වෙත තැන්පත් කරන ලද සාධන පත්‍රයක් මගින් ශ්‍රී ලංකාව වදහිංසාවට හා අනෙකුත් කෲර අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීම්වලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහිව වූ එක්සත් ජාතීන්ගේ ජාත්‍යන්තර සම්මුතිය වර්ෂ 1994 ජනවාරි මස 03වන දින සිට පිළිගැනීමට කටයුතු කරන ලද අතර ඒ අනුව ශ්‍රී ලංකාවට අදාළව මෙම සම්මුතිය වර්ෂ 1994 පෙබරවාරි මස 02 වන දින සිට බලාත්මක වීම ආරම්භ විය. මෙම ජාත්‍යන්තර සම්මුතිය යටතේ ශ්‍රී ලංකාවට ඇති බැඳීම ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා අදාළ ව්‍යවස්ථාමය විධිවිධාන පැනවීමට අවශ්‍ය බැවින් ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් මෙම වර්ෂ 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා අනෙකුත් කෲර අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීම්වලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහිව වූ සම්මුති පනත පාර්ලිමේන්තුවේදී සම්මත කර ගැනීමට කටයුතු කරන ලදී.

1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා අනෙකුත් කෲර අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීම්වලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහිව වූ සම්මුති පනත - විග්‍රහය

මෙම පනතේ දෙවන වගන්තියේ පළමුවන උප වගන්තියට (2 (1)) අනුව යම් තැනැත්තකුට වද දෙන තවත් තැනැත්තකු මෙම පනත යටතේ වරදකට වරදකරු වෙයි. ඒ අනුව වද දීම වරදක් බව පිළිනියි.

එපමණක් නොව එකී 2 (2) උපවගන්තියට අනුව වද දීමක් සිදු කිරීමට තැක් කරන, ඒ සඳහා ආධාර අනුබල දෙන, හෝ වද දීමට කුමන්ත්‍රණය කරන තැනැත්තකුද වරදකරුවන් වෙයි.

මෙම පනතේ 2(4) වගන්තිය අනුව මෙම පනත යටතේ නඩු පැවරිය යුත්තේ මහාධිකරණයේ බවත් මහාධිකරණය විසින් නඩු විභාගයකින් පසු වරදකරු කරනු ලැබූ පසු වසර හතකට නොඅඩු හා වසර 10කට නොවැඩි කාලයකට දෙආකාරයෙන් එක් ආකාරයකට බන්ධනාගාරගත කිරීමකට හා රුපියල් දසදහසකට නොඅඩු රුපියල් පනස්දහසකට නොවැඩි දඩයකට යටත් කළ හැකි බව දක්වයි.

මේ අනුව වදහිංසාවක් සිදු කරන අයකුට එකී වදහිංසාවෙන් සිදුවන හානිය නොසලකා උපරිම දඬුවමක් ලබා දීමට මෙහිදී හැකියාව ලබා දී ඇත. මෙම පනත අනුව කුමන ආකාරයක කුමන ප්‍රමාණයක වදහිංසාවක් සිදු කළද එම වදහිංසාව සිදු කළ පුද්ගලයාට දිය හැකි අවම සිර දඬුවම වසර හතකි. එය ශ්‍රී ලංකාවේ අනෙකුත් නීති තත්වය බැලූ විට ඉහළ දඬුවමකි. උදාහරණයක් ලෙස යම් පහර දීමකදී එකී පහර දීමෙන් සිදුවන තුවාල වල ප්‍රමාණය මත දඬුවම් වල ප්‍රමාණය දණ්ඩ නීති සංග්‍රහයේ එකිනෙකට වෙනස්ය.

එමෙන්ම මෙම පනත මගින් වදහිංසා සිදු කිරීම සංඥය වරදක් හා ඇප දිය නොහැකි වරදක් ලෙස නම් කොට ඇත. (2 (5) වගන්තිය)

මෙම පනතේ සුවිශේෂී වගන්තියකි තුන්වන වගන්තියයි. එහි මෙසේ දැක්වේ.

3. මේ පනත යටතේ වරදක් සංයුක්ත කරන යම් ක්‍රියාවක් ,

(අ) යුද්දමය තත්වයක්, යුද්දමය තර්ජනයක්, අභ්‍යන්තර දේශපාලන අස්ථරතාවක් හෝ මහජන හදිසි අවස්ථාවක් පවත්නා අවස්ථාවක,

(ආ) උසස් නිලධාරියකුගේ හෝ රාජ්‍ය අධිකාරියක නියමයක් මත සිදු කරන ලදැයි යන කරුණ, ඒ වරද සිදු කිරීම සම්බන්ධයෙන් විත්තිවාචකයක් නොවිය යුතු යැයි සැක දුරු කිරීම පිණිස මෙයින් ප්‍රකාශ කරනු ලැබේ.

මේ මගින් රට තුළ පවතින යුද්දමය තත්ව, දේශපාලන අස්ථාවරත්වයන්, හදිසි අවස්ථා ඇතුලු විශේෂ හදිසි තත්වයන් වලදී පවා වදහිංසාවට ලක් නොවී සිටීමට හැකියාව ලබා දී ඇත. එනම් එවන් තත්වයක් තුළදී පවා වදහිංසාවක් සිදු කිරීමට කිසිදු නීතිය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ නිලධාරියකුට නොහැක.

මෙම පනතේ 4 (1) උප වගන්තියට අනුව ශ්‍රී ලංකාවේ පුරවැසියකු වන අයකු ශ්‍රී ලංකාවෙන් පිටතදී මෙම පනත යටතේ යම් වරදක් සිදු කලද ඒ වරද සම්බන්ධයෙන් නඩු විභාග කිරීමට ශ්‍රී ලංකාවේ මහාධිකරණයට අධිකරණ බලය ලබා දී ඇත.

තවදුරටත් එකී 4 (1) උප වගන්තියට අනුව මෙම පනතට අදාළව යම් වරදක් සිදු කරන්නේ ශ්‍රී ලංකාවේ පුරවැසියෙක් නොවන පුද්ගලයෙක් වුවද එකී පුද්ගලයා ශ්‍රී ලංකාවට අයත් දේශ සීමාවේ සිටින්නේ නම් හෝ ශ්‍රී ලංකාවේ ලියාපදිංචි නැවක හෝ ගුවන් යානයක සිටි නම් ඒ වරද සම්බන්ධයෙන් එම පුද්ගලයාට එරෙහිව නඩු විභාග කිරීමට ශ්‍රී ලංකාවේ මහාධිකරණයට අධිකරණ බලය ලබා දී ඇත. එපමණක් නොව මෙම පනතට අදාළව යම් වරදක් සිදු කරන ශ්‍රී ලංකාවේ පුරවැසියකු නොවන පුද්ගලයකු එකී වරද සිදු කරන්නේ ශ්‍රී ලංකාවේ පුරවැසියකුට විරුද්ධව නම් ඔහුට විරුද්ධව නඩු විභාග කිරීමේ බලය ශ්‍රී ලංකාවේ මහාධිකරණයට ඇත.

මෙම පනතේ 10වන වගන්තියට අනුව ශ්‍රී ලංකාව රාජ්‍යයක් ලෙස අනෙකුත් රාජ්‍යයක වද දීමේ වරද සම්බන්ධයෙන් යම් පුද්ගලයකුට විරුද්ධව පනවන අපරාධ නඩු කටයුත්තකට ශ්‍රී ලංකාවෙන් අවශ්‍ය වන ආධාර එකී රාජ්‍යයට සැපයිය යුතු බව දක්වයි.

මේ ආකාරයට වද දීම හා කෲර අමානුෂික හෝ අවමන් සහගත සැලකිලිවලට හා දඩුවම් වලට එරෙහිව ඉතාමත් පුලුල් නීති තත්වයක් මෙම 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා අනෙකුත් කෲර අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීම්වලට හෝ දඩුවම්වලට එරෙහිව වූ සම්මුති පනත මගින් ශ්‍රී ලංකාව තුළ ස්ථාපිත කර ඇත.

03. 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා අනෙකුත් කෘෂර අමාත්‍යාංශ හෝ නිත්‍ය කැලකීමවලට හෝ දඩුවම්වලට එරෙහිව වූ සම්මුති පනත යටතේ නඩු පැවරීම් පිළිබඳ විශ්ලේෂණය.

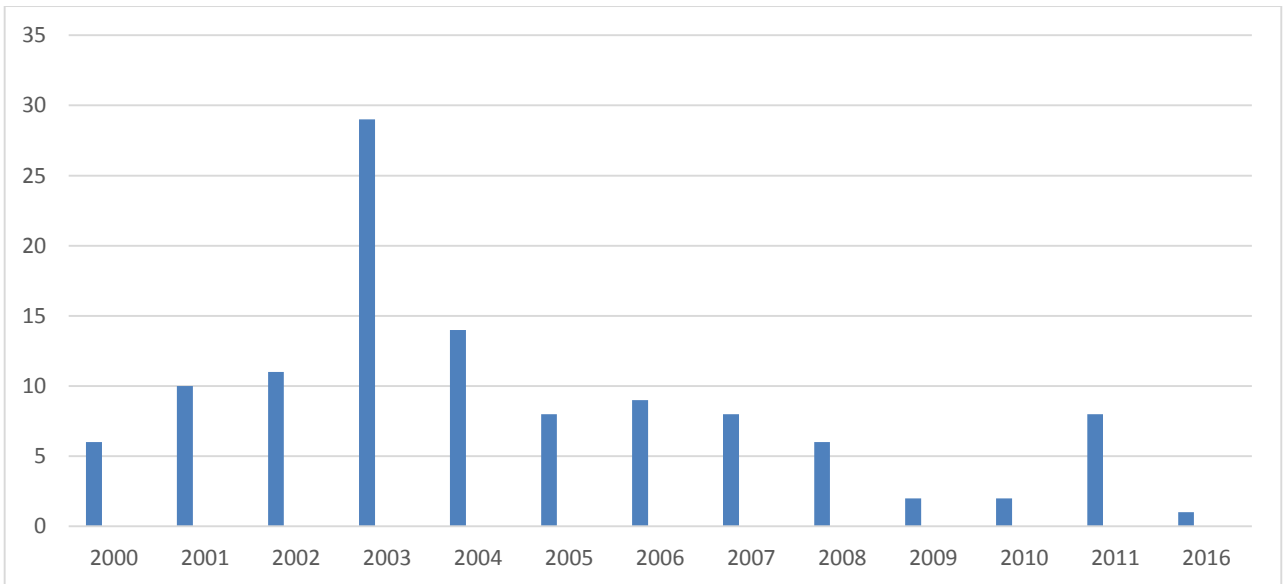
මෙම පනත යටතේ නඩු පැවරීමේ බලය ලබා දී ඇත්තේ නීතිපති වරයාටය. නමුත් නීතිපති වරයාට විමර්ශනයන් කිරීමේ හැකියාවක් නැත. අදාළ විමර්ශනයන් කිරීමේ හැකියාව ඇත්තේ පොලීසියටයි. පොලීසිය විසින් අදාළ විමර්ශනයන් පවත්වා ඒ පිළිබඳව වාර්තාවක් නීතිපතිවරයාට යැවූ පසු නඩු පැවරිය යුතුද නැද්ද යන්න නීතිපතිවරයා විසින් තීරණය කර නඩු පැවරීම සුදුසු නම් අදාළ මහාධිකරණයන්හි නඩු පවරනු ලබයි.

ඒ ආකාරයට ක්‍රියාත්මක වෙමින් මෙම පනත යටතේ නීතිපතිවරයා විසින් පවරන ලද නඩු ප්‍රමාණය පිළිබඳ විමසීමක් රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් සංවිධානයේ නීති අංශය මගින් තොරතුරු දැනගැනීමේ පනත යටතේ නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවෙන් සිදු කරන ලදී. ඔවුන් විසින් ලබා දුන් සංඛ්‍යාලේඛන අනුව ඉහත පනත පැනවූ වර්ෂ 1994 සිට මේ දක්වා පනවා ඇත්තේ නඩු 115ක් පමණි.

එකී ඉල්ලීම පරිදි වර්ෂ 2018 ජූනි මස 06 වන දින නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුව විසින් වදහිංසා පනත යටතේ නඩු පැවරීම් පිළිබඳ වාර්ෂික සංඛ්‍යාලේඛන ඉදිරිපත් කරන ලදී. ඒවා පහත පරිදි වේ. වඩා සවිස්තරාත්මකව ඉදිරිපත් කිරීම සඳහා ප්‍රස්ථාරයක් මගින්ද දක්වා ඇත.

වර්ෂය	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2016
පැවරූ නඩු	06	10	11	29	14	08	09	08	06	02	02	08	01

වගුව - අංක 1

වගුව අංක 1 ට අදාළ ප්‍රස්ථාර සටහන

මෙහි සම්පූර්ණ එකතුව 114ක් වුවද රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් සංවිධානය විසින් තොරතුරු දැන ගැනීමේ පනත යටතේ නැවතත් ඉහත කී නඩුවල නඩු අංක හා අදාළ මහාධිකරණ ඇතුළත් විස්තරාත්මක වාර්තාවක් ඉල්ලා සිටි අවස්ථාවේ නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුව විසින් වර්ෂ 2019.03.28 දාතම දරණ සා1෫2019-08 දරණ ලිපිය මගින් දක්වා සිටියේ අධිවෝදනා ගොනු කර ඇති නඩු ප්‍රමාණය 115ක් බවයි. එකී නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුව මගින් විස්තරාත්මක ලෙස තොරතුරු ලබා දුන් ලිපිය මෙහි අමුණුම 1 ලෙස දක්වා මේ වාර්තාවට ඇතුළත් කොට ඇත. එකී ලේඛනය අනුව ඉහත කී අධි වෝදනා ගොනු කර ඇති නඩු වලින් මේ වන විට නඩු තීන්දු ලබා දී ඇති ප්‍රමාණය 34ක් පමණි.

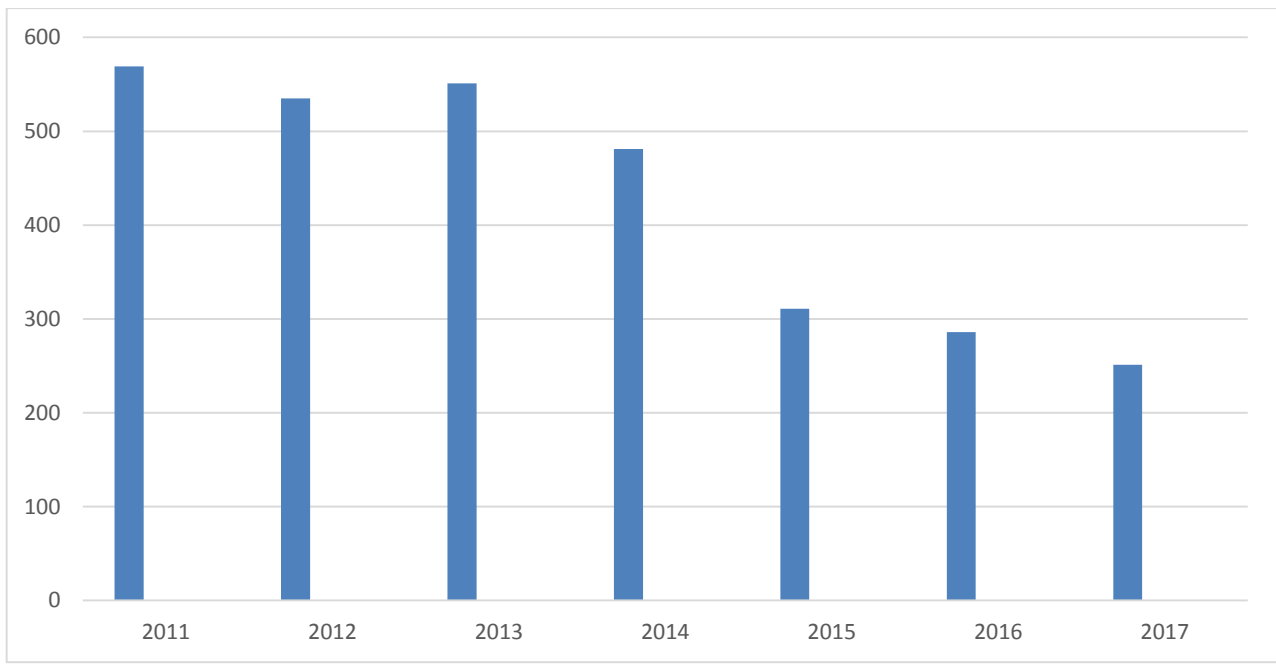
ඉහත සංඛ්‍යාලේඛන අනුව මෙම පණත සම්මත වූ 1994 වසරේ සිට 1999 දක්වා වසර 6ක කාලය තුළත්, 2012 සිට 2015 වසර 4ක කාලය දක්වාත් 2017 සිට 2018 දක්වාත් මෙම පණත යටතේ පැවරූ නඩු පිළිබඳ විස්තර ඉදිරිපත් කර නැත. මේ අනුව මෙම පනත යටතේ නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුව විසින් පළමුවරට නඩු පවරනු ලබන්නේ වර්ෂ 2000 දීය. වදහිංසාවට හා අනෙකුත් කෲර, අමානුෂික හෝ නින්දිත සැලකීම්වලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහි එක්සත් ජාතීන්ගේ ජාත්‍යන්තර සම්මුතියේ පාර්ශවකරුවකු ලෙස ශ්‍රී ලංකාව විසින් එක්සත් ජාතීන්ගේ මානව හිමිකම් කවුන්සිලයේ වදහිංසාවට එරෙහි කමිටුව වෙත වර්ෂ 1997දී යොමු කළ පළමු රාජ්‍යමය වාර්තාවේ පස්වන පිටුවේ ද පැහැදිලිව දක්වා ඇත්තේ මෙම පනත යටතේ ඒ වන තෙක් එකඟ නඩුවක් හෝ පවරා නොමැති බවයි. (https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CAT%2fC%2f28%2fAdd.3&Lang=en)

මේ ආකාරයට බැලූ කල පෙනී යන්නේ නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුව මගින් වදහිංසාව සම්බන්ධයෙන් මෙම පනත යටතේ නඩු පවරා ඇත්තේ ඉතාම අල්ප වශයෙන් බවයි. පනත පනවා ගත වී ඇති කාලය හා පවරා ඇති නඩු ප්‍රමාණය බැලූ කල එය පැහැදිලි වෙයි. එය තවදුරටත් පැහැදිලි වන්නේ මානව හිමිකම් කොමිෂන් සභාව වෙත වදහිංසාව සම්බන්ධයෙන් ලැබී ඇති පැමිණිලි ප්‍රමාණය සලකා බැලීමේදීය.

වර්ෂ 2011 සිට 2017 දක්වා ශ්‍රී ලංකා මානව හිමිකම් කොමිෂන් සභාව වෙත වාර්තා වී ඇති මූලික අයිතිවාසිකම් කඩ කිරීම් පිළිබඳ පැමිණිලි වලින් වදහිංසා සිදු කිරීම් පිළිබඳ පැමිණිලි පහත වගුවේ දැක්වේ.

වර්ෂය	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	එකතුව
පැමිණිලි	569	535	551	481	311	286	251	2984

වගුව - අංක 2

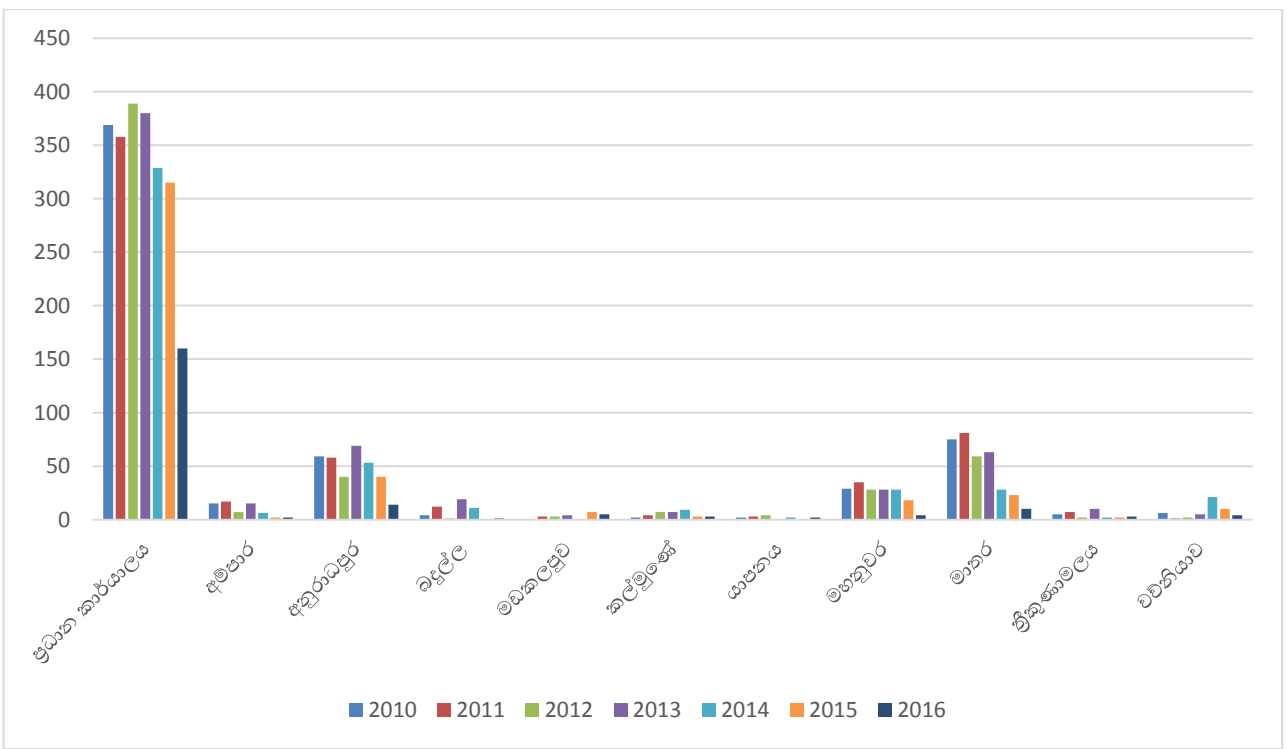

වගුව අංක 2 ට අදාළ ප්‍රස්ථාර සටහන

ශ්‍රී ලංකා මානව හිමිකම් කොමිෂන් සභාව විසින් එක්සත් ජාතීන්ගේ වදහිංසාවට එරෙහි කමිටුව වෙත ලබා දුන් වාර්තාවක (ශ්‍රී ලංකාව රජය සිය කාලාන්තර වාර්තාව වර්ෂ 2016 භාර දෙන අවස්ථාවේ) දැක්වෙන්නේ වර්ෂ 2010 සිට වර්ෂ 2016 අගෝස්තු මස 31 වන දින දක්වා ඔවුන්ට වදහිංසාව පිළිබඳව පමණක් පැමිණිලි 3,404ක් ලැබී ඇති බවයි. එකී වාර්තාවේ සඳහන් අදාළ පැමිණිලි ලැබී ඇති මධ්‍යස්ථානද ඇතුළත් වගුව පහත දැක්වේ.

කාර්යාලය	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016.08.31 දක්වා
ප්‍රධාන කාර්යාලය	369	358	389	380	329	315	160
අම්පාර	15	17	07	15	06	02	02
අනුරාධපුර	59	58	40	69	53	40	14
බදුල්ල	04	12	01	19	11	00	01
මඩකලපුව	00	03	03	04	00	07	05
කල්මුණේ	02	04	07	07	09	03	03
යාපනය	02	03	04	00	02	00	02
මහනුවර	29	35	28	28	28	18	04
මාතර	75	81	59	63	28	23	10
ත්‍රිකුණාමලය	05	07	02	10	02	02	03
වව්නියා	06	01	02	05	21	10	04
එකතුව	566	579	542	600	489	420	208

වගුව - අංක 3
(මෙම වාර්තාව www.ohchr.org දරණ වෙබ් අඩවිය තුළින් බාගත කර ගත හැක)

වගුව අංක 3 ට අදාළ ප්‍රස්ථාර සටහන

මෙම සංඛ්‍යාලේඛන අනුව පැහැදිලි වන්නේ මෙම පනත යටතේ නඩු පැවරීමේ බරපතළ අඩුවක් පවතින බවයි. අදාළ නිසකයන්ට විරුද්ධව නඩු පැවරීම රාජ්‍යය මගින් සිදු නොකෙරෙන්නේ නම් අදාළ නීති පැනවීම අර්ථ විරහිත වෙයි. මෙතරම් විශාල වශයෙන් වදහිංසා කිරීම් වාර්තා වී තිබියදීත් අධිවෛදනා ගොනු කර ඇත්තේ 115කට වැනි සුළු ප්‍රමාණයකට යන්න කිසිසේත් පිළිගත නොහැකි තත්වයකි.

වදහිංසාව වැඩිවශයෙන් සිදු කරන්නේ පොලිස් නිලධාරීන් විසින්ය. වදහිංසා පනත යටතේ නඩු පැවරීමට නම් වදහිංසාව සිදු වීම පිළිබඳ විමර්ශනය සිදු කළ යුත්තේද පොලිසියයි. පොලිසිය විසින් පොලිසියේම නිලධාරීන්ට එරෙහිව පරීක්ෂණ සිදු කිරීමේදී එකී පරීක්ෂණ කුමනාකාරයක් ගනු ඇතිද? වදහිංසාව සම්බන්ධයෙන් නඩු පැවරීමට ඇති ප්‍රධානතම ගැටලු වලින් එකකි මෙය. ඉහත වගු අංක 1 දක්වා ඇති පරිදි මෙම පනත යටතේ විශාල වශයෙන් නඩු පැවරී ඇත්තේ 2002, 2003, හා 2004 යන වර්ෂයන් තුළයි. එම වර්ෂයන්හි ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 17වන සංශෝධනය ක්‍රියාත්මක වී යම් ආකාරයක බලගතු පොලිස් කොමිසමක් ඇතුළු ස්වාධීන කොමිෂන් සභා ස්ථාපිත වී තිබුණු යුගයකි. එමෙන්ම මේ වකවානුවේදී පොලිස් නිලධාරීන් සිදු කරන වදහිංසා සම්බන්ධයෙන් විමර්ශන කටයුතු සිදු කළේ රාජ්‍ය බුද්ධි අංශය විසිනි.

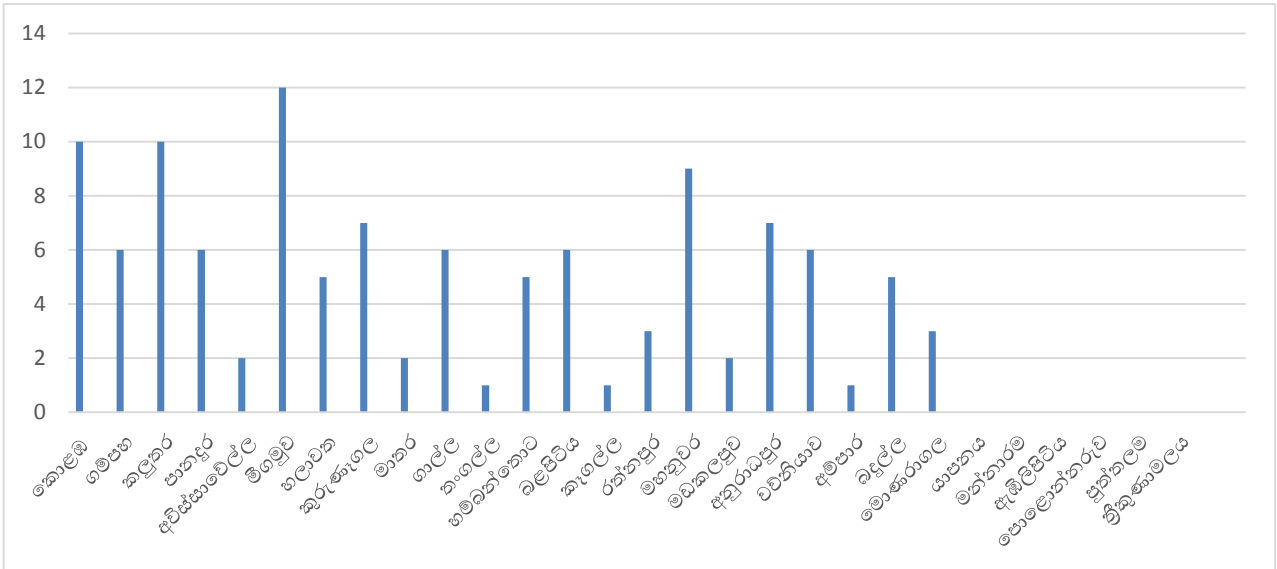
04. 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා අනෙකුත් කෘෂි අමාත්‍යාංශ හෝ නිත්‍ය සැලකීමට හෝ දඩුවම්වලට එරෙහිව වූ සම්මුති පනත යටතේ පවරා ඇති තෝරා ගත් නඩු තීන්දු පිළිබඳ විශ්ලේෂණය

ඉහතින් මීට පෙරද විස්තර කර ඇති පරිදි රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් මධ්‍යස්ථානය විසින් වර්ෂ 2016 අංක 12 දරණ තොරතුරු දැන ගැනීමේ පනත යටතේ නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවෙන් කරනු ලැබූ ඉල්ලීමකට අනුව වර්ෂ 2019 මාර්තු මස 28 වන දින වන විට මෙම වදදීමට හා අනෙකුත් කෘෂි අමාත්‍යාංශ හෝ නිත්‍ය සැලකීමට හෝ දඩුවම්වලට එරෙහිව වූ සම්මුති පනත යටතේ නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුව විසින් මහාධිකරණයන්හි අධිචෝදනා ගොනු කර ඇති නඩු ප්‍රමාණය 115 ක් වේ. මේ වන විට මෙම අධි චෝදනා ගොනු කල නඩු 115න් 34කට නඩු තීන්දු ලබා දී ඇති බව නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවේ සංඛ්‍යාලේඛන පෙන්වයි. නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුව විසින් මෙම තොරතුරු ඉදිරිපත් කල R1/2019-08 දරණ 2019.03.28 දින දරණ ලේඛනය ඇමුණුම 1 ලෙස මෙම ලියවිල්ලට එක් කොට ඇත.

එක් තොරතුරු පදනම් කරගනිමින් ඒ ඒ මහාධිකරණයන්හි මේ වන විට පවරා ඇති නඩු ප්‍රමාණයන් පහත වගුවේ හා ප්‍රස්ථාර සටහනේ විස්තර කර ඇත.

මහාධිකරණය	පැවරූ නඩු ප්‍රමාණය
කොළඹ	10
ගම්පහ	06
කලුතර	10
පානදුර	06
අවිස්සාවේල්ල	02
මීගමුව	12
හලාවත	05
කුරුණෑගල	07
මාකර	02
ගාල්ල	06
කංගල්ල	01
හම්බන්තොට	05
බලපිටිය	06
කෑගල්ල	01
රත්නපුර	03
මහනුවර	09
මඩකලපුව	02
අනුරාධපුර	07
අම්පාර	06
වවුනියාව	01
බදුල්ල	05
මොණරාගල	03
යාපනය	00
මන්නාරම	00
ඇඹිලිපිටිය	00
පොළොන්නරුව	00
පුත්තලම	00
ත්‍රිකුණාමලය	00
එකතුව	

වගුව - අංක 4

වගුව අංක 4 ට අදාළ ප්‍රස්ථාර සටහන

මෙම සංඛ්‍යාලේඛන අනුව පෙනී යන්නේ මෙම පනත පනවා වසර 25ක් ගතවද්දීත් යාපනය, මන්නාරම, ඇඹිලිපිටිය, පොළොන්නරුව, පුත්තලම, හා ත්‍රිකුණාමලය යන මහාධිකරණයන්හි මේ වන තෙක් මෙම පනත යටතේ කිසිදු අධිවෝදනා ගොනු කිරීමක් නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුව විසින් සිදු කර නොමැති බවයි. අධිවෝදනා ගොනු කිරීම් 10ක් හෝ 10කට වඩා සිදු කර ඇත්තේ මීගමුව, කලුතර හා කොළඹ යන මහාධිකරණ බලප්‍රදේශ වල පමණි. සියලුම අධි වෝදනා ගොනු කිරීම් ප්‍රමාණය 115කි. (මෙම පවරා ඇති නඩු ප්‍රමාණයන් වාර්ෂිකව දක්වා ඇති අංක 1 වගුව හා ඊට අදාළ ප්‍රස්ථාර සටහනක් අදාළ විස්තර කිරීමත් වෙත අවධානය යොමු කරන්න.)

නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවේ වාර්තාව අනුව ඉහත කී අධිවෝදනා ගොනු කර ඇති නඩු 115න් මේ වන විට තීන්දු ලබා දී ඇති සංඛ්‍යාව 34කි. එකී තීන්දු ලබා දී ඇති නඩු 34න් 20ක ප්‍රමාණයක් මෙම විශ්ලේෂණය සඳහා යොදා ගනී.

4.1 තෝරා ගත් නඩු තීන්දු 20

කලුතර මහාධිකරණය	නඩු අංකය	සිදුවීම
	HC 294/03	සුදු ක්‍රීඩාවේ යෙදීම සම්බන්ධව සැකපිට අත්අඩංගුවට ගෙන තොරතුරු ලබාගැනීම සඳහා වද හිංසා පැමිණීම.
	HC 276/03	නීති විරෝධී මත්පැන් ළඟ තබාගැනීම සම්බන්ධයෙන් සැකපිට අත්අඩංගුවට ගත් පුද්ගලයෙකුට තොරතුරු ලබා ගැනීමට පහර දීම.
	HC 352/04	පදිංචි ස්ථානයට ආසන්නව යම් මිනී මැරීමක් සිදු වී ඇති අතර ඒ සම්බන්ධයෙන් සැක පිට මෙම තැනැත්තා අත් අඩංගුවට ගෙන ඔහුට පහර දී ඇත..
	HC 375/04	මිනීමැරීමක් සම්බන්ධව සැක පිට අත් අඩංගුවට ගෙන ඔහු විසින් සිදු කළා යැයි සැක කරන එම ක්‍රියාව සම්බන්ධයෙන් යම් තොරතුරක් ලබා ගැනීමට බිය ගැනීම් සඳහා වද හිංසා පමුණුවා ඇත.
	HC 512/05	නීති විරෝධී මත්පැන් ජාවාරම් කිරීම සම්බන්ධයෙන් සැකපිට අත්අඩංගුවට ගෙන වධහිංසා පැමිණවීම.

වගුව අංක - 5

නඩු අංකය		සිදුවීම
බලපිටිය මහාධිකරණය	HC /B/1242/2009	බිමත්ව කලහකාරීව හැසිරීම් සම්බන්ධයෙන් සැකපිට වධ හිංසා කිරීම. තුවක්කු බඳකින් පහරදී බරපතල තුවාල සිදු කිරීම.
	HC/B/1368/11	අවමංගල්‍ය උත්සවයකට සහභාගී වී තම සෞභෝග්‍යාරිය සමග රාත්‍රී කාලයේ නැවත නිවාස බලා ට්‍රැක් රථයකින් යමින් සිටියදී පොලිස් කණ්ඩායමක් තමන්ගේ ප්‍රශ්න කර පොලිසියට රැගෙන යාම සහ එහිදී අමානුෂික ලෙස පහරදීම. පොලිසිය තුළදී අමානුෂික ලෙස පහර දීම.

වගුව අංක - 6

නඩු අංකය		සිදුවීම
මහනුවර මහාධිකරණය	HC /183/2/007	පැමිණිලිකරුගේ යතුරුපැදිය චුදිතයන් විසින් සිය භාරයට ගැනීමට තැත්කිරීමට විරුද්ධවීම හේතුවෙන් දඬුවම් කිරීම සහ බියගැන්වීම සහ එම අවස්ථාවේ දී කෲර අමානුෂික ලෙස පහරදීම.
	HC 326/2006	සොරකමක් සම්බන්ධයෙන් සැකපිට අත් අඩංගුවට ගෙන ඔහු විසින් කලා යැයි සැක කරන ලද යම් ක්‍රියාවක් පිළිබඳ තොරතුරු දැන ගැනීමට වධහිංසා පැමිණවීම
	HC 231/2005	කොල්ලකෑමක් සම්බන්ධයෙන් සැකපිට අත් අඩංගුවට ගෙන, තොරතුරු ලබා ගැනීම සඳහා වධ හිංසා පැමිණවීම

වගුව අංක - 7

නඩු අංකය		සිදුවීම
පානදුර මහාධිකරණය	HC 1765/2003	2002.07.30 වලාන හිදී ජුබිලි විදුහලට අයුතු ලෙස ඇතුල්වීම සම්බන්ධයෙන් සැකපිට අත්අඩංගුවට ගන්නා ලද වින්දිතයාට ඔහු විසින් කරන ලදැයි සැකකරන යම් ක්රියාවක් සම්බන්ධයෙන් දඬුවම් කිරීම සඳහා සහ ඔහු බිය ගැන්වීම සඳහා වධහිංසාවන් පැමිණ වීම.
	HC 2303/2007	2004.06.01 හා 2004.06.03 වන දින අතර කාලය තුළදී සැකපිට පොලිස් අත් අඩංගුවට ගන්නා ලද වින්දිතයා කරන ලදැයි සැකකරන ක්‍රියාවක් සම්බන්ධයෙන් තොරතුරක් ලබා ගැනීම සඳහා හෝ එම තැනැත්තා බිය ගැන්වීම සඳහා වධහිංසා පැමිණවීම.
	HC 2350/2007	ගිනිඅවියක් සන්නකයේ තබාගැනීම සම්බන්ධයෙන් සැකපිට අත්අඩංගුවට ගෙන තොරතුරු ලබාගැනීම සඳහා කෲර අමානුෂික ලෙස පහරදීම.
	HC 1966/2005	මහජනතාවට අප්‍රසන්නතාවයක් ඇති වන පරිදි බිමත්ව කරන ක්‍රියාවක් සම්බන්ධයෙන් අත්අඩංගුවට ගෙන දඬුවම් දීම සඳහා වද දී ඇත.

වගුව අංක - 8

නඩු අංකය		සිදුවීම
මීගමුව මහාධිකරණය	HC 216/16	නිවසට පැමිණ පහරදීම. පොලිසියට රැගෙන යන අතරතුර නිරුවත් කර පහරදීම. පොලිස් ස්ථානයේදී පහරදීම.
	HC 326/2003	අත්අඩංගුවට ගෙන තොරතුරු ලබාගැනීමට කෲර අමානුෂික ලෙස හිංසා කිරීම.
	HC 259/2003	අත්අඩංගුවට ගෙන තොරතුරු ලබාගැනීමට කෲර අමානුෂික ලෙස හිංසා කිරීම.
	HC 25/2003	අධිවෝදනා පත්‍රය නීතිපතිවරයා විසින් ඉවත් කර ගැනීමට කටයුතු කර ඇති නිසා නඩු තීන්දුව තුළ සිදුවීම සඳහන් නොවේ
	HC 82/2016	සොරකමක් සම්බන්ධයෙන් අත් අඩංගුවට ගෙන පහර දී ඇත.

වගුව අංක - 9

බදුල්ල මහාධිකරණය	නඩු අංකය	සිදුවීම
	182/2007	හිස් ආවරණ නොමැතිව යතුරු පැදියකින් ගමන්ගත් පුද්ගලයන් දෙදෙනෙකු පොලීසිය විසින් නැවැත්වීමට යැයි අණ කරද්දී නොතවත්වා ධාවනය කිරීම හේතුවෙන් අත්අඩංගුවට ගෙන පහර දී ඇත.

චගුව අංක - 10

සාමාන්‍යයෙන් පවතින පොදු මතය නම් පොලීසිය ඇතුලු නීතිය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ නිලධාරීන් විසින් සැකකරුවන්ට පහර දෙන්නේ තොරතුරු ලබා ගැනීමට යන්නයි. නමුත් මෙහිදී තොරතුරු ලබා ගැනීමට පමණක් නොව තම බලය පෙන්වීමටද එමෙන්ම කිසිදු ආකාරයේ තේරුම්ගත හැකි කරුණක් නොමැතිව පහර දුන් අවස්ථාද වාර්තා වන බව දැකිය හැකියි. ඉහත කී නඩු තීන්දු 20න් 19ක දක්වා ඇති ආකාරයට පහර දීමට හේතු පහත වගුවේ විස්තර වෙයි.

තොරතුරු ලබා ගැනීමට පහර දුන් අවස්ථා	තොරතුරු ලබා ගැනීම අරමුණ නොවූ පහරදීම්
11	08

චගුව අංක - 11

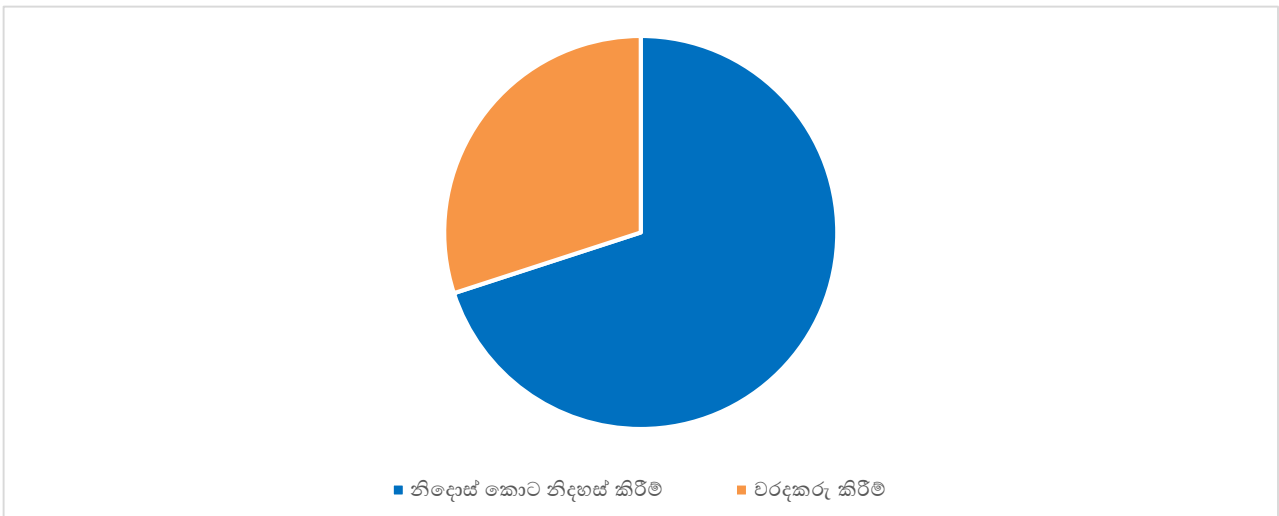
කලුතර මහාධිකරණයේ HC 294/03, HC 276/03, HC 352/04, HC 375/04, HC 572/05 යන මහනුවර මහාධිකරණයේ HC 326/2006, HC 231/2005 පානදුර මහාධිකරණයේ HC 2303/2007, HC 2350/2007 මීගමුව මහාධිකරණයේ HC 326/2003, HC 259/2003 යන නඩු කටයුතුවල විස්තරයන්ට අනුව එම නඩු වලට අදාළ සිදු වීම් වල පහරදීම් සිදු වී ඇත්තේ තොරතුරු ලබා ගැනීම සඳහාය.

තොරතුරු ලබා ගැනීමට පහරදීම නොවන දියුණු ක්‍රමයක් අනුගමනය කිරීමට ශ්‍රී ලංකා පොලීසිය සම්පූර්ණයෙන් සමත් වී නැති බව මින් පෙනෙයි. එමෙන්ම පොලීසි නිලධාරීන් ඇතුලු නීතිය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ නිලධාරීන් කිසිදු හේතුවක් නොමැතිව සැකකරුවන්ට පහර දෙන අවස්ථාද ඇති බව මින් පැහැදිලි වෙයි. ඒ ලංකාවේ පවතින ප්‍රචණ්ඩකාරීත්වයට තැන දෙන මනෝභාවයයි.

4.1.1 නිදොස් කොට නිදහස් කිරීම් හා වරදකරු කිරීම්

නිදොස් කොට නිදහස් කිරීම්	වරදකරු කිරීම්
14	06

චගුව අංක - 12

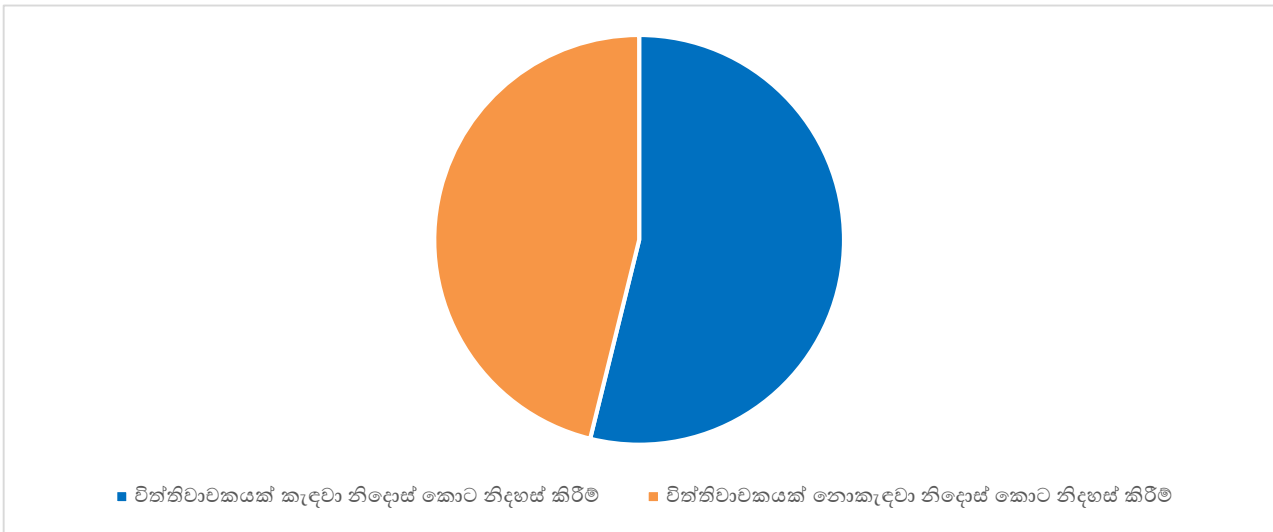
චගුව අංක 12 ට අදාළ ප්‍රස්ථාර සටහන

4.1.1.1 නිදොස් කොට නිදහස් කිරීම්

මෙම නඩු තීන්දු 20 කුළ ඉහත කී පරිදි නිදොස් කොට නිදහස් කිරීම් 14 පහත වගුවේ පරිදි විස්තර කල හැක.

නිදොස් කොට නිදහස් කිරීම් 14	
විත්තිවාචකයක් නොකැඳවා නිදොස් කොට නිදහස් කිරීම්	විත්තිවාචකයක් කැඳවා නිදොස් කොට නිදහස් කිරීම්
06	08

වගුව අංක - 13

වගුව අංක 13 ට අදාළ ප්‍රස්ථාර සටහන

කලුතර මහාධිකරණයේ HC 294/03, HC 375/04 මිගමුව මහාධිකරණයේ HC 82/2016 හා මහනුවර මහාධිකරණයේ HC 231/2005, HC 326/2006 හා පානදුර මහාධිකරණයේ HC 1966/2005 යන නඩුවල විත්තිකරුවන් විත්තිවාචකයක් නොකැඳවා නිදොස් කොට නිදහස් කිරීමට කටයුතු කර ඇත. එනම් වූදියන් නිදොස් කොට නිදහස් කල නඩු තීරණ 14න් 6කම විත්තිවාචකයන් නොකැඳවාම නිදොස් කොට නිදහස් කිරීමට අධිකරණය තීරණය කර ඇත.

පැමිණිලි පක්ෂය නැතහොත් වෝදක පක්ෂය බැඳූ බැල්මට පෙනෙන නඩුවක් ඉදිරිපත් නොකර ඇත්නම් මෙසේ පැමිණිල්ලේ නඩුව අවසානයේ විත්තිවාචකයක් ඉදිරිපත් කිරීමට නියම නොකර විත්තිකරුවන් නිදොස් කිරීමට අපරාධ නඩු විධාන සංග්‍රහයේ 200 (1) වගන්තිය යටතේ මහාධිකරණ විනිසුරුවරයාට බලය හිමිවේ.

1979 අංක 15 දරණ අපරාධ නඩු විධාන සංග්‍රහ පනතේ 200 (1) වගන්තිය මේ ආකාරයෙන් දැක්වේ.

" වෝදක පක්ෂය වෙනුවෙන් නඩුව ඉදිරිපත් කිරීම අවසන් කරනු ලැබූ විට, වෝදක පක්ෂය විසින් ඉදිරිපත් කරනු ලැබූ සාක්ෂි විනිශ්චයකාරවරයා මුලුමනින්ම අවිශ්වාස කරන්නේ නම් හෝ අධිචෝදනා පත්‍රයේ වූදියාට විරුද්ධව යම් වරදක් සම්බන්ධයෙන් වෝදනා නගා ඇත්තේද ඒ වරද හෝ ඒ අධිචෝදනා පත්‍රය මත වූදියා වරදකරු කරනු ලැබිය හැකි වෙනත් යම් වරදක් හෝ සිදු කර ඇති බව සනාථ කිරීමට ඒ සාක්ෂි අපොහොසත් වන බව විනිශ්චයකාරවරයාගේ මතය වන්නේ නම් විනිශ්චයකාරවරයා විසින් නිදොස් කිරීමේ තීන්දු ප්‍රකාශයක් වාර්තාගත කල යුතුය."

මේ අනුව විත්තිවාචකයක් නොකැඳවාම නිදොස් කොට නිදහස් කරන්නේ ඉතාම දුර්වල මට්ටමේ පැමිණිලිය.

නිදොස් කොට නිදහස් කිරීමේදී හේතු

මූලිකවම විත්තිවාචකයක් නොකැඳවා විත්තිකරුවන් නිදොස් කොට නිදහස් කරන ලද ඉහත කී නඩු කීන්දු දෙස අවධානය යොමු කරමු.

කලුතර මහාධිකරණය	නඩු අංකය	නියෝගයට හේතුව
	HC 294/03	මෙම සිද්ධිය 1994 අංක 22 පනතේ 12 වගන්තිය යටතේ එන වධහිංසනයට ලබා දී ඇති අර්ථනිරූපනයට යටත් නොවීම. පැමිණිල්ලේ සාක්ෂියේ සහ වෛද්‍ය සාක්ෂි අතර පරස්පරතා මතුවීම.
HC 375/04	සාක්ෂි පරස්පරතා හා පැමිණිල්ල විසින් විත්තිකරුවන්ට විරුද්ධව ඇති චෝදනාවේ අංගයන් ඔප්පු කර නොමැති වීම. පොදුවේ පැමිණිල්ල විසින් විත්තිකරුවන්ට එරෙහිව ඇති චෝදනාව සාධාරණ සැකයෙන් ඔබ්බට ඔප්පු කර නොමැති වීම.	

වගුව අංක - 14

මීගමුව මහාධිකරණය	නඩු අංකය	නියෝගයට හේතුව
	HC 82/2016	සාක්ෂිකරු විසින් පහර දුන් අය විත්ති කුඩුවේ නොමැති බවත්, පහර දුන් අය හඳුනා ගත නොහැකි බවටත් සාක්ෂි දී ඇත.

වගුව අංක - 15

මහනුවර මහාධිකරණය	නඩු අංකය	නියෝගයට හේතුව
	HC 231/2005	වෛද්‍ය සාක්ෂි එකිනෙකට පරස්පර වීම හා ඔහුට පහර දීම නිසා තුවාල සිදු වී ඇති බව සාධාරණ සැකයෙන් ඔබ්බට ඔප්පු කිරීමට නොහැකි වීම
HC 326/2005	සාක්ෂි වල පරස්පරතා දක්නට ලැබීම. කරුණු සැලකිල්ලට ගැනීමේදී වූදිනයන්ට එරෙහිව විත්තිවාචකයක් කැඳවීමට තරම් ප්‍රමාණවත් නඩුවක් සංස්ථාපනය වී නොමැත.	

වගුව අංක - 16

පානදුර මහාධිකරණය	නඩු අංකය	නියෝගයට හේතුව
	HC 1966/2005	වූදිනයන්ට එරෙහිව නඟා ඇති චෝදනාව සාධාරණ සැකයෙන් ඔබ්බට කිරීමට පැමිණිල්ල සමත් වී නැත.

වගුව අංක - 17

විත්තිවාචකය කැඳවීමෙන් පසු නිදොස් කොට නිදහස් කල නඩු පිළිබඳ මිළඟට විමසා බලමු.

කලුතර මහාධිකරණය	නඩු අංකය	නියෝගයට හේතුව
	HC 276/03	මානව හිමිකම් කොමිසමට දුන් සාක්ෂියත් වසරකට පසුව විශේෂ අපරාධ විමර්ශන ඒකකයට ලබාදුන් සාක්ෂියත් අතර පරස්පරතාවයන් ලකුණු කර ඇත. චෝදනාව සාධාරණ සැකයෙන් ඔබ්බට ඔප්පු කිරීමට අසමත් වී ඇත.
HC 512/05	පැමිණිල්ලේ සාක්ෂියේ සහ වෛද්‍ය සාක්ෂි අතර පරස්පරතා මතුවීම. විත්තිකරු ඉතා හොඳ සේවා වාර්ථාවක් ඇති අයෙක් වීම හා ඔහුට එරෙහිව ඇති චෝදනාව සාධාරණ සැකයෙන් තොරව ඔප්පු කිරීමට නොහැකි වීම.	

වගුව අංක - 18

බලපිටිය මහාධිකරණය	නඩු අංකය		නියෝගයට හේතුව
	HC /B/1242/2009	01	02

වගුව අංක - 19

පානදුර මහාධිකරණය	නඩු අංකය		නියෝගයට හේතුව
	HC 2303/2007		

වගුව අංක - 20

මීගමුව මහාධිකරණය	නඩු අංකය		නියෝගයට හේතුව
	HC 216/16	පහරදුන් නිලධාරීන් හඳුනාගත නොහැකිවීම. පැමිණිල්ලේ සාක්ෂිකරුවන්ගේ සාක්ෂි පරස්පරවීම.	
	HC 259/2003	ලබා දුන් සාක්ෂි වල පරස්පරතාවයන් දක්නට ලැබීම හා ප්‍රමාණවත් තරම් සාක්ෂි නොතිබීම	
	HC 25/2003	චූදිතයන්ට එරෙහිව චෝදනා නැගීමට ඇති අයිතිය රඳවා ගෙන, අධිචෝදනා පත්‍රය ඉල්ලා අස් කර ගෙන ඇත.	

වගුව අංක - 21

මෙම බදුල්ල මහාධිකරණයේ විභාග වූ මෙම නඩුවේදී මහාධිකරණ විනිසුරුවරයා විසින් වරදකරුවන් කරමින් චූදිතයන්ට දඬුවම් නියම කලද අභියාචනාධිකරණයේ එම තීන්දුව අහෝසි කරමින් චූදිතයන් නිදොස් කොට නිදහස් කරනු ලැබීය.

බදුල්ල මහාධිකරණය/ අභියාචනාධිකරණය	නඩු අංකය		නියෝගයට හේතුව
	HC 182/2007 CA 156-157/2014		

වගුව අංක - 22

4.1.1.2 වරදකරු කිරීම්

වරදකරු කිරීම් පිළිබඳ සලකා බැලීමේදී අපට දැකිය හැකි වන්නේ මෙම තෝරා ගත් නඩු තීන්දු 20න්ම චූදිතයන් වරදකරු වී ඇත්තේ අවස්ථා 6කදී පමණක් බවයි. එකී වරදකරු කිරීම් 6න් 3කම එනම් භාගයකම ලබා ලබා දිය යුතු දඬුවම් ලිහිල් කිරීමට ගරු අධිකරණය කටයුතු කර තිබේ.

කලුතර මහාධිකරණයේ විභාග වූ HC 352/04 බලපිටිය මහාධිකරණයේ විභාග වූ HC/B/ 1368/11 පානදුර මහාධිකරණයේ විභාග වූ HC 1765/2003, HC 2350/2007 මීගමුව මහාධිකරණයේ විභාග වූ HC 326/2003 හා මහනුවර මහාධිකරණයේ විභාග වූ HC 183/2/007 යන නඩු වලදී මෙම පනත යටතේ චූදිතයන් වරදකරුවන් කිරීමට ගරු අධිකරණය කටයුතු කර ඇත. නමුත් කලුතර මහාධිකරණයේ විභාග වූ HC 352/04 බලපිටිය මහාධිකරණයේ විභාග වූ HC/B/ 1368/11 පානදුර මහාධිකරණයේ විභාග වූ HC 1765/2003 යන නඩු තුනේදීම වරදකරුවන් බවට තීරණය වූ පුද්ගලයන්ට දඬුවම් ලිහිල් කිරීමට කටයුතු කර ඇත.

එසේ දඬුවම් ලිහිල් කිරීමට පදනම් කරගත් හේතු පිළිබඳව සලකා බලමු.

නඩු අංකය	දඬුවම් ලිහිල් කල ආකාරය	දඬුවම් ලිහිල් කිරීමට හේතු
කලුතර මහාධිකරණය HC 352/04	01,02,03 වූදිනයන්ට 01 වන අධිවෝදනාවට මාස 06 බැගින් ලිහිල් සිර දඬුවම් ද, 02 වන අධි වෝදනාවට මාස 18 බැගින් ලිහිල් සිර දඬුවම් ද නියම කර ඇති අතර එය වසර 07 කාලයකට අත්හිටුවා ඇත. රජයේ ගාස්තුවක් ලෙස රු.1500/= බැගින් වූ මුදලක් මෙම වූදිනයන් ගෙවනු ලබයි.	මෙම වූදිනයන් පොලිස් නිලධාරීන් ලෙස සේවයේ යෙදී සිටියදී මෙය සිදුවී ඇති බවත්, පෙර වැරදි කිසිවක් වාර්ථා වී නැති අතර වූදිනයන්ට අපරාධයක් කිරීමට පූර්ව සැලැස්මක් හෝ වේතනාවක් නොතිබූ බව පෙනී යයි.
බලපිටිය මහාධිකරණය HC/B/1368/11	පැමිණිලිකරුට මානසික හා ශාරීරික පීඩාවක් වූ බව අධිකරණය පිළිගනී. සියලුම වික්තිකරුවන් පැමිණිලිකරුගෙන් විවෘත අධිකරණයේ සමාව ගත යුතුය. එක් වූදිනයකට රු.1500බැගින් රජයේ ගාස්තු නියෝග කර ඇත. එය නොගෙවන්නේ නම් සතියක සිරදඬුවම් නියම කර ඇත.	මෙවන් වෝදනාවකට දඬුවම් පැමිණවීමේදී අධිකරණය සලකා බැලිය යුත්තේ සමාජයට යම් පණිවිඩයක් දීම පිළිබඳවය. නැතහොත් එකී දඬුවමෙන් වූදිනයන්ගේ පවුල් ජීවිත කඩාකප්පල් කිරීම හෝ රැකියාවල අහිමිවීමේ තත්වයක් ඇති වීම වළක්වාලිය යුතුය.වසර 20කට අධික කීර්තිමත් පොලිස් සේවය මාසයක් වසසාති දරුවකුගේ පියෙක් වීම, බිරිඳ රැකියාවක් නොකිරීම, යනාදි කරුණු සලකා බලා රැකියාවල වලට බලපෑමක් නොවන ආකාරයේ දඬුවමක් පැමිණවීමට තීරණය කර ඇත.
පානදුර මහාධිකරණය HC 1765/2003	01 වන වූදිනට බරපතල වැඩ ඇතිව අවුරුදු 02 ක සිර දඬුවමක් සහ රු. 10000 ක දඩ මුදලක් නියම කර ඇත. පසුව, එම සිර දඬුවම අවුරුදු 10කට අත්හිටුවා ඇත. වින්දිතයාගේ බිරිඳට රු. ලක්ෂයක වන්දි මුදලක් ගෙවීමට නියම කර ඇත.	වූදිනගේ පෙර හැසිරීම සහ ඔහුගේ රාජකාරි කටයුතු වලදී කාර්යාකර ඇති ආකාරයත්, පෙර වැරදි නොමැති වීමත් සහ වයස වැනි කරුණු සියල්ලම සලකා බලමින් සිරදඬුවම අත්හිටුවා ඇත.

වගුව අංක - 23

මෙම කරුණු අනුව පෙනී යන්නේ බොහෝ දුරට මෙම 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා අනෙකුත් කෲර අමාත්‍යමය හෝ නින්දිත සැලකීම්වලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහිව වූ සම්මුති පනත යටතේ නඩු පැවරෙන්නේද ඉතා විරලව වන අතර එමෙන්ම ඉන් වූදිනයන් වරදකරුවන් බවට පත් වන අවස්ථාද ඉතා අඩු බව පෙනේ. එම අවස්ථා වලදීත් අධිකරණය එකී වරදකරුවන් වූ පුද්ගලයන්ගේ පෙර රාජකාරි ජීවිතය හා පුද්ගලික ජීවිතය සලකා බලා දඬුවම් ලිහිල් කිරීමට කටයුතු කරනු පෙනී යයි. මේ තත්වය තුළ වදහිංසාවට හා අනෙකුත් කෲර, අමාත්‍යමය හෝ නින්දිත සැලකීම්වලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහි එක්සත් ජාතීන්ගේ ජාත්‍යන්තර සම්මුතිය මෙරට සාර්ථකව බලාත්මක කර ගැනීම සඳහා පැනවූ 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා අනෙකුත් කෲර අමාත්‍යමය හෝ නින්දිත සැලකීම්වලට හෝ දඬුවම්වලට එරෙහිව වූ සම්මුති පනත සාර්ථකව මෙන්ම ප්‍රායෝගිකව ක්‍රියාත්මක වනවාද යන්න විවාදාත්මකය.

මෙම තෝරා ගත් නඩු තීන්දු අතර වරදකරු කිරීමෙන් අනතුරුව දඬුවම් ලිහිල් කිරීමක් සිදු නොකර පනත යටතේ ලබා දිය හැකි ඉහළම දඬුවම ලබා දුන් නඩුව ජෙරාඩ් මර්වින් පෙරේරා වදහිංසාවට ලක් කිරීම පිළිබඳ HC 326/2003 දරණ මීගමුව මහාධිකරණයේ විභාග වූ නඩුවයි. දඬුවම් නියම කිරීමට පෙර වූදිනයන්ගේ යහපත් චරිතය පිළිබඳ ඔවුන් වෙනුවෙන් පෙනී සිටි නීතිඥයන්ගේ කරුණු දැක්වීමෙන් පසු පැමිණිල්ල වෙනුවෙන් නීතිපතිවරයා නියෝජනය කල රජයේ අධිනීතිඥ නවරත්න මාරසිංහ මහතා කරුණු දක්වමින් ප්‍රකාශ කළේ මෙම සිද්ධිය මානව හිමිකම් උල්ලංඝනය කිරීමක් වශයෙන් ජාත්‍යන්තරය දක්වා දිව ගිය එකක් බවත් ඒ අනුව මෙම නඩුව සම්බන්ධයෙන් ජාත්‍යන්තරයේ අවධානය පවා යොමු වී තිබෙන බැවින් මහාධිකරණය ලබා දෙන තීන්දුව තුළින් දේශීය වශයෙන් පමණක් නොව ජාත්‍යන්තර වශයෙන්ද මානව අයිතිවාසිකම් සුරක්ෂණය උදෙසා වැදගත් පණිවිඩයක් නිර්මාණය වන බවයි. මෙම නඩුවේ තීන්දුව දෙමින් වූදිනයන් වරදකරු කරමින් 01 හා 02 වූදිනයන්ට වසර 10 බැගින් බරපතල වැඩ සහිත සිර දඬුවම් නියම කිරීමටත් රු 50,000෪-ක දඩ මුදලක් නියම කිරීමටත් අධිකරණය කටයුතු කරන ලදී.

5. සමාජනීය හා නිර්දේශ

මෙම පදනම් ලියවිල්ලට ලබා ගත් කරුණු අනුව පැහැදිලිව දැකියහැකි කරුණක් නම් 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා කෲර අමාත්‍යාංශ හා නින්දිත සැලකීමවලට එරෙහි සම්මුති පනත යටතේ මහාධිකරණයේ අධිවෝදනා ගොනු කිරීම් ඉතාමත්ම පහළ අගයක් ගන්නා බවයි. විශේෂයෙන් ශ්‍රී ලංකා මානව හිමිකම් කොමිසමට සාමාන්‍යයෙන් වර්ෂ 2015 ට පෙර වදහිංසා කිරීම් සම්බන්ධ පැමිණිලි 500 ක පමණ ප්‍රමාණයක් ලැබෙන අතර 2015ත් පසු සාමාන්‍යයෙන් 250ක ප්‍රමාණයක් ලැබෙයි. මේ වටපිටාව තුළ වදහිංසා සිදු කිරීම් පිළිබඳ නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුව විසින් අධිවෝදනා ගොනු කර ඇත්තේ මෙම වසර 250ම නඩු 115කට පමණි. ඔවුන් දක්වා ඇති අන්දමට නඩු පැවරීම් 2000 වසරේ ආරම්භ වුවද එතැන් සිට මෙම වසර 190ම අධිවෝදනා ගොනු කර ඇත්තේ නඩු 115කට පමණි.

පොලීසිය ඇතුළු නීතිය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ ආයතන විසින් සිදු කරන වදහිංසාව සම්බන්ධයෙන් මීට පෙර එනම් වර්ෂ 1978 සිට ශ්‍රී ලංකා භූමියේ සිටින්නන්ට පැවතුනේ මූලික අයිතිවාසිකම් මගින් ලබා දුන් ආරක්ෂාව පමණි. මූලික අයිතිවාසිකම් පෙත්සමක් විභාග කිරීමකින් පසු ගරු ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය මූලික අයිතිවාසිකමක් කඩ වුණු බවට තීන්දු කලද එහිදී වදහිංසාව සිදු කල පුද්ගලයන් අපරාධ වරදකට වරදකරු නොවෙයි. මෙම තත්වය වළකා ගෙන වදහිංසනය සිදු කරන පොලීසිය ඇතුළු නීතිය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ නිලධාරීන් අපරාධ වගකීමකට යටත් කරමින් වදහිංසාව මුලුමනින්ම ශ්‍රී ලංකාවෙන් තුරන් කිරීම 1994 අංක 22 දරණ පනතේ අරමුණ විය. නමුත් නඩු පැවරීම් පහළ මට්ටමක පැවතීමෙන් එම තත්වය ඒ ආකාරයෙන්ම සාර්ථක වී නැති බව පෙනේ.

මෙම නඩු පැවරීම් පහළ මට්ටමක පැවතීමට ප්‍රධාන හේතුවක් නම් මෙම වදහිංසා කිරීම් සම්බන්ධයෙන් නිසි විමර්ශනයක් සිදු නොවීමයි. මෙම වදහිංසා සිදු කිරීම් වැඩි වශයෙන් සිදු කරන්නේ පොලීසිය විසින් බව තොරහසක්. පොලීසිය විසින් සිදු කරන වදහිංසාවන් පිළිබඳ විමර්ශනය කරන්නේද පොලීසියේ සාමාන්‍ය ඒකක විසින් විම විමර්ශනවලට බරපතල ගැටලු මතු කරයි. නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවට අධි වෝදනා ගොනු කල හැකි වන්නේ නිසි පරිදි විමර්ශන කටයුතු සිදු කර එහි වාර්තා ලැබුණහොත් පමණි. නිසි විමර්ශනයක් නොමැතිව සිදු කරන නඩු පැවරීම් අර්ථ විරහිත වනු ඇති.

ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් සිවිල් හා දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතිය (ICCPR) යටතේ වන බැඳීමක් පරිදි එක්සත් ජාතීන්ගේ මානව හිමිකම් කොමසාරිස් කාර්යාලයේ මානව හිමිකම් කමිටුවට නිසි කලට අනුව ඉදිරිපත් කරන්නේ නම් වර්ෂ 2007දී ඉදිරිපත් කල යුතුව තිබූ නමුත් වර්ෂ 2012දී ඉදිරිපත් කල රාජ්‍යමය වාර්තාවේ 41 පිටුවේ අංක 2010 සිට 213 දක්වා ඡේදවල මෙම වදහිංසාවට අදාළ නීති කටයුතු සිදු කරන ආකාරය විස්තර කරයි.

ඒ අනුව වදහිංසාව පිළිබඳ පැමිණිලි පොලීසි දෙපාර්තමේන්තුවේ ස්ථාපිත කර ඇති විශේෂ විමර්ශන ඒකකයක් (Special Investigation Unit - SIU) වෙත යොමු කරන අතර එකී ඒකකය මගින් මේ සම්බන්ධ විමර්ශන කටයුතු සිදු කරයි. මෙම විමර්ශන නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවේ පිහිටුවා ඇති වදහිංසාව සම්බන්ධ වැරදිකරුවන් පිළිබඳ ඒකකය (Torture Perpetrators UNit - PTP) මගින් අධීක්ෂණය කරයි. මෙම විමර්ශන වල ප්‍රගතිය විශේෂ විමර්ශන ඒකකය (SIU) විසින් නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවේ PTP ඒකකය වෙත වාර්තා කරයි. අදාළ අපරාධ පරීක්ෂණ අවසන් වූ පසු විශේෂ විමර්ශන ඒකකය(SIU) විසින් නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවේ PTP ඒකකය වෙත වාර්තා කරන අතර ඉන් පසු එම ඒකකය විසින් සලකා බලා අදාළ මහාධිකරණයේ නඩු පැවරීම සිදු කරන බව එහි දැක්වේ. (https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolNo=CCPR%2fC%2fLK A%2f5&Lang=en)

මෙම සුවිශේෂී යාන්ත්‍රණය මේ වන විට නම් ක්‍රියාත්මක නොවේ. වදහිංසාව සම්බන්ධයෙන් විමර්ශන සිදු කරන්නේ සාමාන්‍ය පොලීසි කණ්ඩායම් විසිනි. බොහෝ දුරට අදාළ පළාතේ නියෝජ්‍ය පොලීසිපතිවරයාගේ හෝ ජ්‍යෙෂ්ඨ පොලීසි අධිකාරීවරයාගේ නියෝග මත වෙනත් පොලීසි කණ්ඩායමක් විසින් මෙම විමර්ශන සිදු කරයි.

මෙම තත්වය වළක්වා ගැනීම සඳහා වහාම ශක්තිමත් හා ස්වාධීන ඒකකයක් පොලීසිය තුළ හෝ ඉන් පිටත ස්ථාපිත කිරීම අතිශයින් වැදගත්ය. එකී ඒකකයේ නිලධාරීන්ට මෙම වදහිංසාවට එරෙහි පනත යටතේ විමර්ශන කිරීම් පිළිබඳ විශේෂ පුහුණුවක් ලබා දිය යුතුය. මේ සම්බන්ධයෙන් ඉතා ප්‍රායෝගික ක්‍රමයක් රජය විසින්ම ඉහත කී පරිදි ඉදිරිපත් කොට ඇත. එසේ නම් සිවිල් හා දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතිය යටතේ රජය විසින් 2012 දී ඉදිරිපත් කල රාජ්‍යමය වාර්තාවේ දක්වා ඇති ඉහත කී ක්‍රමවේදය ක්‍රියාත්මක කිරීමට කටයුතු කිරීම වැදගත්ය. ඒ අනුව නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවේ ඒකකයක අධීක්ෂණයෙන් මෙම විමර්ශනයන් සිදු කෙරෙනු ඇත. මෙය ඉතා පහසුවෙන් රජයට කල හැකි වැදගත් ප්‍රතිසංස්කරණයකි.

වදහිංසාවට එරෙහි 1994 අංක 22 දරණ පනත යටතේ ඉහත කී පරිදි නීතිපතිවරයා විසින් පවරන නඩු විභාග කොට අවසානයේ වරදකරුවන් වූ පසු දඬුවම් ලිහිල් කිරීමට අධිකරණය කටයුතු කිරීමද සැලකිය යුතු ලෙස අවධානය යොමු විය යුතු කරුණකි. විශේෂයෙන් රජයේ නිලධාරීන්ගේ රැකියාවට හානියක් නොවන පරිදි සිර දඬුවම් අත්හිටුවීම හා රජයේ ගාස්තු නියම කිරීමට කටයුතු කිරීම සැලකිය යුතු කරුණකි. මෙම තත්වයට බොහෝ දුරට හේතු වන්නේ මෙම පනත යටතේ වදහිංසාවක් සිදු කල බවට ඔප්පු වුවහොත් එම පුද්ගලයාට ලබා දෙන දඬුවම ඉතා ඉහළ එකක් වීමයි. එනම් වසර 7කට නොඅඩු වසර 10කට නොවැඩි සිරදඬුවමක් වීමයි.

ලබා දුන් වදහිංසාවේ හෝ එකී වදහිංසාව හා නින්දිත අමානුෂික සැලකිල්ල නිසා වින්දිතයාට අත් වී ඇති හානිය පිළිබඳ තක්සේරුවක් දඬුවමට අදාළ නොවේ. එනම් කොතරම් අඩු ප්‍රමාණයක හානියක් සිදු වුවද මෙම පනත යටතේ අවම සිර දඬුවම ලෙස වසර හතක් ලබා දිය යුතුය. සිදු වී ඇති හානිය අවම වීමේදී හා මෙම දඬුවම විශාල වීම යන කාරණයේදීද මේ යටතේදී වරදකරුවන් වන්නේ රජයේ නිලධාරීන් වීමද යන කාරණා මත සාර්ථක දඬුවම් ලිහිල් කිරීමේ ආයාචනයක් සිදු කිරීමට හැකියාව වූදිනයන්ට ලැබේ. එම නිසා මෙම දඬුවමේ ප්‍රමාණය සිදු වී ඇති වදහිංසාවේ ප්‍රමාණය අනුව යම් වර්ගීකරණයකට ලක් කොට ලබා දීමට හැකි නම් එය වඩා ප්‍රායෝගික වන අතර ඒ හරහා දඬුවම් ලිහිල් කිරීමේ ආයාචනයන්ට සාර්ථක ලෙස විරුද්ධ වීමේ ඉල්ලීම් ඉදිරිපත් කිරීමේ හැකියාව ලැබේ. මෙය මෙම පනත සංශෝධනය කිරීම මගින් කල හැකි ඉතා වැදගත් ප්‍රතිසංස්කරණයකි.

නීතිය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ නිලධාරීන් විසින් සිදු කරනු ලබන වදහිංසාව හා කෲර අමානුෂික අවමන් සහගත සැලකිලි හා දඬුවම් සම්පූර්ණයෙන් මුලිනුපුටා දැමීම සඳහා මෙම පනත යටතේ ගොනු කරන නඩු විශේෂ නඩු ලෙස සාමාන්‍ය නඩු ලේඛනයෙන් බැහැරව යම් කාල සීමාවක් තුළ ඉක්මනින් විභාග කිරීමට නියම කිරීමද කල හැකි වැදගත් ප්‍රතිසංස්කරණයකි.

මෙම තත්වය අනුව 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා කෲර අමානුෂික හා අවමන් සහගත සැලකීම් හා දඬුවම්වලට එරෙහි සම්මුති පනත් ඉහළ ඵලදායීතාවයකින් මෙරට ක්‍රියාත්මක නොවන බව පෙනේ. ඒ අනුව ඉහත කී ගැටලු සඳහා වහා පිළියම් යොදා වදහිංසාව තුරන් කිරීමට කටයුතු කිරීම රජයේ වගකීමකි. ඉහත යෝජනා කල ප්‍රතිසංස්කරණ මෙන්ම තවත් දේශපාලන හා ව්‍යවස්ථාමය ප්‍රතිසංස්කරණ මගින් වදහිංසාව හා අමානුෂික, අවමන් සහගත සැලකිලි හා දඬුවම් මුලුමනින්ම තුරන් කිරීමට කටයුතු කිරීම මානව හිමිකම් ගරුකරන ශිෂ්ට සම්පන්න රජයක අත් හළ නොහැකි වගකීමක් වන අතර ඒ සඳහා බලපෑම් කිරීම ශිෂ්ටසම්පන්න පුරවැසියන්ගේද අත්හළ නොහැකි වගකීමකි.

පසුවදන

වර්ෂ 2002 දී බිහි කල රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් මධ්‍යස්ථානය සමස්තයක් වශයෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ මානව හිමිකම් තත්වය ප්‍රවර්ධනය කිරීමටත් පුරවැසියන්ගේ මානව හිමිකම් ආරක්ෂා කිරීමටත් කැප වී සිටින සංවිධානයකි. සංවිධානයක් ලෙස පොදුවේ සියලු මානව හිමිකම් කෙරෙහි අවධානය යොමු කලද රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් මධ්‍යස්ථානයේ විශේෂ අවධානයක් වදහිංසාවෙන් හා කෲර අමානුෂික හා අවමන් සහගත සැලකිලිවලින් හා දඩුවම් වලින් වැළකී සිටීමේ අයිතියට ලබා දේ.

වදහිංසාවට එරෙහිව සුවිශේෂී කාර්යභාරයක් රයිට් ටු ලයිෆ් ඉටු කරයි. විශේෂයෙන් වදහිංසාවට ලක් වූ වින්දිතයන්ට එකී අයිතිය වෙනුවෙන් ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයේ මූලික අයිතිවාසිකම් පෙන්වීම ගොනු කිරීමට සම්පූර්ණ නෛතික ආධාර ලබා දීම ඉන් ප්‍රධාන කැනක් ගනී. ඒ අනුව වදහිංසාවට එරෙහි අරගලයට ජීවය සැපයූ ප්‍රධාන නඩු ගණනාවකට සම්පූර්ණ සහය ලබා දීමට රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් මධ්‍යස්ථානයට හැකියාව ලැබීම අප ලැබූ විශාල ජයග්‍රහණයකි.

මීට අමතරව, ස්වාධීන කොමිෂන් සභා සඳහා වින්දිතයන් යොමු කිරීම, වින්දිතයන් වෙනුවෙන් දිසා අධිකරණයේ වන්දි නඩු පැවරීම සඳහා පූර්ණ සහය ලබා දීම, අවශ්‍ය අවස්ථාවලදී අභියාචනාධිකරණයේ නඩු පැවරීම සඳහා සහය වීම මෙන්ම 1994 අංක 22 දරණ වදහිංසාවට එරෙහි පනත යටතේ නඩු පැවරීම සඳහා වින්දිතයන් යොමු කිරීම මෙන්ම වදහිංසාවට පාත්‍ර වූ වින්දිතයන්ට මනෝ උපදේශන සේවා සැපයීම ආදී කටයුතු රාශියක් රයිට් ටු ලයිෆ් ආයතනය විසින් සිදු කරනු ලබයි.

මෙම නෛතික සහයන්ට අමතරව වදහිංසාවට එරෙහිව විදි සටන්වල සිට විවිධාකාරයේ අරගල සඳහා රයිට් ටු ලයිෆ් සංවිධානය දායකත්වය සපයයි. එමෙන්ම විවිධ ප්‍රකාශන නිකුත් කරමින් වදහිංසාවට එරෙහි අරගලයට බුද්ධිමය දායකත්වයක් සැපයීමද රයිට් ටු ලයිෆ් සංවිධානය විසින් සිදු කරනු ලබයි. වදහිංසාවට එරෙහි අරගලය වඩාත් ජවසම්පන්නව ඉදිරියට ගෙන යාම සඳහා වදහිංසාවට එරෙහි ශ්‍රී ලාංකික එකමුතුවද සම්බන්ධ වෙමින් රයිට් ටු ලයිෆ් සංවිධානය කටයුතු කරනු ලබයි. මෙම එකමුතුව සැකසීමටත් පෙර සිටම යම් නිල නොයන මට්ටමේ එකමුතුවක් හරහා වදහිංසාවට හා කෲර අමානුෂික අවමන් සහගත සැලකිලිවලට හා දඩුවම් වලට එරෙහි ජාත්‍යන්තර සම්මුතියට අදාළව ශ්‍රී ලංකා රාජ්‍යය ලෙස රාජ්‍යමය වාර්තාව ඉදිරිපත් කිරීමෙන් පසු එළඹෙන සමාලෝචන සැසියට ශ්‍රී ලංකාවේ වදහිංසාව පිළිබඳව පරිපූර්ණ වාර්තාවක් වදහිංසාවට එරෙහි ජාත්‍යන්තර කමිටුවට ඉදිරිපත් කිරීමට කටයුතු කරනු ලැබීය.

මේ ආකාරයට වදහිංසාවට එරෙහි ශ්‍රී ලාංකික අරගලයට විවිධාකාරයෙන් දායක වී ඇති රයිට් ටු ලයිෆ් මධ්‍යස්ථානය වර්ෂ 1994 දෙසැම්බර් මස 20 වන දින ශ්‍රී ලංකාවේ නීතියට ඇතුල් වූනු 1994 අංක 22 දරණ වදදීමට හා කෲර අමානුෂික හා අවමන් සහගත සැලකිලිවලට හා දඩුවම් වලට එරෙහි සම්මුති පනත පවරා වසර 25ක් සැපිරීම නිමිත්තෙන් එම වසර 25 පිළිබඳ යම් සංවාදයක් ඇති කිරීමට උත්සහ කරයි. ඒ අනුව මෙම පනත යටතේ මහාධිකරණය යටතේ පවරන ලද නඩු පිළිබඳ විමර්ශනයක් කිරීමට නීතිඥ දුලාන් දසනායක මහතාගේ මූලිකත්වයෙන් රයිට් ටු ලයිෆ් සංවිධානයේ සාමාජිකයන් පිරිසක් යොමු කරන ලදී. ඒ අනුව කිහිප වරක් උත්සහ කිරීමෙන් පසු තොරතුරු දැන ගැනීමේ පනත යටතේ සිදු කරන ලද ඉල්ලීම්වල ප්‍රතිඵලයක් ලෙස වැදගත් තොරතුරු රැසක් නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවෙන් ලබා ගැනීමට මෙම පිරිසට හැකි විය. එය පදනම් කර ගනිමින් නඩු පවරා ඇති අධිකරණ වෙත ගොස් නඩු තීන්දු සොයා ගෙන මෙම කටයුත්ත ආරම්භ කරන ලදී. ඒ අනුව මානව හිමිකම් කොමිෂන් සභාවේ තොරතුරුද නීතිපති දෙපාර්තමේන්තුවේ තොරතුරුද ඇතුළුව තෝරා ගත් නඩු තීන්දු 20ක්ද ඇසුරෙන් මෙම විමර්ශනය නීතිඥ දුලාන් දසනායක විසින් සිදු කරනු ලැබීය.

මෙම ලේඛනය ඔබ අතට පත්වන්නේ ඒ අනුවය. මෙම ලියවිල්ල ශ්‍රී ලංකාවේ වදහිංසාවට එරෙහි නීතිය පිළිබඳ පෘථුල විමර්ශනයකට මග පාදන පාදක ලියවිල්ලකි. මෙම ලේඛනයට අමතරව වදහිංසාවට ලක් වූ වින්දිතයන් වෙනුවෙන් පැවරූ මූලික අයිතිවාසිකම් නඩු 100ක් ඇසුරෙන් සකස් කල විමර්ශනාත්මක ලියවිල්ලක්ද වදහිංසාවට එරෙහි පනතට වසර 25ක් සපිරෙන 2019 දෙසැම්බර් මස 20 වන දින එළි දැක්වීමට නියමිතය. මෙම විමර්ශනාත්මක ලියවිල්ල නීතිඥ දුලාන් දසනායක මහතාගේ මූලිකත්වයෙන් රයිට් ටු ලයිෆ් සංවිධානයේ තවත් සාමාජිකයන් විසින් සිදු කරන ලද සාමූහික ප්‍රයත්නයකි.

පිලිප් දිසානායක
විධායක අධ්‍යක්ෂ - රයිට් ටු ලයිෆ් මානව හිමිකම් මධ්‍යස්ථානය
අංක 07, කෝපියාවත්ත පාර, කොළඹ 07

01. அறிமுகம்

ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச்சபை, சித்திரவதை மற்றும் ஏனைய குரூர, மனிதத் தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகளுக்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கு எதிரான சர்வதேச சமவாயத்தை, 1984 ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 10 ஆந் திகதி 39.46 பிரேரணை மூலம் அங்கீகரித்தது. அன்று முதல் மேற்படி சமவாயத்தில் கையொப்பமிடுவதற்கும் அதனை வலுவாக்கம் செய்வதற்கும் அங்கத்துவ அரசுகள் பகிரங்கமாகக் கோரப்பட்டதோடு, மேற்படி சமவாயம் 1987 யூன் 26 ஆந் திகதி இலங்கையில் வலுவாக்கம் பெற்றது.

1993 ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 29 ஆந் திகதி ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் செயலாளரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட ஒருமுறையாவணப் பத்திரத்தின்மூலம், இலங்கை 1994 ஜனவரி 03 ஆந் திகதி முதல் இச்சமவாயத்தை ஏற்று அங்கீகரிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. இதற்கமைய இலங்கைக்கு ஏற்புடைய இச்சமவாயம் வலுவாக்கம் பெறும் நடவடிக்கைகள் 1994 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 02 ஆந் திகதி முதல் இடம் பெற்றது.

இச்சர்வதேச சமவாயத்தின் கீழ் இலங்கைக்குரிய கடப்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு ஏற்புடைய சட்டவாக்க ஏற்பாடுகளை பிறப்பிப்பது அவசியமானபடியால், 1994 ஆம் ஆண்டு 22ஆம் இலக்க சித்திரவதை மற்றும் ஏனைய குரூரமான மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகள் அல்லது தண்டனைகளுக்கு எதிரான சமவாயச் சட்டத்தை, பாராளுமன்றத்தில் அங்கீகரிப்பதற்கு, இலங்கை அரசு நடவடிக்கை எடுத்தது. 1994 நொவெம்பர் 25 ஆந் திகதி பாராளுமன்றத்தில் இச்சட்டம் அங்கீகரிக்கப்பட்டு சான்றுப்படுத்தப்பட்டு, **1994 ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் 20 ஆந் திகதி வலுவாக்கம் பெற்றது.**

சித்திரவதை மற்றும் ஏனைய குரூர நடவடிக்கைகள், மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகள் அல்லது தண்டனைகளுக்கு எதிரான ஐக்கிய நாடுகளின் சர்வதேச சமவாயத்தை வலுவாக்கம் பெறச் செய்வதற்கும், அதனோடு தொடர்புடைய ஏனைய இடைநேர் விளைவுகளுக்காக இயற்றப்பட்ட சட்டமென மேற்படி சட்டத்தின் முகவாசகம் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறது.

இச்சட்டம் உருவாக்கப்பட்டதோடு, சித்திரவதைக்கெதிரான இலங்கையின் சட்ட ஏற்பாடுகள் மேலும் விரிவடைந்தன. அவை நேரடியான மட்டத்திற்கு உயர்ந்தன. இதற்கு முன்னர் நிறைவேற்று மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கைகள் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்ட, சித்திரவதையில் இருந்தும் வேறு குரூரமான மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகளில் இருந்து அல்லது தண்டனைகளில் இருந்து தவிர்ந்துக்கொள்ளும் உரிமை உறுதிசெய்யப்பட்டதோடு, தண்டனைச் சட்டக்கோவை மூலமும், எவரேனும் ஆள் சித்திரவதைக்கு உட்படுத்துதல் நேரடியாக இடம்பெறாவிட்டாலும் மறைமுகமாக குற்றவியல் குற்றத்திற்கு உட்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டிருந்தது. 1994 இன் 22 ஆம் இலக்கச் சட்டம் இயற்றப்பட்டதோடு ஓர் ஆள் சித்திரவதைக்கோ அல்லது வேறு வகையான குரூரமான மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகளுக்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கு உட்படுத்துதல் நேரடியாக குற்றவியல் குற்றமாகக் கருதப்பட்டது.

இச்சட்டத்தின்கீழ் குற்றமிழைத்த சந்தேக நபர்களுக்கு எதிராக வழக்குத் தொடரும் பொறுப்பு சட்டமா அதிபரிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது. அத்துடன் இச்சட்டத்தின்கீழ் இதுவரை சட்டமா அதிபரினால் மேல் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத்தாக்கல் செய்தல் இடம்பெற்று வருகிறது. சுபாவ வழ டுகைந மனித உரிமைகள் அமைப்பு 2016 ஆம் ஆண்டு 12 ஆம் இலக்கச் சட்டத்தின்கீழ் தகவலறியும் உரிமைச் சட்டத்தின்படி, சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்திடம் முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைக்கமைய 2019 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 28 ஆந் திகதி இச்சட்டத்தின்கீழ் சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தினால் மேல்நீதிமன்றத்தில் குற்றப்பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்ட எண்ணிக்கை 115 ஆகும். ஏற்கனவே, மேற்படி குற்றப்பத்திரங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட 115 வழக்குகளில், 34 வழக்குகளுக்குத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளதாக, சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தின் புள்ளி விபரங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வறிக்கையில் மேற்படி தீர்ப்புகள் வழங்கப்பட்ட 34 வழக்குகளில் 20 வழக்குகள் பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொள்ள எதிர்பார்க்கின்றோம். மேற்படி வழக்குத் தீர்ப்புக்களை ஆய்வுக்குட்படுத்துவதற்கு மேலதிகமாக, இலங்கையின் சித்திரவதை பற்றிய சட்டநிலைமை, சித்திரவதையை எதிர்ப்பது தொடர்பாக இலங்கைக்குள்ள சர்வதேச கடப்பாடுகள் பற்றியும் குறிப்பிட்ட ஆய்வினை செய்வது எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இந்த ஆய்வு மேற்படி 1994 இன் 22 ஆம் இலக்க சித்திரவதைக்கும் ஏனைய குரூர மனிதாபிமானமற்ற நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகள் மற்றும் தண்டனைகளுக்கெதிரான சமவாயச் சட்டங்களின்கீழ் தொடரப்பட்ட வழக்குகள் பற்றிய விரிவான ஆய்விற்கு வாய்ப்பை ஏற்படுத்தும் வகையிலேயே இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

02. சித்திரவதைக்கும் ஏனைய குரூர மனிதாபிமானமற்ற நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகள் அல்லது தண்டனைகளுக்கெதிராக இலங்கையில் நிலவும் சட்ட அந்தஸ்து பின்வருமாறு

1983 இல் இருந்து இலங்கையில் ஏதாவதொரு வகையில் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு இருந்தன. இலங்கையில் குற்றவியல் சட்டத்தை உள்ளடக்கும் வகையில் தண்டனைச் சட்டக்கோவை மூலமாகவே இவை அமுலுக்கு வந்தன. தண்டனைச் சட்டக்கோவை 320 இல் இருந்து 329 ஆவது வாசகம் வரை, ஆளொருவர் மற்றொரு ஆளுக்கு எதிராக சித்திரவதைக்கு ஒப்பான இழப்பீட்டைச் செய்தல் தண்டனை பெறக்கூடிய குற்றவியல் குற்றமாக கருதப்படுகிறது. இதன்போது சித்திரவதையைச் செய்பவர் ஒரு சாதாரண நபரா அல்லது அரசு உத்தியோகத்தாரா என்று பேதம் பார்க்கப்படுவதில்லை.

1978 இல் இருந்து வலுவாக்கம் பெற்றுள்ள இலங்கை அரசியலமைப்பின் மூலம் சித்திரவதை மற்றும் வேறு குரூரமான மனிதத் தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனையான கவனிப்புக்குரிய அல்லது தண்டனையில் இருந்து விலக்களிக்கும் இலங்கைப் பிரஜைகளுக்கு மாத்திரமல்லாமல் அனைத்து ஆட்களுக்கும் இந்நிலைமை உருவாகியிருந்தது. அரசியலமைப்பின் 11வது உறுப்புரைமூலமே இது சாத்தியமாகியது. விசேடமாக அரசியலமைப்பின் 126 ஆவது உறுப்புரை மூலம் மேற்படி உரிமை உட்பட குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஏனைய அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டால் அல்லது மீறப்படுவதற்கு அண்மித்திருக்கும் பட்சத்தில் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு ஒரு மனு சமர்ப்பிக்கப்பட்டு நடவடிக்கை எடுக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது அரசியலமைப்பின் 126 ஆவது உறுப்புரைக்கு அமைய, அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படும் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான நீதிமன்ற அதிகாரத்தை உயர்நீதிமன்றம் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

ஆளொருவரை சித்திரவதைக்கு உட்படுத்துதல் குற்றவியல் குற்றமாகக் கணித்து சித்திரவதைக்கெதிரான வலுவான சட்டகத்திற்குள் 1994 நொவெம்பர் 25 ஆந் திகதி பாராளுமன்றத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, 1994 டிசெம்பர் 20 ஆந் திகதி வலுவாக்கம் பெற்ற, 1994 இன் 22 ஆம் இலக்க சித்திரவதை மற்றும் குரூரமான மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்பிற்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கெதிரான சமவாயச் சட்டத்தின்மூலம் இது வலுவாக்கம் பெறுகிறது. 1993 டிசெம்பர் 29 ஆந் திகதி ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் செயலாளரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட முறையாவண்ப்பத்திரத்தின்மூலம் இலங்கை சித்திரவதைக்கு மற்றும் ஏனைய குரூரமான மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்பிற்கு அல்லது தண்டனைக்கு எதிரான ஐக்கிய நாடுகளின் சர்வதேச சமவாயம் 1994 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 03 ஆந் திகதி ஏற்றங்கீகரிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதோடு, அதற்கமைய இலங்கைக்கு ஏற்புடையவாறு அச்சட்டம் 1994 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 02 ஆந் திகதியில் இருந்து வலுவாக்கம் பெற்றது. சர்வதேச சமவாயத்தின்கீழ் இலங்கைக்குரிய கடப்பாடுகளை அமுல்படுத்துவதற்கு ஏற்புடைய சட்டவாக்க ஏற்பாடுகளை ஏற்படுத்துவது அவசியப்பட்டமையால், 1994 இன் 22 ஆம் இலக்க சித்திரவதைக்கும் ஏனைய குரூரமான மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகளுக்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கு எதிரான சமவாயச் சட்டத்தை பாராளுமன்றத்தில் அங்கீகரிப்பதற்கு இலங்கை அரசு நடவடிக்கை எடுத்தது.

1994 இன் 22 ஆம் இலக்க சித்திரவதை மற்றும் ஏனைய குரூர மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகளுக்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கு எதிரான சமவாயச் சட்டம் - விளக்கம்

இச்சட்டத்தின் இரண்டாவது வாசகத்தின் முதலாவது உபவாசகத்தின் 2(1) க்கு அமைய ஒரு நபருக்கு எதிராக சித்திரவதை செய்யும் மற்றொரு நபர் இச்சட்டத்தின்கீழ் குற்றவாளியாகிறார். இதற்கமைய சித்திரவதை செய்தல் குற்றமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

அதுமாத்திரமல்ல அதன் 2(2)உபவாசகத்திற்கமைய சித்திரவதையை மேற்கொள்வதற்கு முயற்சிக்கும் அதற்கு உதவி ஒத்தாசை வழங்கும் அல்லது சித்திரவதை செய்வதற்கு சதிசெய்யும் நபரும் தவறிழைத்தவராவார்.

இச்சட்டத்தின் 2(4) வாசகத்திற்கமைய இச்சட்டத்தின்கீழ் மேல் நீதிமன்றத்திலேயே வழக்குத் தொடர முடியும். வழக்கு விசாரணையின் பின்னர் மேல்நீதிமன்றம் ஒரு நபரைக் குற்றவாளியாகத் தீர்ப்பளித்தால், ஏழு ஆண்டுகளுக்குக் குறையாத பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேற்படாத, வகையில் இருவகையில் ஒருவகை சிறைத்தண்டனையை மேற்கொள்வதற்கும் 2000 ரூபாவிற்குக் குறையாத 50,000 ரூபாவிற்கு மேற்படாத தண்டனைக்கு உட்படுத்தவும் முடியுமென குறித்துரைக்கிறது.

இதற்கமைய சித்திரவதை செய்யும் ஒருவருக்கு மேற்படி சித்திரவதையினால் ஏற்படும் இழப்பீட்டை கவனத்திற்கொள்ளாது உச்சமட்டத் தண்டனையை வழங்குவதற்கு இதன்போது முடியும். இச்சட்டத்திற்கமைய இவ்வகையில் எத்தகைய சித்திரவதை மேற்கொண்டாலும் மேற்படி சித்திரவதையை மேற்கொண்ட நபருக்கு வழங்கக்கூடிய ஆகக் குறைந்த சிறைத்தண்டனை ஏழு வருடங்களாகும். அது இலங்கையின் ஏனைய சட்ட அந்தஸ்துளைப் பார்க்குமிடத்து அது உயர்மட்ட தண்டனையாகும். உதாரணமாக ஏதாவது தாக்குதலின்போது மேற்படி தாக்குதல் இடம்பெறுகின்ற போது ஏற்படும் காயங்களின் அளவுமீது தண்டனைகளின் அளவு தண்டனைச் சட்டக்கோவைக்கு அமைய ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடும்.

அதேசமயம் இச்சட்டத்தின்மூலம் சித்திரவதை மேற்கொள்வது பிணை வழங்க முடியாத குற்றமாகப் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது ஜ 2(5) வாசகம்ஸ.

இச்சட்டத்தின் விசேடமான வாசகம் மூன்றாம் வாசகமாகும். அதில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்படுகிறது.

3. இச்சட்டத்தின்கீழ் ஓர் குற்றம் கூட்டாக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஓர் நடவடிக்கையாயின்

(அ) யுத்த நிலைமை, யுத்த அச்சுறுத்தல், உள்நாட்டு அரசியலின் ஸ்திரமற்ற தன்மை அல்லது அவசரகால நிலைமை நிலவும் சந்தர்ப்பம்.

(ஆ) உயர் அதிகாரியின் அல்லது அரச அதிகாரஸ்பையின் ஆணையின்கீழ் மேற்கொள்ளப்பட்ட விடயம், மேற்படி குற்றம் செய்தமை தொடர்பான பிரதிவாதிகளின் கூற்றாக அமையக் கூடாது. சந்தேகத்தைப் போக்குவதற்கு இதன்மூலம் பிரகடனப்படுத்தப்படும்.

இதன்மூலம் நாட்டில் இடம்பெறும் யுத்த நிலைமை, அரசியல் ஸ்திரமற்ற தன்மை, அவசரகால நிலைமை உட்பட விசேட அவசர நிலைமைகளின்போதுகூட சித்திரவதைக்குள்ளாகாமல் இருப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது அத்தகைய நிலைமையிலும் ஓர் சித்திரவதை மேற்கொள்ளப்படுவதற்கு எந்தவொரு சட்டத்தையும் நடைமுறைப்படுத்தும் அதிகாரிக்கு அதிகாரம் கிடையாது.

இச்சட்டத்தின் 4(1) உபவாசகத்திற்கமைய இலங்கையின் பிரஜை ஒருவர் இலங்கையில் இருந்து வெளியே இச்சட்டத்தின்கீழ் ஓர் குற்றத்தை செய்திருப்பின் அக்குற்றம் தொடர்பான வழக்கு விசாரணையை முன்னெடுப்பதற்கு இலங்கையின் மேல்நீதிமன்றத்திற்கு நீதித்துறை அதிகாரம் வழங்கியுள்ளது.

மேலும் அதன் 4(1) உபவாசகத்திற்கமைய இச்சட்டத்திற்கு ஏற்புடைய ஏதாவதோர் குற்றத்தை இலங்கை பிரஜை அல்லாத ஒரு நபர் செய்தாலும், அந்நபர் இலங்கைக்கு உரித்தான நாட்டெல்லையில் இருப்பாரேயாயின் அல்லது இலங்கையில் பதிவு செய்யப்பட்ட ஒரு கப்பலின் அல்லது விமானத்தில் இருப்பாரேயாயின் மேற்படி குற்றம் தொடர்பாக அந்நபருக்கெதிராக வழக்கு விசாரணை செய்வதற்கு, இலங்கை மேல்நீதிமன்றத்திற்கு நீதிமன்ற அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அதுமாத்திரமல்ல இச்சட்டத்திற்கு ஏற்புடைய ஏதாவது குற்றம் செய்த இலங்கைப் பிரஜை அல்லாத நபர் ஒருவர் மேற்படி குற்றத்தை இலங்கை பிரஜை ஒருவருக்கு எதிராக செய்வாராயின் அந்நபருக்கு எதிரான வழக்கை விசாரிக்கும் அதிகாரம் இலங்கை மேல்நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு.

இச்சட்டத்தின் 10 ஆவது வாசகத்திற்கமைய இலங்கை ஓர் அரசென்ற வகையில், ஏனைய அரச ஒன்றினால் மேற்கொண்ட சித்திரவதை குற்றம் தொடர்பாக ஒரு நபருக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்ட குற்றவியல் வழக்கு நடவடிக்கைக்கு இலங்கையில் இருந்து அவசியமான உதவிகள், மேற்படி அரசுக்கு வழங்க வேண்டுமெனவும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

இவ்வாறாக சித்திரவதை செய்தல் மற்றும் குரூமான மனிதத் தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்பிற்கு மற்றும் தண்டனைகளுக்கு எதிராக மிகவும் பரந்துபட்ட சட்ட அந்தஸ்து இந்த 1994 இன் 22 ஆம் இலக்க சித்திரவதை மற்றும் ஏனைய குரூமான மனிதத் தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்பிற்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கு எதிரான சமவாயச் சட்டம் இலங்கையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது.

03. 1994 இன் 22 ஆம் இலக்க சித்திரவதை மற்றும் ஏனைய குருமான மனிதத் தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்பிற்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கு எதிரான சமவாய்ச் சட்டத்தின்கீழ் வழக்குத் தொடர்வதுபற்றிய பகுப்பாய்வு.

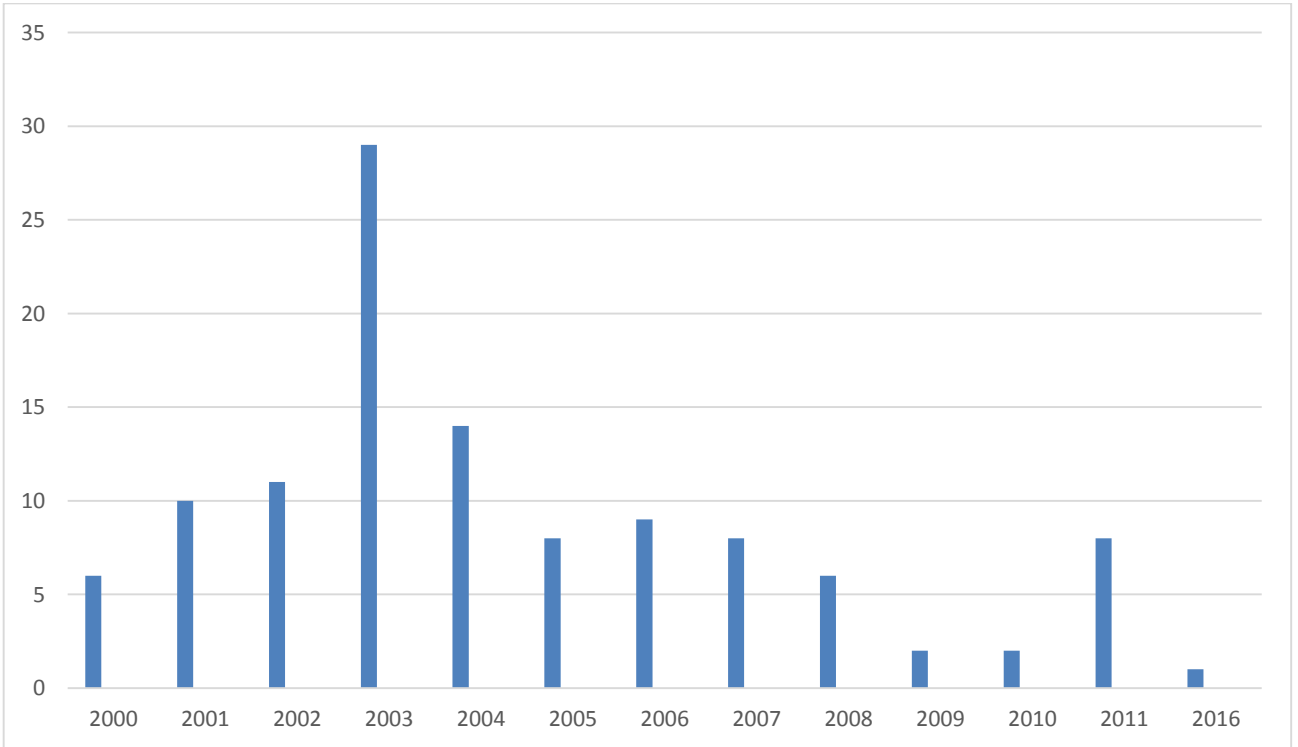
இச்சட்டத்தின்கீழ் வழக்குத் தொடரும் அதிகாரம் சட்டமா அதிபருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், சட்டமா அதிபருக்கு பகுப்பாய்வு செய்வதற்கான அதிகாரம் கிடையாது. ஏற்புடைய பகுப்பாய்வுகளைச் செய்யும் அதிகாரம் பொலிஸாருக்கு உண்டு. பொலிஸாரினால் ஏற்புடைய பகுப்பாய்வை நடத்தி, அதுபற்றிய அறிக்கையை சட்டமா அதிபருக்கு அனுப்பிய பின்னர் வழக்குத் தொடரப்பட வேண்டுமா? இல்லையா? என்பதுபற்றி சட்டமா அதிபர் தீர்மானித்து, வழக்குத் தொடர்வது தகுதியாயின் ஏற்புடைய மேல்நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடரப்படும்.

இவ்வாறாகச் செயற்பட்டவாறு இச்சட்டத்தின்கீழ் சட்டமா அதிபரினால் தொடரப்பட்ட வழக்குகளின் எண்ணிக்கை பற்றிய ஆய்வு சுபாவ வழ டுகைந மனித உரிமைகள் அமைப்பின் சட்டப்பிரிவுகளின் மூலம் தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டத்தின்கீழ் சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தில் இடம்பெற்றது. அவர்கள் வழங்கிய புள்ளி விபரங்களுக்கமைய மேற்படி சட்டம் அமுலுக்கு வந்த 1994 இல் இருந்து, இதுவரை 115 வழக்குகள் மாத்திரம் தொடரப்பட்டுள்ளன.

மேற்படி கோரிக்கைக்கமைய 2018 யூன் மாதம் 06 ஆந் திகதி சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தினால் சித்திரவதைக்கான சட்டத்தின்கீழ் வழக்குத் தொடர்தல்பற்றி வருடாந்த புள்ளி விபரங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. அவை பின்வருமாறு : அவற்றை மேலும் விபரமாக சமர்ப்பிப்பதற்காக வரைபடம் மூலமும் குறித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

வருடம்	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2016
தொடரப்பட்ட வழக்குகள்	06	10	11	29	14	08	09	08	06	02	02	08	01

அட்டவணை இலக்கம் - 01

அட்டவணை இல.1 இற்கு ஏற்புடைய வரைபடம்

இதன் ஒட்டுமொத்த கூட்டுத்தொகை 114 ஆயினும், சபைவ வழ டுகைந மனித உரிமைகள் அமைப்பு தகவலறியும் உரிமைச்சட்டத்தின் கீழ் மீண்டும் மேற்குறிப்பிட்ட வழக்குகளின் வழக்கு இலக்கம் மற்றும் ஏற்புடைய மேல்நீதிமன்றங்களை உள்ளடக்கி விபரமான அறிக்கை கோரப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில், சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தினால் 2019.03.28 ஆந் திகதிய சு.ஃ.2019-08 இலக்கம்கொண்ட கடிதத்தின்மூலம், குற்றப்பத்திரம் தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்குகளின் எண்ணிக்கை 115 என குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. மேற்படி சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தினால் விபரமாக வழங்கப்பட்ட தகவல்கள் உள்ளடக்கிய கடிதம் இங்கு இணைப்பு 1 என இவ்வறிக்கையில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்படி ஆவணத்திற்கமைய மேற்குறிப்பிட்ட குற்றப்பத்திரம் தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்குகளில் ஏற்கனவே வழக்குத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டுள்ள வழக்குகளின் எண்ணிக்கை 34 ஆகும்.

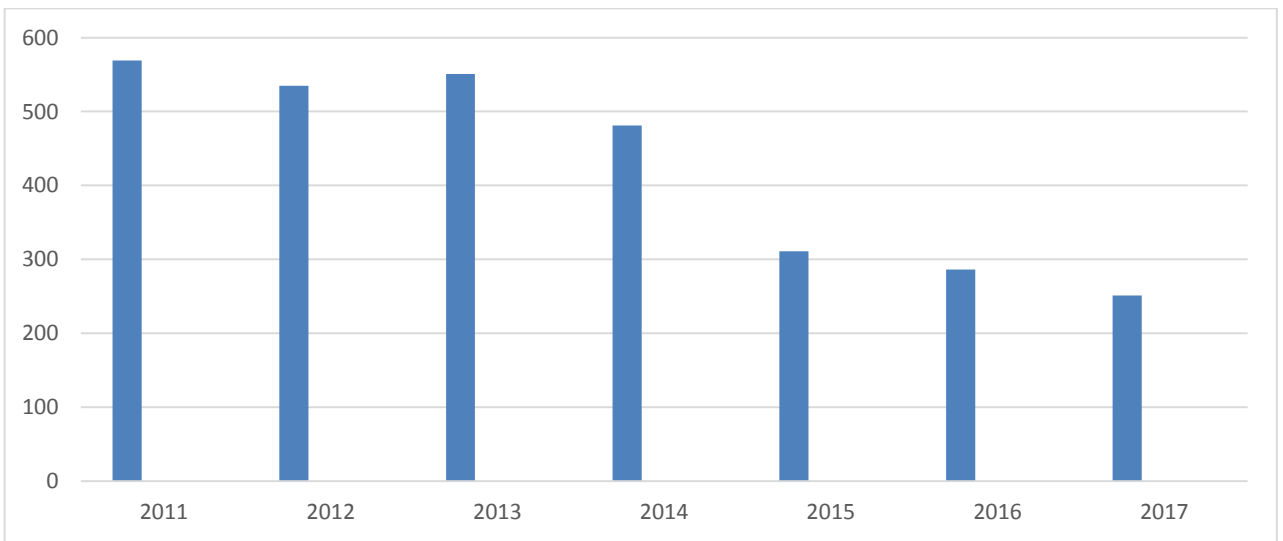
மேற்படி புள்ளிவிபரங்களுக்கமைய இச்சட்டம் அமுலாக்கப்பட்ட 1994 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1999 வரையிலான ஆறு வருட காலத்திற்குள், 2012 இல் இருந்து 2015 வரையான நாலாண்டு காலம் வரையும் 2017 இல் இருந்து 2018 வரையும் இச்சட்டத்தின்கீழ் தொடரப்பட்ட வழக்குகளின் விபரங்கள் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை. இதற்கமைய இச்சட்டத்தின்கீழ் சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தினால் முதல்முறையாக 2000 ஆம் ஆண்டிலேயே வழக்குகள் தொடரப்பட்டன. சித்திரவதைக்கும் ஏனைய குருமான மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்பிற்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கு எதிராக ஐக்கிய நாடுகளின் சர்வதேச சமவாயத்தின் தரப்பினராக இலங்கையினால் ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைப் பேரவையில் சித்திரவதைக்கு எதிரான குழுவிற்கு 1997 ஆம் ஆண்டில் கவனயீர்ப்பு மேற்கொள்ளப்பட்ட முதலாவது அரச அறிக்கை ஐந்தாம் பக்கத்தில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இச்சட்டத்தின் கீழ் ஏற்கனவே ஒரு வழக்கேனும் அல்லது வழக்குத் தொடரப்படாத ஒரு நிலையே உள்ளது. (https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CAT%2fC%2f28%2fA dd.3&Lang=en)

இவ்வாறாக நோக்கும்போது சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தினால் சித்திரவதை தொடர்பாக இச்சட்டத்தின்கீழ் மிகக் குறைவாகவே வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது எனத் தோன்றுகிறது. சட்டம் அமுலுக்கு வந்த பின்னரான காலகட்டத்தில் அல்லது தொடரப்பட்ட வழக்குகளின் எண்ணிக்கையை நோக்கும்போது இது தெளிவாகிறது. மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவிற்கு சித்திரவதை தொடர்பாக கிடைக்கப்பட்டுள்ள முறைப்பாடுகளின் எண்ணிக்கைகளைக் கவனத்திற்கொள்ளும்போது இது மேலும் தெளிவாகிறது.

2011 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 2017 வரை இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவிற்கு அறிக்கையிடப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டது தொடர்பான முறைப்பாடுகளில் சித்திரவதை மேற்கொள்ளப்பட்ட முறைப்பாடுகள் பின்வரும் அட்டவணையில் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

வருடம்	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	கூட்டுத்தொகை
முறைப்பாடுகள்	569	535	551	481	311	286	251	2984

அட்டவணை இலக்கம் - 2

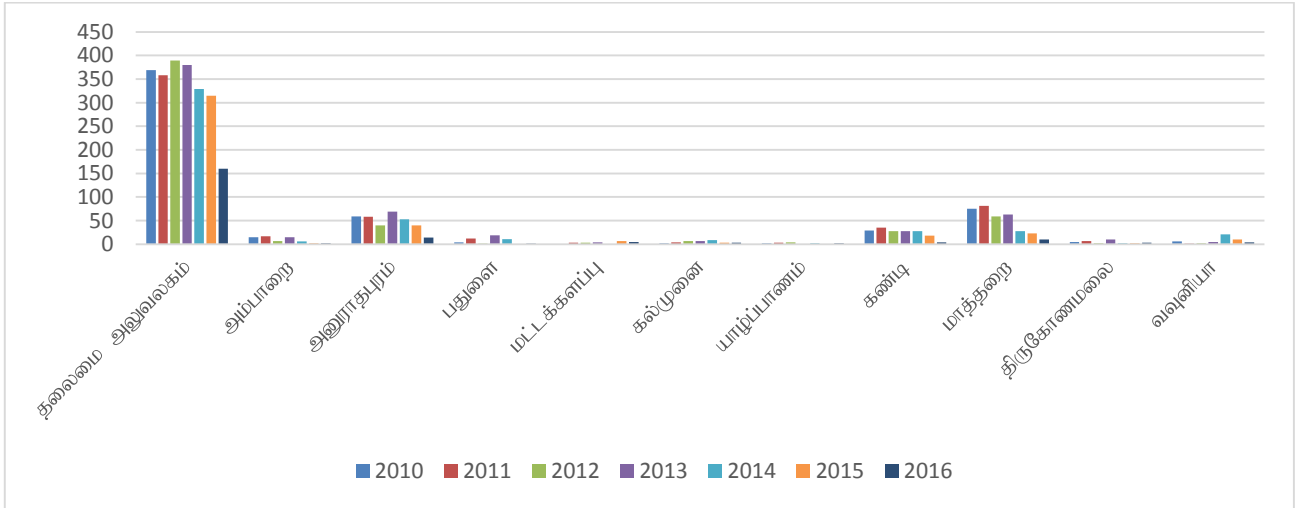
அட்டவணை இல.2 இற்கு ஏற்புடைய வரைபடம்

2010 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 2016 ஆகஸ்ட் 31 ஆந் திகதி வரை இலங்கை மனிதஉரிமைகள் ஆணைக்குழுவிற்கு 3,404 முறைப்பாடுகள் கிடைத்துள்ளதாக ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சித்திரவதைக்கெதிரான குழுவிற்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட அறிக்கையில் குறிப்பிடப்படுகிறது (இலங்கை அரசு தனது 2016 பருவகால அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்டபோது இவ்விடயம் புலனாகியது). இவ்வறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளவாறு ஏற்புடைய முறைப்பாடுகள் கிடைத்துள்ள மத்திய நிலையங்கள் உள்ளடக்கப்பட்ட அட்டவணை பின்வருமாறு :

அலவலகம்	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016.08.31 வரை
தலைமை அலுவலகம்	369	358	389	380	329	315	160
அம்பாறை	15	17	07	15	06	02	02
அனுராதபுரம்	59	58	40	69	53	40	14
பதுளை	04	12	01	19	11	00	01
மட்டக்களப்பு	00	03	03	04	00	07	05
கல்முனை	02	04	07	07	09	03	03
யாழ்ப்பாணம்	02	03	04	00	02	00	02
கண்டி	29	35	28	28	28	18	04
மாத்தறை	75	81	59	63	28	23	10
திருகோணமலை	05	07	02	10	02	02	03
வவுனியா	06	01	02	05	21	10	04
மொத்தம்	566	579	542	600	489	420	208

அட்டவணை இலக்கம் - 3

இவ்வறிக்கை www.ohchr.org என்னும் இணையதளத்தின்மூலம் பதிவிறக்கம் செய்ய முடியும்.

அட்டவணை இல. 3 இற்கு ஏற்புடைய வரைபடம்

இப்புள்ளி விபரங்களுக்கமைய இச்சட்டத்தின்கீழ் வழக்குத் தொடரும் அதிகாரத்தில் ஒரு குறைபாடு நிலவுவது தெளிவாகிறது. மேற்படி சித்திரவதை செய்வோருக்கெதிராக வழக்கு தொடர்வது அரசு மேற்கொள்ளாதுவிடின் குறிப்பிட்ட சட்டங்களை இயற்றுவது பயனற்றது. இவ்வளவு பாரிய எண்ணிக்கையில் சித்திரவதைகள் அறிக்கையிடப்பட்டாலும், 115 சம்பவங்கள் தொடர்பாகவே குற்றப்பத்திரம் மூலம் வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது. இந்த எண்ணிக்கையை எந்த வகையிலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

சித்திரவதை அதிகளவில் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களினாலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சித்திரவதைச் சட்டத்தின்கீழ் வழக்குத் தொடர்வதாயின் சித்திரவதை இடம்பெறுவது தொடர்பான விசாரணைகளையும் பொலிஸாரே மேற்கொள்ள வேண்டும். பொலிஸாரினால் தமது திணைக்களத்தின் பொலிஸ் உத்தியோகத்தருக்கு எதிராக விசாரணைகளை மேற்கொள்ளும்போது மேற்படி விசாரணை எந்த வழிமுறையை எடுக்கும்? சித்திரவதை தொடர்பான வழக்குகளை தொடர்வதற்குள்ள முக்கிய பிரச்சினைகளில் ஒன்று இதுவாகும். மேற்குறிப்பிட்ட அட்டவணை 1 இல் குறிப்பிட்டவாறு இச்சட்டத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளவாறு 2002, 2003, 2004 ஆகிய ஆண்டுகளிலேயே அதிக எண்ணிக்கை வழக்குகள் தொடரப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆண்டுகளிலேயே அரசியலமைப்பின் 17 ஆவது திருத்தம் அமுலாக்கப்பட்டு, ஓரளவு சக்திவாய்ந்த பொலிஸ் ஆணைக்குழு உட்பட சுயாதீன ஆணைக்குழுக்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட யுகமாகும். அதேசமயம் இந்தக் காலகட்டத்தில் பொலிஸ் உத்தியோகத்தரினால் மேற்கொள்ளப்படும் சித்திரவதைகள் தொடர்பாக அரசு புலனாய்வுப் பிரிவினரே ஆய்வுகளை முன்னெடுத்தனர்.

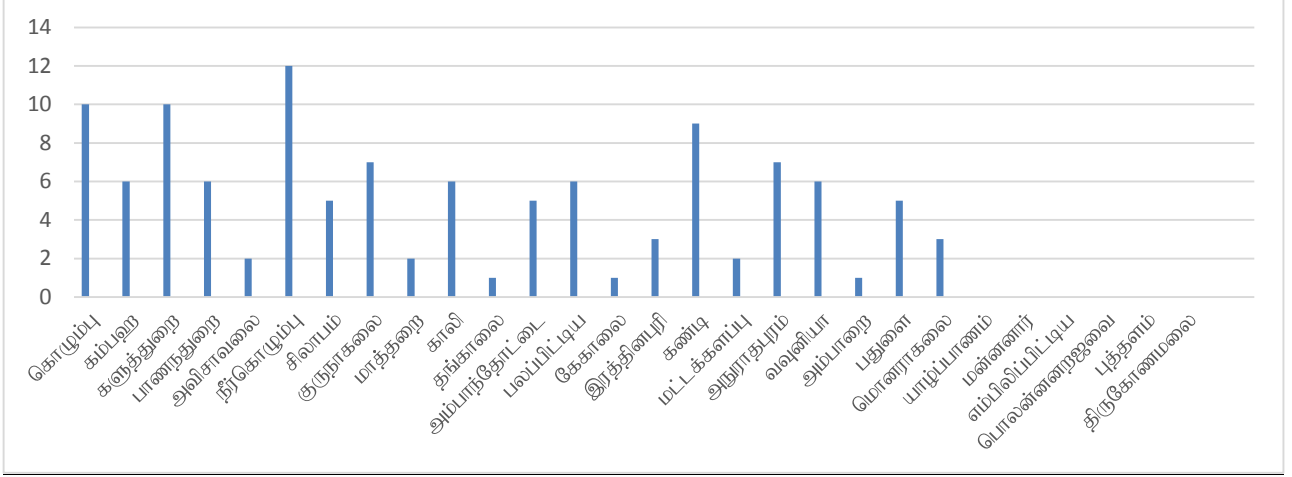
04. 1994 இன் 22 ஆம் இலக்க சித்திரவதை மற்றும் ஏனைய குரூர மனிதாபிமானமற்ற அல்லது அவமானத்திற்குரிய கவனிப்புகளுக்கு உட்பட்ட தண்டனைகளுக்கு எதிரான சமவாய சட்டத்தின்கீழ் தொடரப்பட்ட வழக்குகளில் தெரிவுசெய்யப்பட்ட வழக்குத் தீர்ப்புகள் பற்றிய பகுப்பாய்வு.

இதற்கு முன்னரும் விபரித்தவாறு மேலும் சபைவ வழ நுகைந மனித உரிமைகள் நிலையத்தினால் 2016 ஆம் ஆண்டின் 12 ஆம் இலக்க தகவலறியும் உரிமைக்கான சட்டத்தின்கீழ் சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தினால் மேற்கொள்ளப்படும் கோரிக்கைளுக்கமைய 2019 மார்ச் 28 ஆந் திகதியை எட்டும்போது இந்த சித்திரவதை செய்தல் உட்பட ஏனைய மனிதாபிமானமற்ற குரூரமான நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புக்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கெதிரான சமவாயச் சட்டத்தின்கீழ் சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தினால் மேல்நீதிமன்றத்தில் குற்றப்பத்திரம் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ள வழக்குகளின் எண்ணிக்கை 115 ஆகும். ஏற்கனவே இக்குற்றப்பத்திரங்கள் மூலம் தாக்கல் செய்யப்பட்ட 115 வழக்குகளின் 34 வழக்குகள் தொடர்பான தீர்ப்புகள் வழங்கப்பட்டுள்ளதென சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தின் புள்ளி விபரங்கள் எடுத்துக்கூறுகின்றன. சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தினால் இத்தகவல்களை வெளியிட்ட R1/2019-08 இலக்கமும் 2019.03.28 ஆந் திகதியிடப்பட்டதுமான ஆவணம் *இணைப்பு 1* என் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்படி தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அந்தந்த மேல்நீதிமன்றங்களில் இதுவரை தொடுக்கப்பட்டுள்ள வழக்குகளின் எண்ணிக்கை பின்வரும் அட்டவணையிலும் வரைபடத்திலும் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மேல்நீதிமன்றம்	தொடுக்கப்பட்ட வழக்குகளின் எண்ணிக்கை
கொழும்பு	10
கம்பஹா	06
களுத்துறை	10
பாணந்துறை	06
அவிசாவலை	02
நீர்கொழும்பு	12
சிலாபம்	05
குருநாகலை	07
மாத்தறை	02
காலி	06
தங்காலை	01
அம்பாந்தோட்டை	05
பலப்பிட்டிய	06
கேகாலை	01
இரத்தினபுரி	03
கண்டி	09
மட்டக்களப்பு	02
அனுரதபுரம்	07
அம்பாறை	06
வவுனியா	01
பதுளை	05
மொனராகலை	03
யாழ்ப்பாணம்	00
மன்னார்	00
எம்பிலிபிட்டிய	00
பொலன்னறுவை	00
புத்தளம்	00
திருகோணமலை	00
மொத்தம்	

அட்டவணை - இலக்கம் 4

அட்டவணை இலக்கம் 4 தொடர்பான வரைபடம்

இப்புள்ளி விவரங்களுக்கு அமைய இச்சட்டத்தை இயற்றி 25 ஆண்டுகள் கடந்துசெல்லும் நிலையில் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், எம்பிலிப்பிட்டிய, பொலன்னறுவை, புத்தளம் மற்றும் திருகோணமலை ஆகிய மேல்நீதிமன்றங்களில், இச்சட்டத்தின் கீழ் எதுவிதமான குற்றப்பத்திரங்களும் சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தினால் தாக்கல் செய்யப்படவில்லை. நீர்கொழுப்பு, களுத்துறை, கொழுப்பு ஆகிய மேல்நீதிமன்ற அதிகாரப் பிரதேசங்களில் மாத்திரம் குற்றப்பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டன. அவற்றின் எண்ணிக்கை 115 ஆகும் (ஆண்டுகளின் அடிப்படையில் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ள இவ் வழக்குகளின் எண்ணிக்கை முதலாவது அட்டவணையிலும் அதனோடு தொடர்புடைய வரைபடத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. (இவ் விவரங்கள் தொடர்பாகக் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும்)

சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தின் அறிக்கைக்கு அமைய மேற்குறிப்பிட்ட குற்றப் பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ள 115 வழக்குகளில் 34 வழக்குகளுக்கு ஏற்கனவே தீர்ப்புகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. மேற்படி தீர்ப்புகள் வழங்கப்பட்டுள்ள இந்த 34 வழக்குகளில் 20 வழக்குகள் இப்பகுப்பாய்வின்போது பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

4.1 தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 20 வழக்குத் தீர்ப்புகள்

வழக்கு இலக்கம்	சம்பவம்
HC 294/03	குதாட்டத்தில் ஈடுபட்டமை தொடர்பாக சந்தேகத்தின்பேரில் கைது செய்து தகவல்களைப் பெறுவதற்காக சித்திரவதை செய்தல்
HC 276/03	சட்ட விரோதமாக தம்வசம் மது வைத்திருந்தமை காரணமாக சந்தேகத்தின்பேரில் கைதுசெய்த ஒரு நபரிடமிருந்து தகவல்களைப் பெறுவதற்குத் தாக்கியமை
HC 352/04	வசித்த இடத்திற்கு அண்மையில் ஒரு கொலை இடம்பெற்றுள்ளதோடு, அதுகுறித்து சந்தேகத்தின்பேரில் இந்நபர் கைது செய்யப்பட்டு தாக்குதல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டமை.
HC 375/04	ஒரு கொலையின் நிமித்தம் கைதுசெய்யப்பட்டு, இந்நபர் அக்கொலையை செய்ததாக சந்தேகித்து அக்கொலை தொடர்பான தகவல்களைப் பெறுவதற்கு அச்சுறுத்துவதற்காக சித்திரவதை செய்யப்பட்டுள்ளார்.
HC 512/05	சட்டவிரோதமான மது வியாபாரம் செய்தமை தொடர்பாக சந்தேகத்தின்பேரில் கைதுசெய்து சித்திரவதை செய்தல்.

அட்டவணை இலக்கம் - 5

வழக்கு இலக்கம்	சம்பவம்
HC /B/1242/2009	குடிபோதையில் வன்முறை நடத்தையில் ஈடுபட்டமை குறித்து சந்தேகத்தின்பேரில் கைதுசெய்யப்பட்டு, துப்பாக்கியால் தாக்கி பாரதூரமான காயங்களை ஏற்படுத்தியமை.
HC/B/1368/11	மரணச் சடங்கில் பங்குபற்றிவிட்டு இரவு நேரத்தில் தனது சகோதரியுடன் டரக் வண்டியில் வீடு நோக்கித் திரும்பிக்கொண்டிருக்கையில் பொலிஸ் அணியொன்று இவர்களை விசாரணை செய்து பொலிஸ் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் சென்று மனிதாபிமான மற்ற முறையில் தாக்கியமை.

அட்டவணை இலக்கம் - 6

வழக்கு இலக்கம்		சம்பவம்
கண்டி மேல் நீதிமன்றம்	HC /183/2/007	முறைப்பாட்டாளரின் மோட்டார் சைக்கிளை குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர்கள் தமது பொறுப்பில் எடுக்க முயற்சித்ததை எதிர்த்த காரணத்தினால் தண்டனை விதித்தல் மற்றும் அச்சுறுத்தல். இச்சந்தர்ப்பத்தில் குரூர் மனிதத் தன்மையற்ற விதத்தில் தாக்கியமை.
	HC 326/2006	ஒரு களவு தொடர்பாக சந்தேகத்தின்பேரில் கைதுசெய்யப்பட்டு அந்நபரால் செய்யப்பட்டதென சந்தேகிக்கப்பட்ட ஒரு நடவடிக்கை தொடர்பாக தகவல்களை அறிவதற்கு சித்திரவதை செய்தல்.
	HC 231/2005	கொள்ளையிடல் சம்பவம் தொடர்பாக சந்தேகத்தின்பேரில் கைதுசெய்யப்பட்டு, தகவல்களைப் பெறுவதற்காக சித்திரவதை செய்தல்.

அட்டவணை இலக்கம் - 7

வழக்கு இலக்கம்		சம்பவம்
பாணந்துறை மேல்நீதிமன்றம்	HC 1765/2003	2002.07.30 இல் பலான பிரதேசத்தில் ஜூபிலி வித்தியாலயத்திற்கு அத்துமீறி பிரவேசித்தல் தொடர்பாக சந்தேகத்தின் பேரில் கைதுசெய்யப்பட்ட பாதிக்கப்பட்டவருக்கு, அவர் செய்ததாக சந்தேகிக்கப்படும் குறிப்பிட்ட விடயம் தொடர்பாக தண்டனை விதிப்பதற்கும் அவரை அச்சுறுத்துவதற்கும் சித்திரவதை செய்தல்.
	HC 2303/2007	2004.06.01 மற்றும் 2004.06.03 ஆகிய நாட்களுக்கிடையே சந்தேகத்தின் பேரில் பொலிஸாரினால் கைதுசெய்யப்பட்ட பாதிக்கப்பட்ட நபர் செய்தாரென சந்தேகிக்கப்படும் ஒரு நடவடிக்கை தொடர்பான தகவல்களை அறிவதற்கு அல்லது மேற்படி நபரை அச்சுறுத்துவதற்காக சித்திரவதை செய்தல்.
	HC 2350/2007	ஒரு சுடுகருவியை தம்வசம் வைத்திருந்ததாக, சந்தேகத்தின்பேரில் கைதுசெய்யப்பட்டு, தகவல்களைப் பெறுவதற்கு குரூர் மனிதாபிமானமற்ற முறையில் தாக்குதல் நடத்துதல்.
	HC 1966/2005	பொதுமக்களுக்கு வெறுப்பை ஏற்படுத்தக்கூடிய வகையில் மதுபோதையில் மேற்கொண்ட ஒரு நடவடிக்கையின் காரணமாக கைதுசெய்யப்பட்டமை தண்டனை வழங்கும்வகையில் சித்திரவதை செய்தல்

அட்டவணை இலக்கம் - 8

வழக்கு இலக்கம்		சம்பவம்
நீர்கொழும்பு மேல்நீதிமன்றம்	HC 216/16	வீட்டிற்கு வருகை தந்து தாக்கியமை, பொலிஸ் நிலையத்திற்கு கொண்டு செல்லும் இடை வழியில் நிர்வாணமாக்கி தாக்கியமை. பொலிஸ் நிலையத்தில் தாக்கியமை.
	HC 326/2003	2003 கைதுசெய்து தகவல்களைப் பெறுவதற்கு குரூர்மான முறையில் மனிதாபிமானமற்ற வகையில் இம்சித்தல்.
	HC 259/2003	கைதுசெய்து தகவல்களைப் பெறுவதற்கு குரூர்மான மனிதாபிமானமற்ற வகையில் இம்சித்தல்.
	HC 25/2003	குற்றப்பத்திரம் சட்டமா அதிபரால் வாபஸ் பெறுவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்த காரணத்தினால் வழக்கு தீர்ப்புக் காலகட்டத்தில் இடம்பெற்ற. சம்பவம் குறிப்பிடப்படவில்லை.
	HC 82/2016	ஒரு களவு தொடர்பாக கைதுசெய்யப்பட்டு தாக்கியமை.

அட்டவணை இலக்கம் - 9

வழக்கு இலக்கம்		சம்பவம்
பதுளை மேல்நீதிமன்றம்	182/2007	தலைக்கவசம் இன்றி மோட்டார் சைக்கிளில் பயணித்த இரு நபர்கள் பொலிஸாரினால் நிறுத்துமாறு சைகை செய்தபோது நிறுத்தாமல் மோட்டார் சைக்கிளை செலுத்தியமை காரணமாக கைதுசெய்து தாக்கியமை.

அட்டவணை இலக்கம் - 10

சாதாரணமாக நிலவும் பொதுக்கருத்து பொலிஸார் உட்பட சட்டத்தை அமுலாக்கும் உத்தியோகத்தரினால் தகவல்களைப் பெறுவதற்கு சந்தேக நபர்கள் தாக்கப்படுகிறார்கள் என்பதாகும். ஆனால், இதன்போது தகவல்களைப் பெறுவதற்கு மாத்திரமல்லாமல் தமது அதிகாரத்தைக் காட்டுவதற்கும், அதேசமயம் எந்தவகையிலும் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய காரணமின்றி தாக்கிய சந்தர்ப்பங்கள் அறிக்கையிடப்படுவதைக் காணமுடியும். மேற்கூறிய 20 வழக்குத் தீர்ப்புக்களில் 19 தீர்ப்புக்கள் கீழே குறிப்பிட்டவாறு தாக்கியமைக்கான காரணங்கள் பின்வரும் அட்டவணையில் விபரிக்கப்படுகிறது.

தகவல்களைப் பெறுவதற்கு தாக்கிய சந்தர்ப்பங்கள்	தகவல்களைப் பெறுவதை குறிக்கோளாகக் கொள்ளாத தாக்குதல்கள்
11	08

அட்டவணை இலக்கம் - 11

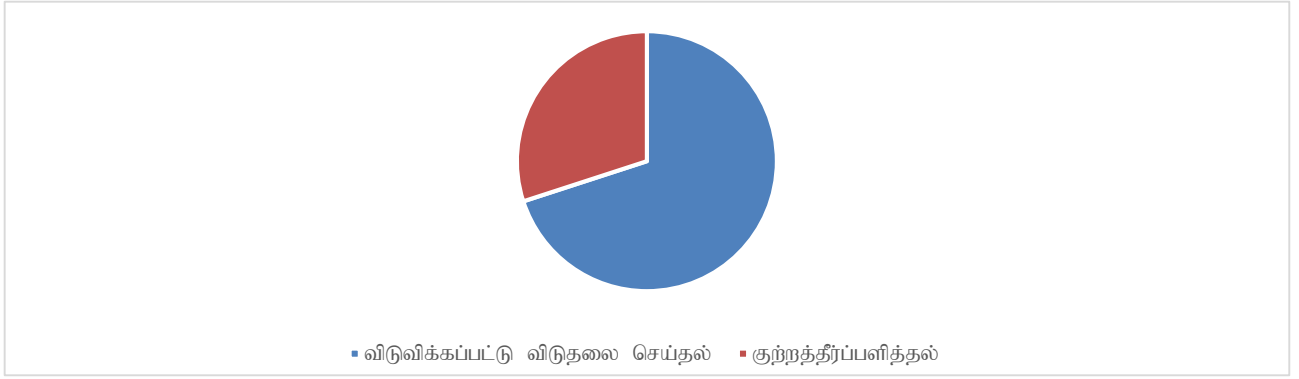
களுத்துறை மேல்நீதிமன்றத்தின் HC 294/03, HC 276/03, HC 352/04, HC 375/04, HC 572/05 கண்டி மேல்நீதிமன்றத்தின் HC 326/2006, HC 231/2005 பாணந்துறை மேல்நீதிமன்றத்தின் HC 2303/2007, HC 2350/2007, நீர்கொழும்பு மேல்நீதிமன்றத்தின் HC 326/2003, HC 259/2003 ஆகிய வழக்கு நடவடிக்கைகளின் விபரங்களுக்கமைய மேற்படி வழக்குகளுக்கு ஏற்புடைய சம்பவங்களின்போது தகவல்களைப் பெறுவதற்கு தாக்குதல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

தகவல்களைப் பெறுவதற்கு தாக்கும் நடவடிக்கைகள் அல்லாத முன்னேற்றகரமான நடைமுறை இலங்கை பொலிஸார் முழுமையாக அனுசரிக்கத் தவறியுள்ளனர் என்பது இவற்றில் இருந்து புலனாகிறது. அதேசமயம், பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் உட்பட சட்டத்தை அமுலாக்கும் உத்தியோகத்தர்கள் எதுவித காரணமுமின்றி சந்தேக நபர்களைத் தாக்குகின்ற சந்தர்ப்பங்களும் இதன்மூலம் தெளிவாகிறது. இது இலங்கையில் நிலவும் வன்முறைக்கு வாய்ப்பளிக்கும் மனோபாவமாகும்.

4.1.1. விடுவிக்கப்பட்டு விடுதல் செய்தல் மற்றும் குற்றத்தீர்ப்பளித்தல்

விடுவிக்கப்பட்டு விடுதலை	குற்றத்தீர்ப்பளித்தல்
14	06

அட்டவணை இலக்கம் - 12

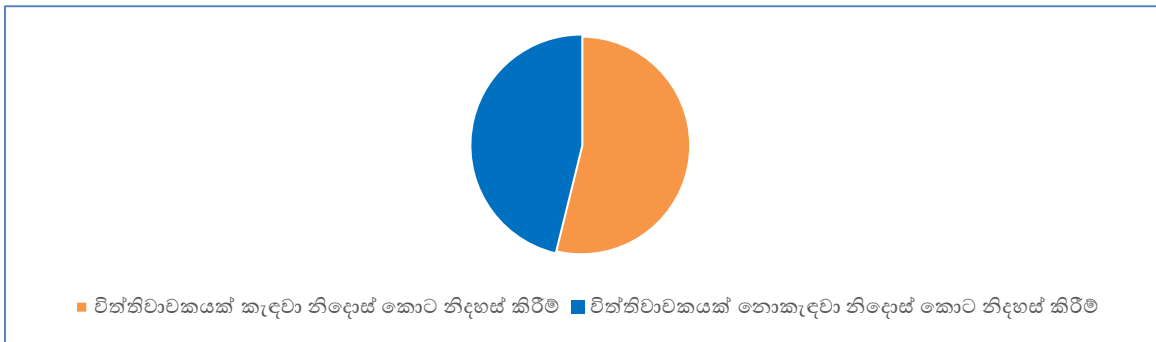
அட்டவணை இலக்கம் 12 உடன் ஏற்புடைய வரைபடக் குறிப்பு

4.1.1.1 விடுவிக்கப்பட்டு விடுதலை செய்தல்

இந்த 20 வழக்குத் தீர்ப்புகளில் மேற்கூறியவாறு 14 விடுவிக்கப்பட்டு விடுதலை செய்தல் பின்வரும் அட்டவணைப்படி விபரிக்க முடியும்.

விடுவிக்கப்பட்டு விடுதலை செய்தல் 14	
பிரதிவாதிகள் அழைக்கப்படாமலேயே விடுவித்து விடுதலை செய்தல்	பிரதிவாதிகளை அழைத்து விடுவித்து விடுதலை செய்தல்
06	08

அட்டவணை இலக்கம் 13

அட்டவணை இலக்கம் 13 உடன் ஏற்புடைய வரைபடக் குறிப்பு

களுத்துறை மேல்நீதிமன்றத்தின், HC 294/03, HC 375/04 ஆகியவையும், நீர்கொழும்பு மேல்நீதிமன்றத்தின் HC 82/2016 உம், கண்டி மேல்நீதிமன்றத்தின் HC 231/2005, HC 326/2006 என்பனவும், பாணந்துறை மேல்நீதிமன்றத்தின் HC 1966/2005 ஆகிய வழக்குகளில் பிரதிவாதிகளின் வாதங்களை கேட்காமலேயே விடுவித்து விடுதலை செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது குற்றம்சாட்டப்பட்டவர் விடுவிக்கப்பட்டு விடுதலை செய்யப்பட்ட 14 வழக்குத் தீர்ப்புக்களில் 6 பிரதிவாதிகள் அழைக்கப்படாமலேயே விடுவித்து விடுதலை செய்வதற்கு நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது.

முறைப்பாட்டாளர் தர்ப்பு அல்லது குற்றம் சார்த்துரைக்கும் தர்ப்பு முதல் தோற்றத்தில் தோன்றும் ஓர் வழக்கை சமர்ப்பிக்காவிடின் பின்வருமாறு முறைப்பாட்டாளரின் வழக்கு இறுதியில் பிரதிவாதிகளின்றி சமர்ப்பிப்பதற்கு ஆணையிடாமல் பிரதிவாதிகளை விடுவிப்பதற்கு குற்றவியல் நடவடிக்கை முறைக்கோவை 200(1) வாசகத்தின் கீழ் மேல்நீதிமன்ற நீதிபதிக்கு அதிகாரம் உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது.

1979இன் 15 ஆம் இலக்க குற்றவியல் நடவடிக்கை முறைக்கோவைச் சட்டத்தின் 200(1) வாசகம் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“குற்றம் சார்த்துரைக்கப்பட்ட தர்ப்பினரின் சார்பில் வழக்கு சமர்ப்பித்தலை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும்போது குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட தர்ப்பினரின் முன்வைக்கப்பட்ட சாட்சிகளை நீதிபதி முழுமையாக சந்தேகிப்பாராயின் அல்லது குற்றப் பத்திரத்தில் குற்றம்சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிராக ஏதாவது குற்றம் தொடர்பாக குற்றச்சாட்டு முன்வைக்கப்பட்டிருந்தால் அக்குற்றம் அல்லது மேற்படி குற்றப்பத்திரம் மீது குற்றம்சாட்டப்பட்டவர் குற்றவாளியாகத் தீர்ப்பளிக்கக்கூடிய பட்சத்தில் வேறு ஏதாவது குற்றம் அல்லது சம்பவத்தில் ஈடுபட்டுள்ளமை நிரூபிப்பதற்கு, மேற்படி சாட்சிகளால் முடியாது போகுமென நீதிபதியின் கருத்து பின்வருமாறு” நீதிபதியினால் விடுவித்து விடுதலை செய்யும் தீர்ப்பின் கூற்றை அறிக்கையிட வேண்டும்.

இதற்கமைய பிரதிவாதி தர்ப்பினரை அழைக்காமலேயே விடுவித்து விடுதலை செய்யும் சந்தர்ப்பங்கள் மிக அபூர்வமானதாகும்.

விடுவித்து விடுதலை செய்வதற்கான காரணிகள்

அடிப்படையில் பிரதிவாதியை அழைக்காமலே அவர்களை விடுவித்து விடுதலை செய்யும் மேற்கூறிய வழக்குத் தீர்ப்புக்கள்மீது கவனம் செலுத்துவோம்.

வழக்கு இலக்கம்	கட்டளைக்கான காரணம்
HC 294/03	இச்சம்பவம் 1994 இன் 22 ஆம் இலக்க சட்டத்தின் 12 ஆவது வாசகத்தின்கீழ் குறிப்பிடப்படும், சித்திரவதை மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்படும் வரைவிலக்கணத்தின்கீழ் அமையாமை முறைப்பாட்டாளரின் சாட்சிக்கும் வைத்திய சாட்சிக்குமிடையே முரண்பாடுகள் தோன்றியுள்ளன.
HC 375/04	சாட்சிகளின் முரண்நிலை மற்றும் முறைப்பாட்டாளரால் பிரதிவாதிகளுக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுக்களின் அம்சங்கள் நிரூபிக்கப்படாமை. பொதுவாக முறைப்பாட்டாளரால் பிரதிவாதிகளுக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டு நியாயமாகவும் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றியும் நிரூபிக்காமை.

அட்டவணை இலக்கம் - 14

வழக்கு இலக்கம்	கட்டளைக்கான காரணி
HC 82/2016	தாக்குதல் நடத்திய நபர் பிரதிவாதிக் கூண்டில் இல்லாமையாலும், தாக்குதல் நடத்தியவரை அடையாளம் காணமுடியாதெனவும் சாட்சிக்காரரினால் சாட்சி கூறப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை இலக்கம் - 15

வழக்கு இலக்கம்	கட்டளைக்கான காரணி
HC 231/2005	வைத்திய சாட்சிகள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுதல். அவரைத் தாக்கியமையால் காயங்கள் ஏற்பட்டுள்ளமையை நியாயமான சந்தேகத்திற்கு அப்பால் நிரூபிக்க முடியாமை.
HC 326/2005	சாட்சிகளில் முரண்பட்டநிலை காணப்படுதல். காரணிகளை கவனத்தில் எடுக்கையில் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிராக பிரதிவாதிகள் தர்ப்பை அழைப்பதற்கு போதிய வகையில் வழக்கு ஸ்தாபிக்கப்படவில்லை.

அட்டவணை இலக்கம் - 16

பாணந்தறை மேல்நீதிமன்றம்	வழக்கு இலக்கம்	கட்டளைக்கான காரணி
	HC 1966/2005	குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு குற்றஞ்சாட்டுக்கள் வழக்காளியால் முடியாமை

அட்டவணை இலக்கம் - 17

பிரதிவாதியை அழைத்த பின்னர், விடுவிக்கப்பட்டு விடுதலை செய்யப்பட்ட வழக்குகள் பற்றி அடுத்து ஆராய்வோம்

களுத்துறை மேல்நீதிமன்றம்	வழக்கு இலக்கம்	கட்டளைக்கான காரணி
	HC 276/03	மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவிற்கு வழங்கிய சாட்சியும் ஒரு வருடத்திற்குப் பின்னர் விசேட குற்றவியல் புலனாய்வுப் பிரிவிற்கு வழங்கிய சாட்சிக்கும் இடையே முரண்தலை அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. நியாயமான சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி நிரூபிக்க முடியாமை.
	HC 512/05	வழக்காளியின் சாட்சிக்கும் வைத்திய சாட்சிக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் உள்ளமை. பிரதிவாதி மிகச் சிறந்த அரசசேவை அறிக்கையைக் கொண்டுள்ளமை. அவருக்கு எதிரான குற்றஞ்சாட்டு நியாயமான சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி நிரூபிக்க முடியாமை.

அட்டவணை இலக்கம் - 18

பலப்பிட்டிய மேல்நீதிமன்றம்	வழக்கு இலக்கம்	கட்டளைக்கான காரணி
	HC /B/1242/2009	முதலாவது குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர் தான் வேறிடத்தைச் சார்ந்தவர் என நிரூபித்தல். (02)வது மற்றும் மூன்றாவது (03) குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோருக்கு எதிராக போதிய சாட்சிகள் இன்மை.

அட்டவணை இலக்கம் - 19

பாணந்துறை மேல்நீதிமன்றம்	வழக்கு இலக்கம்	கட்டளைக்கான காரணி
	HC 2303/2007	பிரதிவாதியை அடையாளம் காண்பது பற்றிய சாட்சி நியாயமான சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி ஏற்க முடியாமை. அதன் காரணமாக குற்றப்பத்திரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குற்றம் பிரதிவாதி செய்தார் என்பதை நியாயமான சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி நிரூபிக்க முடியவில்லை எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை இலக்கம் - 20

நீர்கொழும்பு மேல்நீதிமன்றம்	வழக்கு இலக்கம்	கட்டளைக்கான காரணி
	HC 216/16	தாக்கிய உத்தியோகத்தரை அடையாளம் காண முடியாமை. வழக்காளிக் குரிய சாட்சிகளின் சாட்சி முரண்படுதல்.
	HC 259/2003	வழங்கப்பட்ட சாட்சிகளில் முரண்பாடுகள் காணப்பட்டமை. போதியளவு சாட்சிகள் வழங்கப்படாமை.
	HC 25/2003	குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு எதிராக குற்றஞ்சாட்டுவதற்கான உரிமையை வயப்படுத்தி, குற்றப்பத்திரம் வாபஸ் பெறப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை இலக்கம் - 21

பதுளை மேல்நீதிமன்றத்தில் விசாரணை செய்யப்பட்ட இவ்வழக்கில் மேல்நீதிமன்ற நீதிபதியினால் குற்றஞ் சுமத்தப்பட்டவர்கள் குற்றவாளிகள் என தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ஆனால், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் இத்தீர்ப்பை சட்டநீக்கம் செய்து குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோரை விடுவித்து விடுதலை செய்தது.

பதுளை மேல்நீதிமன்றம் மற்றும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம்	வழக்கு இலக்கம்	கட்டளைக்கான காரணி
	HC 182/2007 CA 156-157/2014	மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு இவ்வழக்கின் முதற் கட்டத்தில் 1994இன் 22ம் இலக்க சித்திரவதைச்சட்டத்தின் கீழ் குற்றப்பத்திரம் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. ஆனால், பின்னர் இது தண்டனைச் சட்டக் கோவையின் 317 வாசகத்தின் கீழும், அதன் பின்னர் தண்டனைச் சட்டக் கோவையின் 314 வாசகத்தின் கீழ் எனவும் திருத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால், மேல்நீதிமன்ற நீ.தி.பதி முதலில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட குற்றப்பத்திரத்தின் கீழ் தீர்ப்பளித்துள்ளார். அது தவறு என்ற காரணத்தினால் தண்டனை செல்லுபடியாகாது என மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. இது விசாரணை செய்வதற்குத் தகுதியான வழக்கு இல்லை என்றும், எனவே, மீண்டும் விசாரணைக்கு விடுகை செய்யக் கூடாது எனவும் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது

அட்டவணை இலக்கம் - 22

4.1.1.2. குற்றவாளியாக்குதல்

இங்கு தேரந்தெடுக்கப்பட்ட வழக்குத் தீர்ப்புகளில் 20 தீர்ப்புக்களில் 6 சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரமே குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர்கள் குற்றவாளிகளாக்கப்பட்டனர் என்பதைக் காண முடிகின்றது. இவ்வாறு குற்றவாளிகளாக்கப்பட்ட 6 சூழ்நிலைகளில் மூன்றில் அதாவது அரைவாசி சந்தர்ப்பங்களில் வழங்க வேண்டிய தண்டனையைத் தணிப்பதற்கு கௌரவ நீதிமன்றம் நடவடிக்கை எடுத்துள்ளது.

களுத்துறை மேல்நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட ஈண் 352/04, பலப்பிட்டிய மேல் நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட HC/B/ 1368/11, பாணந்துறை மேல்நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட ஈண் 1765/2003, ஈண் 2350/2007, நீர்கொழும்பு மேல்நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட ஈண் 326/2003, கண்டி மேல்நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட ஈண் 183/2/007, ஆகிய வழக்கு விசாரணைகளின்போது இச்சட்டத்தின் கீழ் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர்களை குற்றவாளிகளாக்குவதற்கு கௌரவ நீதிமன்றம் நடவடிக்கை எடுத்துள்ளது. ஆனால், களுத்துறை மேல்நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட HC 352/04, பலப்பிட்டிய மேல்நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட HC/B/ 1368/11, பாணந்துறை மேல்நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட HC 1765/2003, ஆகிய மூன்று வழக்குகளிலும் குற்றவாளிகள் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்ட நபர்களுக்கான தண்டனைகளை தணிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு தண்டனைகளைத் தணிப்பதற்கு அடிப்படையாகக் கொண்ட காரணிகளைக் கவனிப்போம்:

	வழக்கு இலக்கம்	தண்டனைகள் தணிக்கப்பட்ட	தண்டனைகள் எ ள்
		தண்டனைகள் தணிக்கப்பட்டமைக்கான வழிமுறை காரணிகள்	
களுத்துறை மேல்நீதிமன்றம்	HC 352/04	01,02,03 ஆகிய குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோருக்கு முதலாவது குற்றப்பத்திரத்திற்கு 6மாதப்படி தணிக்கப்பட்ட சிறைத்தண்டனையும், 02வது குற்றப்பத்திரத்திற்கு 18மாதப்படி தணிக்கப்பட்ட சிறைத்தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டு அத்தண்டனை 7 ஆண்டுகளுக்கு இடைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. அரசுக்குரிய கட்டணமாக 1500 ரூபாய் படி குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோர் கட்டணம் செலுத்துவர்.	இக்குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோர் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களாக சேவையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கையில், இச்சம்பவம் இடம்பெற்றுள்ளது. முன்னர் எதுவிதக் குற்றங்களும் நிக்கையிடப்பட்டிருக்கவில்லை. அத்தோடு குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோர் ஓர் குற்றத்தைச் செய்வதற்கு முன்னர் திட்டமோ அல்லது உள்ளெண்ணமோ இருக்கவில்லையெனத் தோன்றுகிறது.
பலப்பிட்டிய மேல்நீதிமன்றம்	HC/B/ 1368/11	வழக்காளிக்கு உளவியல் ரீதியாகவும் உடல் ரீதியாகவும் பாதிப்பு ஏற்பட்டதை நீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொள்கிறது. சகல பிரதிவாதிகளும் வழக்காளியிடம் பகிரங்க நீதிமன்றத்தில் மன்னிப்புக் கோர வேண்டும். குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவருக்கு 1500 ரூபாய் அரசு கட்டணம் செலுத்தக்	இத்தகைய குற்றத்திற்கு தண்டனை வழங்குகையில் சமூகத்திற்கு ஒரு செய்தியை வழங்குவதையே நீதிமன்றம் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டும். இல்லையெல் இத்தகைய தண்டனைமூலம் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோரின் குடும்ப வாழ்க்கை சீர்குலையும் அல்லது தொழில்களை இழக்கும் நிலை ஏற்படும் இவற்றைத் தடுக்க

		கட்டளையிடப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டணம் செலுத்தப்படாவிட்டால் ஒரு வார கால சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்படும்.	வேண்டும். 20 ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட கீர்த்திமிகு பொலிஸ் சேவை, ஒரு மாத வயது கொண்ட ஒரு பிள்ளையின் தந்தையாக இருத்தல், மனைவி தொழில் செய்யாமை, ஆகிய விடயங்களைக் கருத்திற்கொண்டு தொழிலுக்கு எதுவிதமான பாதிப்பும் ஏற்படாத வகையில் தண்டனை வழங்குவதற்கு தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.
பாணந்துறை மேல் நீதிமன்றம்	HC 1765/2003	01 வது குற்றம்சாட்டப்பட்டவருக்கு கடுமையான ஊழியத்துடன் இரண்டு ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனையும் 10,000 ரூபாய் தண்டப்பணமும் விதிக்கப்பட்டது. பின்னர் மேற்படி சிறைத்தண்டனை 10 ஆண்டுகளுக்கு இடைநிறுத்தப்பட்டது. பாதிக்கப்பட்டவரின் மனைவிக்கு ஒரு இலட்சம் ரூபாய் நட்சடாகச் செலுத்தவும் விதிக்கப்பட்டது.	குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவரின் முன்னைய நடத்தையும் அவரின் கடமை நடவடிக்கைகளின்போது செயற்பட்ட முறை, முன்னைய குற்றங்கள் இல்லாமை வயது, போன்ற விடயங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் கருத்திற்கொண்டு சிறைத்தண்டனை இடைநிறுத்தப்பட்டது.

அட்டவணை இலக்கம் - 23

இவ்விடயங்களுக்கமைய அநேகமாக 1994 இன் 22 ஆம் இலக்க சித்திரவதை மற்றும் ஏனைய குரூர மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகளுக்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கு எதிரான சமவாயச் சட்டத்தின்கீழ் மிக அபூர்வமாகவே வழக்குகள் தாக்கல் செய்யப்படுகின்றன. அதே சமயம் இதன்மூலம் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோர் குற்றவாளிகளாக்குவதற்கான வாய்ப்புகளும் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. இச்சந்தர்ப்பங்களின்போது நீதிமன்றம் மேற்படி குற்றவாளிகளாக்கப்பட்ட நபர்களின் முன்னைய கடமை வாழ்க்கை மற்றும் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையைக் கவனத்திற்கொண்டு தண்டனைகளை தணிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துள்ளது. இந்நிலைமையின் கீழ் சித்திரவதைக்கு அல்லது ஏனைய குரூர, மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகளுக்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கெதிராக ஐக்கிய நாடுகளின் சர்வதேச சமவாயம் இந்நாட்டில் வெற்றிகரமாக வலுவாக்கம் பெறச் செய்வதற்கு இயற்றப்பட்ட 1994 இன் 22 ஆம் இலக்க சித்திரவதை மற்றும் ஏனைய குரூரமான மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகளுக்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கு எதிரான சமவாயச் சட்டத்தை வெற்றிகரமாகவும் நடைமுறைரீதியிலும் செயற்படுகின்றதா? என்பது விவாதத்திற்குரியது.

தெரிவு செய்யப்பட்ட வழக்குத் தீர்ப்புக்களில் குற்றவாளிகளாக்கப்பட்ட பின்னர், தண்டனைகளை தணிக்காது, சட்டத்தின்கீழ் வழங்கக்கூடிய உச்சமட்ட தண்டனைகளை வழங்கிய வழக்கு, ஜெராட் மேர்வின் பெரேரா சித்திரவதைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட நீர்கொழும்பு மேல்நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட ர்ஊ 326/2003 வழக்காகும். தண்டனையை விதிப்பதற்கு முன்னர் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோரின் நன்நடத்தை பற்றி அவர்கள் சார்பில் தோற்றிய சட்டத்தரணிகள் காரண காரியங்களை எடுத்துக் கூறியதன் பின்னர், வழக்காளியின் சார்பில் சட்டமா அதிபரை பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய அரச சட்டத்தரணி திரு.நவரத்த மாரசிங்க விடயங்களை எடுத்துரைக்கையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். இச்சம்பவம் மனித உரிமை மீறலாகும். சர்வதேச மட்டம்வரை எடுத்துச் செல்லப்பட்ட ஒரு விடயமாகும். எனவே இதற்கமைய இவ்வழக்குத் தொடர்பாக சர்வதேச சமூகத்தின் கவனமும் ஈர்க்கப்பட்டுள்ளமையால், மேல்நீதிமன்றம் வழங்கும் தீர்ப்பின்மூலம் உள்நாட்டில் மாத்திரமல்லது சர்வதேச ரீதியிலும் மனித உரிமைகளின் பாதுகாப்பிற்கான முக்கிய செய்தி ஒன்று கூறப்படுகிறது. **இவ்வழக்கில் தீர்ப்பு வழங்கி, குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோர் குற்றவாளிகளாக்கப்பட்டு, முதலாவது-இரண்டாவது குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோருக்கு தலா 10 ஆண்டுகள்படி கடுமிய சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. 50,000 ரூபாவை தண்டப்பணமாக விதிப்பதற்கும் நீதிமன்றம் நடவடிக்கை எடுத்தது.**

05. முடிவுரையும் பரிந்துரையும்

1994 இன் 22 ஆம் இலக்க, சித்திரவதை மற்றும் குரூர மனிதத்தன்மையற்ற நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புக்கு எதிரான சமவாயச் சட்டத்தின்கீழ், மேல்நீதிமன்றத்தின் குற்றப்பத்திரம் தாக்கல் செய்யப்பட்டமை மிகக் குறைந்த பெறுமானத்தை எடுக்கிறது, என்பதே இந்த அடிப்படை ஆவணத்திற்குப் பெற்றுக்கொண்ட விடயங்களுக்கமைய தெளிவாக காணக்கூடியதாக உள்ளது.. குறிப்பாக 2015 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் சித்திரவதை செய்தல் தொடர்பாக சுமார் 500 முறைப்பாடுகள் பொதுவாக இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவிற்கு கிடைக்கப்பட்டுள்ளது. அதேசமயம், 2015 இன் பின்னர் சாதாரணமாக 250 முறைப்பாடுகளே கிடைத்துள்ளன. இச்சூழ்நிலையில் சித்திரவதை செய்தல் பற்றிய சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தினால் கடந்த 25 ஆண்டுகளில் 115 வழக்குகளுக்கு மாத்திரமே குற்றப்பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளவாறு 2000 ஆம் ஆண்டில் வழக்கு தாக்கல் செய்வது ஆரம்பமானாலும், அதுமுதல் கடந்த 19 ஆண்டுகளில் 115 வழக்குகளுக்கு மாத்திரமே குற்றப்பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளன.

பொலிஸார் உட்பட சட்டத்தை அமுலாக்கும் நிறுவனங்களினால் மேற்கொள்ளப்படும் சித்திரவதைகள் தொடர்பாக, இதற்கு முன்னர் அதாவது 1978 ஆம் ஆண்டில் இருந்து இலங்கை நிலப்பரப்பில் வாழ்வோர் அடிப்படை உரிமைகள்மீது பெற்றுக்கொண்ட பாதுகாப்பு மாத்திரமே இருந்தது. அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான மனு ஒன்றை விசாரித்ததன் பின்னர் கௌரவ உயர் நீதிமன்றம் அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்டதாக தீர்மானித்தாலும், அதன்போது சித்திரவதைகளை மேற்கொண்ட நபர்கள் குற்றவியல் குற்றத்திற்கு குற்றவாளிகளாக்கப்படவில்லை. இந்நிலைமையை தவிர்த்து சித்திரவதை இடம்பெற்ற பொலிஸ் நிலையம் உட்பட சட்டத்தை அமுலாக்கும் உத்தியோகத்தர்கள் குற்றவியல் பொறுப்புக்கு உட்படுத்தி சித்திரவதையை முற்றிலும் இலங்கையில் இருந்து இல்லாதொழித்தல், 1994 இன் 22 ஆம் இலக்க சட்டத்தின் குறிக்கோளாக அமைந்தது. ஆனால், வழக்குத் தாக்கல் செய்வது குறைந்த மட்டத்தில் இருந்தமையால் இந்நிலைமை அவ்வாறே வெற்றிகரமாக செயற்படுத்தப்படவில்லையெனத் தோன்றுகிறது.

இவ்வழக்குத்தாக்கல் செய்தல் குறைந்த மட்டத்தில் நிலவுவதற்கான முக்கிய காரணி இச்சித்திரவதைகள் தொடர்பாக உரிய புலனாய்வுகள் மேற்கொள்ளாமையாகும். இச்சித்திரவதைகள் அதிகளவில் பொலிஸாரினாலேயே இடம்பெறுவது இரகசியமல்ல. பொலிஸாரினால் மேற்கொள்ளப்படும் சித்திரவதைகள்பற்றிய புலனாய்வை பொலிஸாரே மேற்கொள்வது சாதாரணமாக காணமுடிகிறது. இப்புலனாய்வுகளின்போது பாரதூரமான சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன. சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்திற்கு குற்றப்பத்திரம் தாக்கல் செய்யக்கூடிய, உரிய முறையில் புலனாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட அதன் அறிக்கைகள் கிடைத்தால் மாத்திரமே அவற்றைச் சிறப்பாக செய்ய முடியும். உரிய புலனாய்வின்றி மேற்கொள்ளப்படும் வழக்குகள் தாக்கல் செய்யப்பட்டால் அவை அர்த்தமற்றதாகி விடும்.

இலங்கை அரசினால் சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள்பற்றிய சர்வதேச சமவாயத்தின்கீழ் (ஐஊஊஈசு) அமைந்த கடப்பாடுகளின்படி, ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகள் ஆணையாளர் அலுவலகத்தின், மனித உரிமைகளுக்கான குழு உரிய காலத்திற்கமைய 2007 ஆம் ஆண்டில் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டிய வருடாந்த அறிக்கை 2012ல் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அவ்வாறாக சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அரச அறிக்கையின் 41 ஆம் பக்கத்தில் இலக்கம் 2010 முதல் 2013 வரையான பந்திகளில் இந்த சித்திரவதைக்கு ஏற்புடைய சட்டநடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளும் முறை விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதற்கமைய சித்திரவதை பற்றிய முறைப்பாடுகள் பொலிஸ் திணைக்களத்தில் எ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள விசேட புலனாய்வுப் பிரிவிற்கு (எந்நஉயைட ஐஎநஎவபையவழை ருவை-எஐஐரு) ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளதோடு, மேற்படி அலகு மூலம் இது தொடர்பான ஆய்வு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இந்த ஆய்வுகள் சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள சித்திரவதை தொடர்பான குற்றமிழைத்தோர் பற்றிய பிரிவு (வுழசவரசந நீநசிநவசயவழசள ருவை -வீரு) மூலம் மேற்பார்வை செய்யப்படுகிறது. இந்த ஆய்வு பற்றிய முன்னேற்றம் விசேட ஆய்வுப் பிரிவினால் (எஹ்ரு) சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தின் சித்திரவதை தொடர்பான குற்றமிழைத்தோர் பிரிவிற்கு அறிக்கையிடப்படுகிறது. மேற்குறிப்பிட்ட குற்றங்களின் பரிசீலனைகள் முடிவடைந்த பின்னர் விசேட விசாரணைப் பிரிவினால் சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தின் சித்திரவதை தொடர்பான குற்றமிழைத்தோர் பிரிவிற்கு அறிக்கையிடப்படுகிறது. அதன் பின்னரே மேற்படி பிரிவினால் பரிசீலிக்கப்பட்டு ஏற்புடைய மேல்நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தாக்கல் செய்யப்படுமெனவும் மேற்படி இலங்கை அரச அறிக்கை குறிப்பிடுகிறது. (https://tbinternet.ochchr.org/_layouts/15/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno-CCPR%2fc%2fLKA%2f5&Lang=en)

இந்த விசேட பொறிமுறை இதுவரை அமுலாக்கப்படவில்லை. சாதாரண பொலிஸ் அணியினரினாலேயே சித்திரவதை தொடர்பான புலனாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அநேகமாக குறிப்பிட்ட மாகாணத்தின் பிரதிபொலிஸ்மா அதிபர் அல்லது சிரேட் பொலிஸ் கண்காணிப்பாளரின் கட்டளைக்கமைய வேறு பொலிஸ் அணியினரால் இந்த புலனாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

இந்நிலைமைய தவிர்ப்பதற்காக உடனடியாக சக்திவாய்ந்த சுயாதீனமான பிரிவொன்று பொலிஸ் நிலையத்தில் அல்லது அதற்கு வெளியே ஸ்தாபிக்கப்படுவது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இச்சித்திரவதை நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான சட்டத்தின்கீழ் புலனாய்வுகளை மேற்கொள்வது பற்றிய விசேட பயிற்சி, மேற்படி பிரிவின் உத்தியோகத்தர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். இது தொடர்பாக மிகவும் நடைமுறைச் சாத்தியமான ஒரு வழிமுறையை அரசினால் மேற்கூறியவாறு சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறாயின் சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேச சமவாயத்தின்கீழ் அரசு 2012 இல் சமர்ப்பித்த அரசு அறிக்கை வரையிலான மேற்கூறிய வழிமுறையை செயற்படுத்துவதற்கு நடவடிக்கை எடுப்பது முக்கியமாகும். இதற்கமைய சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தின் ஒரு பிரிவின் மேற்பார்வையின்கீழ் இப்புலனாய்வுகள் இடம்பெறும். இது அரசினால் மிக இலகுவாக செய்யக்கூடிய ஒரு மறுசீரமைப்பாகும்.

சித்திரவதைக்கு எதிரான 1994 இன் 22 ஆம் இலக்கச் சட்டத்தின்கீழ் மேற்குறிப்பிட்டவாறு சட்டமா அதிபரினால் தாக்கல் செய்யப்படும் வழக்குகளை விசாரித்து இறுதியில் குற்றவாளிகளாக்கப்பட்ட பின்னர், அத்தண்டனையை தணிப்பதற்கு நீதிமன்றம் நடவடிக்கை எடுப்பது பற்றியும் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டும். குறிப்பாக அரசு உத்தியோகத்தர்களின் தொழிலுக்கு பாதிப்பு ஏற்படாத வகையில் சிறைத்தண்டனைகளை இடைநிறுத்துவது மற்றும் அரசுக்கு கட்டணங்களைச் செலுத்துவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தல் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டிய விடயங்களாகும். இச்சட்டத்தின்கீழ் சித்திரவதை மேற்கொண்டமை நிரூபிக்கப்பட்டால் அந்நபருக்கு விதிக்கப்படும் தண்டனை மிகப் பாரதூரமானதாகும். இதனாலேயே மேற்படி நீதிமன்ற இடைநிறுத்தங்கள், கட்டண அறவீடுகள் இடம்பெறுகின்றன. அதாவது 7 ஆண்டுகளுக்குக் குறையாமலும் 10 ஆண்டுகளுக்குக் கூடாமலும் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது.

ஒரு சித்திரவதை மேற்கொண்டமையினால் அல்லது மேற்படி சித்திரவதை மற்றும் நிந்தனைக்குரிய மனிதாபிமானமற்ற கவனிப்புகள் காரணமாக பாதிக்கப்பட்டவர் எதிர்நோக்க வேண்டிய இழப்பீடுகள் பற்றியும் ஒரு மதிப்பீடு தண்டனைக்கு ஏற்படையதாகாது. அதாவது எவ்வளவு குறைந்த பாதிப்பு ஏற்பட்டாலும், இச்சட்டத்தின்கீழ் குறைந்தபட்ச சிறைத்தண்டனை 7 வருடங்களாகும். மேற்கொள்ளப்பட்ட இழப்பீடு குறைவாயிருப்பினும் இத்தண்டனை பாரியதாக அமைகின்றமையால், இச்சட்டத்தின்கீழ் குற்றவாளிகளாக்கப்படுவோர் அரசு உத்தியோகத்தர்களாவர் என்ற காரணத்தினால் இறுக்கமான தண்டனை தணிக்கப்படுவதற்கான வேண்டுகோளை விடுக்கும் ஆற்றல் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோருக்கு கிடைக்கிறது. எனவே, இத்தண்டனையின் அளவு, நிகழ்ந்த சித்திரவதையின் அளவு என்பவற்றிற்கு அமைய, ஒரு வகையீட்டுக்கு உட்படுத்தி தண்டனை வழங்க முடியுமாயின் அது நடைமுறைச் சாத்தியமானதாகும். இதனூடாக தண்டனையைத் தணிக்கும் வேண்டுகோள்களை வெற்றிகரமாக எதிர்க்கக்கூடிய கோரிக்கைகளை முன்வைக்கும் ஆற்றல் கிடைக்கிறது. இது இச்சட்டத்தை திருத்துவதன்மூலம் மேற்கொள்ளக்கூடிய மிக முக்கிய சீரமைப்பாக அமையும்.

சட்டத்தை அமுல்படுத்தும் அதிகாரிகளினால் மேற்கொள்ளப்படும் சித்திரவதை மற்றும் குரூரமான மனிதநேயமற்ற நிந்தனைக்குரிய கவனிப்புகள் மற்றும் தண்டனைகள் முழுமையாக வேருடன் களைவதற்கு இச்சட்டத்தின்கீழ் தாக்கல் செய்யப்படும் வழக்குகள் விசேட வழக்குகளாகக் கருத்திற்கொண்டு பொதுவழக்கு ஆவணத்தில் இருந்து அப்புறப்படுத்தி குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் துரிதமாக பரிசீலனை செய்வதற்கு நியமித்தலும் செய்யக்கூடிய முக்கிய மறுசீரமைப்பு நடவடிக்கையாகும்.

இந்நிலைமைக்கு அமைய, 1994 இன் 22 ஆம் இலக்க சித்திரவதை, குரூர மனிதாபிமானமற்ற, நிந்தனைக்குரிய கவனிப்பு மற்றும் தண்டனைகளுக்கெதிரான சமவாயச் சட்டத்தின்மூலம் உயர்ந்த பயனுறுதியை இந்நாட்டில் செயற்படுத்தப்படுவதில்லையென தோன்றுகிறது. இதற்கமைய மேற்கூறிய பிரச்சினைகளுக்கு உடனடியான தீர்வுகளைப் பயன்படுத்தி சித்திரவதையை இல்லாதொழிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுப்பது அரசின் பொறுப்பாகும். மேலே பிரேரித்தவாறு மறுசீரமைப்புக்களைப் போலவே, அரசியலமைப்பு ரீதியான மறுசீரமைப்புக்கள்மூலம், சித்திரவதை மனிதத் தன்மையற்றது. நிந்தனைக்குரிய கவனிப்பு மற்றும் தண்டனைகளை முழுமையாக இல்லாதொழிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுப்பது மனித உரிமைகளை மதிக்கும் நாகரீகமான அரசின் கைவிட முடியாத பொறுப்பாக அமைகிறது. அதேசமயம் இதன்பொருட்டு தாக்கங்களை ஏற்படுத்துவது நாகரீகமான பிரஜைகள் கைவிட முடியாத ஒரு பொறுப்பாகும்.

